

Editura ALCRIS prin romanele colecţiei „NOSTALGIC" vă oferă în zilele de miercuri, de două ori pe lună, vise ce nu se destramă odată cu zorii ci vise care se împlinesc zi cu zi şi vă rămân alături o viaţă întreagă.

Când o tânără femeie își pierde vederea într-un accident, este o tragedie; dar când acest lucru i se întâmplă Sabrinei Lane ea reuși să facă față acestui handicap cu curaj și încăpățânare când era vorba despre cei din jur, despre care credea că o compătimesc pentru handicapul ei; asta credea și despre atențiile pe care i le oferea Bay Cameron. El insistase s-o ajute și să-i dea sfaturi, chiar dacă felul lui de-a fi era prea dominant și arogant. Dar cum timpul trecea, Sabrina realiză că nu dorea de la Bay numai o simplă prietenie. Dorea dragostea lui. Și știa foarte bine că tot ceea ce simțise el pentru ea era numai milă.

THE BEST

ISBN 973-9405-42-8 Preț: 12900 lei

Gail Douglas

316

Gail Douglas

BASTONUL DE FILDEȘ

Editura ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit
pentru prima dată în limba engleză sub titlul:
GOLDEN MISTRESS.

Traducere și adaptare în limba română de
ANDREEA DRĂGHICI.

ISBN 973-9405-42-8

Colecția „EL și EA"

GAIL DOUGLAS

Bastonul de fildeș

ALCRIS

De aceeași autoare în colecția „EL și EA" a mai apărut:

Vreme furtunoasă nr. 294

Cu toate că ea nu purta o fustă multicoloră și nici o ghirlandă de flori, Mitch Canfield știu din prima secundă că acea frumoasă femeie în haina galbenă trebuia să fie Tiffany Greer! Hawaiiana sosise în Winnipeg iarna, având numai haine nepotrivite și neștiind cât de frig ar putea fi, dar flăcările de chihlimbar din ochii lui Mitch o făcură să tânjească să se cuibărească în brațele virilului schior.

Capitolul 1

Un pescăruș țipă deasupra capetelor lor. Vântul puternic ce venea dinspre Oceanul Pacific lovea bărcile ancorate în portul pentru iahturi din San Francisco Bay. De la distanță, se auzi claxonul unui taxi care urca panta abruptă a străzii Hyde.

În parcarea din fața portului intră cu precauție o mașină mare, albastru-metalizat, cu capota de culoare albastru-marin. Șoferul, o femeie incredibil de frumoasă, cu părul roșu Tizian, de aproape treizeci de ani, conduse cu precizie până la una din liniile albe de pe asfaltul parcării și opri motorul. În timp ce își îndrepta mâna spre butonul de deschidere a portierei, ochii verzi ca smaraldul o fixară pe fata tăcută de pe locul din dreapta ei.

– E destul de răcoare afară, Sabrina. Ar fi mai bine să aștepți în mașină în timp ce eu voi vedea dacă s-a întors tatăl tău. Femeia dăduse mai mult un ordin decât o sugestie.

Sabrina Lane deschise gura ca să protesteze. Se săturase să fie tratată ca un invalid. Dintr-o dată, realiză că Deborah nu era îngrijorată pentru sănătatea ei, ci dorea să petreacă mai mult timp singură cu tatăl ei.

– Cum vrei tu, Deborah, admise ea bosumflată, în timp ce mâna dreaptă i se încorda pe bastonul de stejar.

Clipele de liniște care urmară după plecarea lui Deborah făcură nervii Sabrinei să se încordeze la maxim. Îi era destul de greu să suporte propriile resentimente și fără a o avea prin preajmă pe prietena tatălui ei, care nu-și vedea decât propriile interese.

Prietena tatălui ei. Unul din colțurile buzelor ei se strâmbă, gândindu-se la situația ridicolă în care se afla. Tatăl ei avusese multe prietene de când mama ei murise, lăsând-o singură de la șapte ani. Dar Deborah Mosley nu era doar o altă prietenă. Dacă n-ar fi fost accidentul care i se întâmplase în urmă cu opt luni, Deborah i-ar fi fost deja mamă vitregă.

Încercând să nu se gândească la accident, Sabrina își spuse că era ciudat faptul că tatăl ei găsise o persoană cu care să se căsătorească. Deborah Mosley nu era și alegerea Sabrinei, n-o plăcea deloc, dar nu avea importanță atâta timp cât tatăl ei era fericit.

Asta înainte de accident, când ea era o persoană total independentă... Avea propria ei casă, un mic apartament, dar era în întregime al ei. Avea o carieră, nu una extraordinară, dar care o susținea.

Acum... acest cuvânt suna ca un geamăt disperat. Trecuse mult timp de când nu se mai gândise la prezent și nu știa dacă va putea vreodată să se împace cu el.

– De ce eu? își auzi vocea slabă care se autocompătimea în tăcerea din jur. Ce-am făcut pentru a merita asta? De ce eu?

Simțea o durere sfâșietoare când își punea această întrebare fără răspuns. Avea mult timp să se gândească. Prea mult timp pentru a se gândi la "ce-ar fi putut fi" și "dacă n-ar fi fost". Răul fusese făcut și era ireparabil, după părerea mulțimii de specialiști la care mersese împreună cu tatăl ei. Va avea această invaliditate toată viața și nu va putea rezolva nimic decât dacă intervenea vreun miracol.

Revolta punea stăpânire pe ea. Enervarea ieși la suprafață când se gândi că s-ar putea ca tot restul vieții să stea în mașină sau în casă în timp ce altcineva hotăra ce e mai bine pentru ea.

Un gând înfricoșător puse stăpânire pe ea. Să presupunem, își zise ea, că Deborah dorește să rămână singură cu tatăl ei pentru a trăi clipe intime și romantice, iar în acest caz va face un plan pentru a-l determina s-o trimită la un azil. Ce se va întâmpla atunci? Azil... cuvântul acesta o îngrozise întotdeauna.

– Te rog, Doamne, zise Sabrina, nu-l lăsa pe tata s-o asculte. Nu vreau să ajung într-un astfel de loc. Sunt sigură că există și alte alternative.

Se simți vinovată că cere ajutorul lui Dumnezeu. O durea faptul că avea nevoie de ajutorul cuiva. Întotdeauna se bazase numai pe puterile ei. Acum avea în permanență nevoie de cineva. Poate chiar în această clipă Deborah îl implora pe tatăl ei s-o trimită la o școală ajutătoare și ea stătea în mașină, acceptându-și soarta numai prin simplul fapt că nu participa la discuție și pentru că rămăsese aici când altcineva îi poruncise acest lucru. Sabrina mersese de

sute de ori din parcarea portului până la cheiul unde tatăl ei își ancora barca. Nu era o distanță prea mare. Dacă rămânea calmă și nu se grăbea, n-avea nici un motiv pentru care să nu poată ajunge acolo.

Degetele lungi și frumoase încheiară cordonul tunicii pe care o purta și aranjară gulerul bluzei bleumarin pe care o avea pe dedesubt. Vântul sufla cu putere afară. Își trecu mâna peste păr pentru a ajunge la ceafă și a verifica dacă șuvițele șaten-aurii sunt bine prinse cu panglica lată.

Respirând adânc pentru a-și potoli entuziasmul, Sabrina deschise portiera și își puse picioarele lungi pe asfalt. Închizând ușa în urma ei și bătând cu bastonul în beton, se mișcă încet în direcția cheiului. Frica o făcea să simtă ace de gheață pe șira spinării, pentru că nu se mai aventurase până acum într-o astfel de călătorie.

Impulsionată de progresul făcut, Sabrina grăbi pasul, fără să-și dea seama ce face. Se lovi de un indicator din parcare și nu-și putu recăpăta echilibrul. Bastonul îi scăpă din mână și ea căzu pe asfalt.

Entuziasmul dispăru imediat, lăsând în urma lui frica. Degetele tremurânde căutau bastonul, dar acesta era prea departe. În afară de faptul că era șocată, nu simțea nici o durere. Nu era rănită, dar cum putea merge până pe chei fără baston?

– Drace! Sabrina recunoscu prostia pe care o făcuse când se gândise să părăsească mașina.

Dacă tatăl ei o găsea aici, ar fi dat crezare tuturor argumentelor pe care i le înșirase probabil Deborah și ar fi recunoscut că fiica lui are nevoie de ajutor de specialitate. Ridicându-se în genunchi, încercă să alunge teroarea care

pusese stăpânire pe ea și să se gândească la o soluție rațională pentru a se întoarse la mașină.

– Te simți bine? Vocea gravă, masculină, puțin îngrijorată, era totuși plină de amuzament.

Capul Sabrinei se ridică în direcția din care venea vocea, jenată de faptul că i se înroșiseră obrajii, pentru că nu dorea să se umilească în fața străinului care o găsise, prin a-i cere ajutorul.

Bărbia ei se ridică, într-un gest mândru.

– Nu sunt rănită, răspunse ea repede, după care mormăi: Bastonul meu, poți să mi-l aduci?

– Desigur. Amuzamentul din glasul bărbatului dispăruse.

Sabrina întinse mâna pentru a-l primi, nedorind să îndure umilința pe care i-ar provoca-o mila lui și sperând ca un simplu "mulțumesc" să-l alunge. Cum mâinile ei rămâneau goale, obrajii i se înroșiră.

O pereche de brațe puternice o prinse de talie și o ridică rapid de jos, înainte ca ea să reușească să protesteze. Degetele ei atinseră umerii lui puternici, acoperiți de costumul de surf. Briza sărată a oceanului aducea spre ea mirosul plăcut de after-shave și colonie. Sabrina era înaltă, dar respirația lui fierbinte îi atingea fruntea, ceea ce însemna că el e aproape cu un cap mai înalt ca ea.

Bastonul ei, aflat în mâna lui, îi lovi ușor piciorul.

– Te rog, dă-mi drumul, zise ea crispată în timp ce degetele apucară cu putere bastonul și-l traseră din mâna lui.

– Nimic n-a fost deranjat în afară de mândria ta, nu-i așa? murmură bărbatul, lăsându-i talia liberă în timp ce își îndepărta mâinile.

Sabrina zâmbi mirată, ţinându-şi ochii luminoşi, căprui, care uneori păreau prea mari pentru faţa ei, departe de bărbatul pe care-l avea în faţă. Nu avea nevoie de mila lui.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor, murmură ea supărată, în timp ce făcea un pas ezitant înapoi.

Întorcându-i spatele, aşteptă secunde interminabile ca el să continue ce avea de spus. Îi putea simţi ochii fixaţi asupra ei şi crezu că el aşteaptă să vadă dacă nu va mai cădea încă o dată.

Îngrijorată de faptul că el va simţi nevoia s-o ajute în continuare, Sabrina se grăbi. Auzi şocată un claxon puternic şi zgomotul a două maşini care se ciocneau. Un braţ de fier îi înconjură talia şi o trase înapoi.

Vocea masculină era tot calmă, dar tonul nu era blând sau îngrijorat când îi şoptea la ureche:

– Încerci să te sinucizi? N-ai văzut că vine o maşină?

– Cum aş fi putut? mormăi Sabrina nervoasă, incapabilă să desprindă braţul de fier de pe talia ei. Sunt oarbă!

Auzi şi simţi respiraţia lui accelerată în timp ce o întorcea cu faţa spre el, braţele ei devenind astfel prizonierele mâinilor lui. Ochii lui parcă-i ardeau faţa. Bărbia îi fu ridicată de degetele lui. Sabrina ştia că ochii ei fără vedere erau pironiţi pe figura lui. Pentru prima dată era bucuroasă că nu poate vedea. Mila lui ar fi fost de nesuportat.

– De ce naiba nu mi-ai spus? Vocea lui nervoasă părea derutată, iar acest lucru o luă pe nepregătite. Nu se aştepta la mânie. Şi de ce naiba bastonul tău nu este alb?

Mirată, Sabrina i-o întoarse în acelaşi fel:

– De ce-ar trebui să am un baston alb? De ce toţi se aşteaptă să port ochelari negri? Ar trebui să merg peste tot

având o cană de metal în mână şi să strig „milă pentru orbi"? De ce faptul că sunt oarbă mă face atât de diferită de alte persoane? De ce nu pot fi un om normal? Urăsc să aud părinţii spunându-le copiilor de pe stradă să lase doamna oarbă să treacă mai întâi. Bastonul meu nu e alb pentru că nu doresc o atenţie specială şi n-am nevoie de milă.

– Şi acest lucru era cât pe ce să te omoare, zise morocănos străinul. Dacă şoferul maşinii ar fi văzut în mâna ta un baston alb şi-ar fi luat anumite precauţii, ar fi încetinit sau ar fi claxonat pentru ca tu să-l auzi înainte de a fi prea târziu. Nu e bine să ai această mândrie prostească. Nu vei trăi mult. Continuă să treci prin faţa maşinilor şi mai devreme sau mai târziu, una dintre ele te va lovi. Poate că n-o să-ţi placă ce-ţi spun, dar sunt sigur că şoferul de la volanul acelei maşini care te va lovi nu va putea înţelege această mândrie care te-a împiedicat să porţi un baston alb ce-ţi putea salva viaţa.

– Nu e greu de înţeles, replică Sabrina cu vocea frântă. Dacă acel bărbat şi-ar pierde vederea, ar realiza cât de stânjenit e de acest lucru.

– E foarte clar de ce respingi mila celorlalţi, zise bărbatul. Eşti prea ocupată cu autocompătimirea.

– Pentru aroganţa... Sabrina nu se obosi să termine constatarea deoarece mâna ei aprecie distanţa şi înălţimea înainte de-a trage o palmă peste obrazul bărbatului.

Mâna nu-i reveni la loc înainte de-a simţi o lovitură de palmă pe propriul obraz. Nu fusese decât o atingere, dar era şocată de reacţia lui spontană.

– Cum îndrăzneşti să loveşti o persoană oarbă?! exclamă ea, uimită de tonul ridicat al propriei voci.

– M-am gândit că nu dorești un tratament special, glumi el. Sau asta nu ți se pare o problemă când lovești o persoană fără a aștepta ca aceasta să riposteze deoarece are în față o fată oarbă? Trebuie să te gândești bine ce vrei și să iei în considerare toate situațiile.

Sabrina oftă adânc, prinsă în capcana propriilor cuvinte.

– Ești un nesuferit! exclamă ea întorcându-i spatele.

– Nu scapi așa de repede. Mâna care-i prinse umărul îi opri pașii. Ești mai rea ca un copil, mormăi el îngrijorat. Auzi vreo mașină venind? Știi încotro te îndrepți? Ai în minte direcția în care te îndrepți?

– Lasă-mă în pace! îi ordonă Sabrina. Grija mea nu trebuie să fie responsabilitatea altei persoane, ci numai a mea!

– Îmi pare rău. În tonul lui nu era nici o scuză. Dar am fost crescut în credința că oamenii trebuie să aibă grijă unii de alții, atunci când e nevoie. Deci, fie că-ți place sau nu, voi avea grijă să ajungi nevătămată, oricare ți-ar fi destinația. Acum te poți mișca. Sabrina simți indiferența din vocea lui. Voi merge chiar în spatele tău.

Voia să țipe de rușine, dar manierele hotărâte ale străinului îi spuneau că ar fi o risipă inutilă de energie. Nu putea merge pe chei, nu împreună cu acest bărbat a cărui prezență n-o dorea. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca tatăl ei să creadă că nu trebuie s-o lase singură nici măcar pentru câteva minute. În clipa în care tatăl ei îl va vedea pe acest bărbat lângă ea, îi va pune o mie de întrebări și întreaga poveste jenantă va ieși la iveală.

Sigură pe sine, se întoarse în direcția din care venise.

– Nu trebuie să te deranjezi, zise ea înțepată. Mă duc la mașină.

– Și vei conduce, presupun. Amuzamentul revenise în vocea calmă a bărbatului de lângă ea.

Sabrina se hotărî să ignore râsul lui stânjenitor. Rușinea și furia îi făcuseră multe necazuri, dar nu-i alungaseră simțul umorului. Încercă să treacă pe lângă străinul înalt, dar el îi blocă drumul.

– Care mașină?

– Cea albastră din spatele tău.

– Nu spre ea te îndreptai când te-am văzut eu.

Ea strânse din dinți.

– Aveam intenția să merg spre chei pentru a-i întâlni pe tata și pe Deborah. Din moment ce-ai insistat să mă însoțești, prefer să-i aștept în mașină. Cuvintele ei alese cu grijă aveau o blândețe deosebită.

– Au plecat să navigheze și te-au lăsat în mașină? Tonul lui indica faptul că tatăl ei și Deborah judecau mai puțin decât ea.

– Nu, tatăl meu a navigtat. Eu și Deborah am venit să-l luăm. E undeva pe chei, acum și plecam să văd ce-i reține, îi răspunse Sabrina.

– Deborah e sora ta?

– Se pare că ești hotărât să afli viața mea personală, oftă ea îngrijorată. Deborah va deveni noua mea mamă... dacă asta te interesează!

Mâna lui îi strânse ferm cotul pentru a-i ghida pașii în direcția în care Sabrina știa că se află mașina. După câțiva pași, vârful bastonului lovi roata din față a mașinii.

– Care este barca tatălui tău? Mă voi duce să văd ce-l reține, se oferi bărbatul.

– Nu, mulțumesc, îl refuză ea politicoasă. E deja convins că am nevoie de supraveghere permanentă. Dacă te duci să-i

spui toată povestea, nu-l voi mai putea împiedica să angajeze pe cineva care să aibă grijă de mine. Nu vreau pe nimeni în preajmă. Exasperarea se deslușea clar în vocea ei. Dacă-mi dau cuvântul că nu voi părăsi mașina, vei pleca și mă vei lăsa în pace?

– Mi-e teamă că e prea târziu ca să ținem secretă întâlnirea, spuse bărbatul.

– Ce vrei să spui? murmură Sabrina.

– Deborah e roșcată?

– Da.

– Ei bine, un bărbat împreună cu o roșcată au trecut de partea portului. El privește în această direcție, destul de îngrijorat, o anunță el.

– Te rog, pleacă înainte să ajungă aici, îl imploră ea.

– Din moment ce m-a văzut, dacă eram în locul tatălui tău aș fi devenit foarte suspicios că un străin vorbește cu fiica mea și pleacă atunci când mă vede. E mai bine să rămân, constată bărbatul.

– Nu, își șopti Sabrina protestul. Prezența acestui bărbat făcea cuvintele ei inutile.

Auzi porțile deschizându-se și închizându-se. Timpul trecea.

– Nu te purta ca și când ți-aș fi făcut propuneri indecente. Zâmbește.

Vocea bărbatului era amuzată de stânjeneala ei. Își schimbă repede atitudinea și colțurile buzelor i se ridicară într-un surâs.

– Sabrina. Vocea tatălui ei o învălui cu îngrijorare și cu bucuria de a-i putea rosti numele. Te-a obosit așteptarea?

Se întoarse nervoasă în direcția din care venea vocea și încercă să-și păstreze zâmbetul pe buze, știind cât de scrutătoare sunt privirile lui când vrea să afle ceva.

– Bună, tată. Se forță ca vocea ei să sune normal. Ai navigat bine?

– Cum altfel? râse el amuzat.

Sabrina simți cum privirile lui întrebătoare se îndreaptă acum spre bărbatul de lângă ea. Fusese atât de ocupată să-l îndepărteze încât nu se gândise la nici o scuză care să explice prezența lui aici.

Dar el luă inițiativa.

– Trebuie să fiți tatăl Sabrinei. M-a întrebat dacă am văzut pe chei barca ce poartă numele de „Lady Sabrina". Ketch-ul meu este chiar lângă barca dumneavoastră și se numește „Dame Fortune". Numele meu este Bay Cameron, se prezentă străinul.

– Grant Lane, îi replică tatăl ei, în timp ce din voce îi dispărea îngrijorarea.

Fără a-și da seama ce face, Sabrina își ținuse respirația. Acum dădu încet drumul aerului. Străinul, identificat drept Bay Cameron, putea gândi foarte repede, își spuse ea. Desigur, nu era vreo altă barcă în port cu numele "Lady Sabrina", dar tipul pusese repede totul cap la cap, dându-și seama că tatăl ei îi folosise numele. Și părea o scuză plauzibilă pentru faptul că discutau la mașină.

Mâna tatălui ei îi atinse umărul și ea își întoarse fața spre el, zâmbind.

– Doar nu ți-ai făcut griji pentru mine, nu-i așa, Sabrina? o tachină el.

– Deloc. Nu pentru un bătrân marinar ca tine. Desigur, ai făcut una din senzaționalele tale acostări, râse ea.

– Da, ei bine... Încuviințarea lui tristă o făcu pe Sabrina să-și muște limba. Nu dorise să-i amintească orele pe care le petrecuseră împreună navigând în aceste ape, înainte de accidentul care-o lăsase oarbă pentru tot restul vieții.

– Femeile se îngrijorează mereu când bărbații lor sunt pe mare, întrerupse liniștea străinul pe nume Bay Cameron.

– Așa suntem noi, vorbi Deborah cu tonul cel mai dulce posibil. Altfel, vouă, bărbaților, nici nu v-ar plăcea.

– Ai dreptate, Deborah, încuviință tatăl ei. Domnule Cameron, aceasta este logodnica mea, Deborah Mosley.

– Domnișoară Mosley, îmi pare bine să vă cunosc, dar n-ar trebui să vă mai rețin. Sunt sigur că aveți alte planuri, răspunse Bay Cameron.

– Îți mulțumesc pentru că i-ai ținut companie Sabrinei. Tonul tatălui ei era sincer în timp ce-i mulțumea.

– Da, domnule Cameron, adăugă Sabrina dându-și seama că lui îi datora totul. Apreciez atenția dumneavoastră.

– Da, știu. Sabrina îi putu auzi oftatul slab. Prinse inflexiunile amuzate ale cuvintelor lui, care scăpară urechilor tatălui ei și celor ale lui Deborah. Știa foarte bine de ce-i mulțumea. Probabil că ne vom mai vedea. Bună ziua.

După ce-și luară rămas bun, Sabrina îi ascultă pașii care se îndepărtau prin parcare. Se întreba de ce nu găsise potrivit, în aroganța lui, să-i spună tatălui ei adevărul. Din milă, în mare parte, cu toate că nu-i arătase asta mai devreme. De fapt, se comportase urât și o terorizase.

Ușa mașinii se deschise în spatele ei, întrerupându-i gândurile și mâna tatălui ei o ajută să se așeze pe bancheta din spate.

– Credeam că vei aștepta în mașină, zise cu reproș Deborah după ce toți își ocupară locurile.

– M-am plictisit și am ieșit să iau puțin aer, minți Sabrina.

– Acest lucru te-a făcut să te îmbujorezi, observă Grant Lane, probabil că trebuie să ieși mai des.

Oare era un comentariu inocent sau o remarcă la discuția pe care o avusese cu Deborah în legătură cu noua școală pentru orbi de care auzise și ea? Îi era imposibil să-și dea seama. Își încrucișă degetele.

– Acest domn Cameron... întrebă Deborah, l-ai mai întâlnit?

– Nu. De ce? întrebă Sabrina, uimită și trecând în defensivă.

– Nu-ți stă în fire să vorbești cu străinii, de asta, replică roșcata.

– Vrei să spui, nu de când sunt oarbă, o corectă brusc Sabrina. Niciodată n-am fost timidă. În afară de asta, n-am făcut decât să întreb de tata.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare. Replica ei n-ar fi trebuit să fie atât de tăioasă, dar uneori aerul de solicitudine și îngrijorare al lui Deborah o scotea din sărite. De fapt, oricine făcea acest lucru o enerva.

– Vrei să spui, întrerupse Deborah tăcerea, că este un membru al marii familii Cameron?

– N-am văzut pe nimeni altul care să aibă un ketch în portul de iahturi, replică tatăl ei. Familia Cameron are unul, ca și celelalte familii bogate din San Francisco.

O familie care pusese bazele orașului. Sabrina era interesată de istoria orașului. Înainte de descoperirea aurului, în

1849, nu exista decât un cătun mic în San Francisco Bay, numit Yerba Buena (iarbă bună). Valea era perfectă pentru un port în care să ancoreze navele ce veneau din America de Sud pentru a cumpăra aurul Californiei. Portul natural format de vale a fost ca o "poartă de aur" pentru mulți dintre deschizătorii de drumuri.

Câțiva dintre ei, care au găsit prețiosul metal în cantitate mare, au reușit să strângă un tezaur prin bunurile și serviciile cumpărate cu el. Marea cantitate aparținea unui grup restrâns de bărbați. Majoritatea l-au descoperit în săpăturile din California și Nevada, au venit aici și au construit San Francisco, Orașul din Vale.

Familia Cameron a fost una mai puțin mediatizată în comparație cu ceilalți fondatori. Era amuzant să spui că odată au fost stăpânii acestui oraș și acum au rămas numai cu un cartier. Era greu să faci față situației actuale, își spuse Sabrina, și probabil că totul se baza pe aroganța bărbaților din acea familie.

Ei bine, oftă ea, ce rost avea să se gândească la el? Nu era genul de om cu care te puteai întâlni oriunde și oricând.

Nu-i prea plăcuse nici vocea lui, se gândi ea. Își dădu seama de ceva. Îi plăcuse când nu era autoritară și nu-i spunea ce să facă. Tonul apăsat era fierbinte. Ușor blând și, de asemenea, matur. Se întreba ce vârstă putea să aibă.

Capitolul 2

Sabrina își linse înghețata de vanilie de pe degete, apoi introduse cuțitul în tort și tăie încet. N-avea importanță ce prăjitură făcea, tatăl ei o numea invariabil prăjitură cu amprente. Sabrina nu se putea asigura niciodată dacă glazura acoperea tot blatul. Singurul fel în care putea verifica era prin propriile simțuri și de aceea, pe marginea glazurii se puteau vedea degetele ei.

Punând cuțitul deoparte, așeză tortul în mijlocul mesei, refuzând să cedeze senzației că acesta nu se afla unde trebuie și că ar putea cădea. Înainte de accidentul care o lăsase oarbă, Sabrina se descurca în bucătărie mai bine ca în oricare alt loc.

Acum, spălarea vaselor era o prestidigitație și ajunsese să gătească singură. Stăpânea aproape toate secretele în afară de ouă. Nu le putea găti decât într-un singur fel. La sfârșit, se prefăceau în bucăți rumenite de omletă. Pentru sănătatea stomacurilor lor, micul dejun era masa pregătită de tatăl ei.

Duminica era ziua în care Deborah pregătea totul. Așa cum se întâmplase și weekendul trecut. Ea era expertă în arta culinară. Sabrina nu era decât mediocră. Constatase asta în fața felurilor excepționale pe care le gustase la mese-le preparate de Deborah și realizase că tot ce se punea pe masă atingea perfecțiunea. Tatăl său nu se plânsese niciodată, ignorând lipsa apetitului pentru a lăuda toate bunătățile.

În afara menajerei care venea de două ori pe săptămână pentru a face cea mai mare parte a curățeniei, Sabrina avea ea însăși grijă de casă, aspirând și ștergând praful. Îi lua mai mult decât unei persoane normale dar descoperise că dacă avea răbdare putea face o grămadă de lucruri. Răbdarea era cheia.

Fără a vedea lumina soarelui, nu putea avea certitudinea scurgerii timpului. I se părea că secundele îi trec printre degete și cinci minute păreau zece. Uneori, când singurătatea întunericului o copleșea, timpul își încetinea mersul. Senzația de gol, de izolare, o pătrundea după ce depunea un efort mai mare decât realiza.

Sabrina învățase să îndure senzația neplăcută pe care i-o dădea singurătatea. Își păstra calmul chiar și atunci când se gândea la cariera pe care o pierduse din cauza accidentului.

Din momentul în care îi căzuseră în mână acuarelele și pensulele, arta și mai ales pictura deveniseră prima ei dragoste. Talentul ei, combinat cu experiența căpătată de la cei mai buni profesori, făcuseră din ea un artist la numai douăzeci și doi de ani, dar numai după cincisprezece ani de muncă asiduă. Recunoașterea i-o aduseseră portretele, nu prin liniile pe care le pictase, ci pentru că desenase figuri interesante cum ar fi "Pescarul" și "Micuța italiancă".

Totul se terminase când accidentul îi luase vederea. Fusese un accident de mașină. Nici acum nu știa cum se întâmplase. Conducea spre casă noaptea târziu, după un weekend petrecut cu o prietenă în Sacramento. Adormise la volan.

Privind înapoi, i se părea că n-avusese sens să se grăbească spre casă, din cauză că în următoarea lună stătuse în spital pentru a-și reface coastele rupte și o contuzie... ca să nu mai menționeze lovitura la cap care fusese atât de puternică încât afectase nervul optic.

Scuturând cu putere din cap, Sabrina încercă să îndepărteze toate aceste amintiri dureroase care-i stăpâneau gândurile. Supraviețuirea ei depindea de viitor, nu de trecutul care o obseda. În acest moment, viitorul n-avea nici un sens, dar cu șapte luni în urmă, Sabrina nu crezuse că va realiza tot ce se chinuise să învețe.

Următorul pas era plimbarea de acasă până la farmacie pentru a cumpăra o sticlă de șampon. Erau numai cinci blocuri până acolo, dar erau masive, exista trafic și o intersecție. Numai în ultimele două luni căpătase suficientă încredere în sine pentru a încerca să facă un asemenea drum fără a fi însoțită. Mândria ei ar fi fost rănită dacă se rătăcea și era umilită de cei din jur.

Jacheta verde-pal pe care o luă din dulap se asorta cu pantalonii verde-deschis. Prinse mânerul bastonului de stejar ce se afla în coșul pentru umbrele și atingerea lemnului șlefuit o făcu să-și amintească de străinul arogant pe nume Bay Cameron pe care-l întâlnise în portul iahturilor dumini-

ca trecută. Nu-i păsa ce gândise el. Prefera anonimatul bastonului cafeniu. Îi era suficient că se învârtea mereu în întunericul care o înconjura fără a vrea să atragă atenția cuiva asupra suferinței ei.

Ieșind pe scări, Sabrina merse pas cu pas până la ușa din față și așteptă. Porțile din grilaj se deschiseră și se închiseră. Strada se deschidea în fața ei. Sabrina număra pașii încet, mergând spre casa în stil victorian din vecinătate.

Apăsând butonul interfonului, așteptă răspunsul. Ca o măsură de precauție, tatăl ei insistase să anunțe pe cineva unde se duce și când se va întoarce în siguranță, deci suna mereu la vecina de cincizeci de ani numită Peggy Collins sau la biroul tatălui ei.

– Da, cine e? veni vocea aspră a femeii după bâzâitul interfonului.

– Sunt eu, Sabrina. Mă duc la farmacie. Aveți nevoie de ceva?

– Ce-ai spune de încă trei mâini? Sau mai bine, un bilet de avion spre America de Sud? replică femeia amuzată.

– E chiar așa de rău? râse Sabrina.

– Ken m-a sunat acum o oră și mi-a spus că vine acasă cu doi clienți importanți pentru cocteil și cină. Normal că nu e nimic de mâncare în casă, dezgheț frigiderul și am o grămadă de rufe murdare împrăștiate prin casă. Arată ca și cum a trecut ciclonul. Din toate zilele în care puteam fi energică și ambițioasă, am ales-o tocmai pe asta.

– Mă întorc într-o oră și ceva. Sabrina zâmbi spre interfon. În casa lui Peggy era mereu un fel de criză pe care ea o rezolva întotdeauna. Dacă îți pot oferi ceva ce-ți trebuie – gheață, băutură, mâncare – anunță-mă.

– Cea mai bună soluție e să-mi găsesc un soț care să aprecieze corect timpul, oftă Peggy. Ai grijă, Sabrina. Te voi anunța dacă-mi trebuie ceva când te vei întoarce.

Întorcându-se încet, Sabrina ieși din nou în stradă. Umorul vecinei ei îi ridică moralul. Excursia până la farmacie deveni mai mult o aventură decât un obstacol. Era un vânticel răcoros care cobora de pe dealuri, dar întotdeauna exista acest vânt în San Francisco.

Obrajii nu i se încinseră în timp ce mergea pe străzile pline de căldura soarelui. Soarele încă nu străpunsese ceața dimineții. Dintr-o dată, avu viziunea podului Golden Gate văzut prin norii imenși de ceață deasă și pufoasă.

Pentru o clipă, nu se mai concentră și trebui să se oprească. Îi era greu să nu viseze. Vârful bastonului ei atinse cutia de poștă și-și dădu seama în fața cărui bloc se află.

Traversă strada și începu să-și numere pașii. Nu dorea să intre la frizerie în loc să intre la farmacie, așa cum făcuse ultima dată. O senzație ciudată îi transmitea fiori pe șira spinării. Își trecu din curiozitate un deget peste gulerul jachetei și oftă fără să-și dea seama de unde vine acel sentiment.

– Văd că tot n-ai baston alb, zise o voce gravă, cunoscută, venind din spatele ei. Ești încăpățânată, domnișoară Lane.

Uimirea o paraliză și îi accentuă sentimentul de stânjeneală când auzi vocea aceea masculină.

– Domnul Cameron, îl recunoscu ea cu răceală. Nu mă așteptam să vă mai întâlnesc.

– Orașul nu e atât de mare pe cât pare. Treceam cu mașina pe stradă și am văzut o fată cu baston. Am început

să mă întreb dacă văd bine. Apoi, mi-am dat seama cine este fata cu bastonul. Iar îți cauți tatăl? o întrebă Bay Cameron, pe același ton amuzat.

– Mă duceam numai la farmacie. Sabrina arătă direcția destinației ei. Ești cu mașina?

– Da, am parcat-o mai sus, pe stradă. Locuiești pe aproape?

– La câteva blocuri de aici, răspunse ea înclinând capul, și dorindu-și să-i poată vedea fața. De ce te-ai oprit?

– Ca să te întreb dacă vrei să bem o ceașcă de cafea, replică el repede.

– De ce? Nu-și putea reține îngrijorarea din voce.

Bay Cameron râse încet.

– Trebuie să am un motiv? De ce nu poate fi luat ca un gest de prietenie din partea mea?

– Pur și simplu nu înțeleg de ce-ai vrea să bei o cafea cu... Sabrina era cât pe ce să spună "o oarbă". Amuzamentul îi dispăru din voce atunci când continuă... mine.

– Mi se pare, Sabrina, că nu ai numai mania persecuției, dar și un sentiment de inferioritate, sugeră el amuzat.

– E absurd! Ochii căprui fără vedere se înălțară spre fața lui care studia acum traficul.

– Bine. Degetele puternice îi prinseră cotul și o conduseră spre farmacie. Unde dorești să bem cafeaua? Știu o micuță cafenea în blocul următor și am putea merge acolo.

– Sunt sigură că soția ta ar prefera să-ți petreci timpul liber cu ea, protestă Sabrina din nou.

– Sunt sigur că ar vrea... dacă aș avea una.

– Am... am un comision de făcut la farmacie, îl anunță Sabrina.

– Durează mult?

Își dorea să dureze o oră. Pur și simplu nu voia să petreacă mai mult timp cu el. Aerul lui încrezător o făcea să se simtă inferioară.

– Nu, admise ea, nu va dura prea mult.

– Lipsa ta de entuziasm nu e deloc plăcută, o tachină blând Bay Cameron. Te-ai simți mai bine dacă te-aș aștepta afară?

Știind că nu face decât s-o enerveze, Sabrina scutură din cap.

– N-are importanță.

– În acest caz, vin cu tine. Am nevoie de țigări.

Simți brațul lui puternic în jurul umerilor în timp ce cealaltă mână deschidea ușa. Cotul îi era liber și intră în farmacie singură. Bătu cu bastonul în podea pentru a-și găsi drumul spre raftul cu șampon și oftă când auzi pașii lui Bay Cameron îndreptându-se spre raftul cu țigări.

– Vă pot ajuta să găsiți ceva anume? auzi întrebând-o o voce de femeie.

Înainte să poată răspunde, auzi vocea unui bărbat bine dispus.

– Sabrina, credeam că ai uitat unde e magazinul meu. Nu te-am văzut de aproape două săptămâni.

– Bună, Gino. Zâmbi în direcția vocii lui pline de reproș.

– E-n ordine, Maria, o voi ajuta eu pe Sabrina. Du-te și vezi ce dorește bărbatul de la raftul cu țigări, îi ceru el vânzătoarei care se apropiase de Sabrina. După ce pașii

femeii se îndepărtară, Gino Marchetti oftă. Maria e nouă, o verișoară a soțului surorii mele. E prima ei săptămână, și nu cunoaște clienții mei.

Cei care lucrau în farmacia lui Gino erau întotdeauna rude cu el, asta o știa Sabrina de ani de zile. Dar știa că informația îi fusese dată ca o scuză pentru femeia care nu știa că ea e oarbă.

– Are o voce foarte frumoasă. Sunt sigură că va învăța repede, replică ea.

– De ce ai nevoie astăzi? Spune și-ți voi aduce eu.

– De șampon. Sabrina îi spuse marca pe care o folosea.

În timp ce Gino i-l aducea, Sabrina căută în portofelul ei bancnotele, care se aflau într-un buzunar separat.

După ce se auzi clopoțelul vechii case de marcat, Gino Marchetti spuse:

– Am și acum agățat pe perete tabloul pe care l-ai pictat pentru mine. Lumea care vine îmi spune: "Arată exact ca tine" și eu le răspund: "Desigur, sunt eu". Le-am povetit că fata care l-a pictat vine în magazinul meu de când era copil, că l-a pictat din memorie și că mi l-a dăruit când am împlinit douăzeci și patru de ani în afaceri. Toți cred că e cel mai frumos cadou pe care-l poate primi cineva.

– Îmi pare bine că ți-a plăcut, Gino, spuse Sabrina zâmbind în gol.

Își reamintea cât de impresionat fusese atunci când ea îi adusese portretul, în urmă cu doi ani. Reușise să surprindă în acea pictură aura lui de mândrie. Avea o atitudine iubitoare, generoasă și ea fusese destul de satisfăcută de rezultat. De acum încolo nu va mai cunoaște această mulțumire de sine.

– Sabrina, n-am vrut...

Auzi tonul plin de regret și reproș al italianului și ghici tristețea ce i se citea pe față. Încercă să zâmbească și-l întrerupse, dând alt sens încercării lui de a se scuza.

– A fost un dar neînsemnat, Gino. Pictura era un fel de mulțumire pentru toate gumele cu mentă pe care mi le-ai oferit.

Senzația că era privită o făcu să simtă din nou fiori de gheață pe șira spinării. Sabrina nu se miră când îl auzi vorbind pe Bay Cameron. Radarul ei părea sensibil în prezența lui.

– Tu ai făcut acest tablou? o întrebă el.

– Da, răspunse ea încet.

– E foarte reușit, nu-i așa? interveni Gino. Eu i-am vândut Sabrinei primele creioane. Apoi acuarelele și pensulele. Într-o mică măsură am ajutat-o să devină artistă și ea mi-a dăruit acest portret. Uneori venea la magazinul meu de două ori pe săptămână. Asta, înainte de accident, spuse el cu tristețe. Acum nu mai vine atât de des. Sabrina își plecă puțin capul și Gino își schimbă tonul într-unul mai vesel. Săptămâna trecută am văzut-o trecând de magazinul meu și m-am întrebat unde se duce. Apoi am văzut-o intrând la frizeria de alături și mi-am spus: "Oh, cred că nu are de gând să-și taie frumosul ei păr, prins în coc ca o coroană", dar ea nu făcuse decât să greșească ușa. Venea să mă vadă.

– Să știi că atunci când am văzut-o prima dată cu cocul mătăsos de păr castaniu din vârful capului, și eu m-am gândit că seamănă cu o coroană. În vocea lui Bay Cameron era o notă destul de afectată. Sabrina simți cum roșește.

– Ți-am răpit destul timp, Gino, zise ea repede. Știu că ai multă treabă și te așteaptă alți clienți. Ne vedem săptămâna viitoare.

– Să nu uiți, Sabrina.

– Nu. Ciao, Gino. Se întoarse repede cu spatele, îngrijorată că Bay Cameron i se alăturase și o urma, cu toate că n-o ajuta să meargă ținându-i cotul.

– Adio, Sabrina, răspunse Gino fără să arate că e surprins de faptul c-o însoțește un străin.

– Cafeneaua e la stânga, o înștiință Bay în timp ce ieșeau din magazin. Chiar la colț și în josul scării.

– Cred că știu la ce local te referi. N-am mai fost acolo de câțiva ani, zise Sabrina uimită.

Merseră unul lângă altul de-a lungul trotuarului până la colț. El nu făcu nici o încercare de-a o ghida, lăsând-o să meargă singură și fără s-o atingă.

– E un tablou foarte reușit, zise Bay pentru a rupe tăcerea. Te-ai pregătit pentru pictură de când erai mică?

– Am luat lecții aproape toată viața. Înghiți nodul care i se pusese în gât și continuă calm. Asta era cariera mea. Aveam destul succes.

– Te cred și eu, încuviință el. Ești talentată.

– "Eram" e cuvântul cel mai potrivit, îl apostrofă ea supărată. Apoi luă o gură de aer. Îmi pare rău.

– Nu te scuza, oftă el. E un lucru extrem de crud ca un artist să-și piardă vederea. Numai dacă n-ai fi om te-ai putea gândi că e normal să ți se întâmple asta. Îi atinse ușor brațul ca să-i atragă atenția. Bara de metal a scărilor e în stânga. Te poți ține de ea până la ușă, o încredință el.

Când mâna ei stângă atinse bara, mâna lui se dezlipi de brațul ei. Acceptase durerea ei pentru că-și pierduse cariera ca fiind ceva normal. Nu vor mai exista cuvintele deșarte cu care alții voiseră s-o încurajeze.

Ajunși la baza scărilor, Bay trecu pe lângă ea pentru a deschide ușa cafenelei. Una din mâinile lui se așeză ferm pe talia ei și își reaminti că aici nu putea intra de una singură, necunoscând bine locul.

– Lasă-mă să țin eu bastonul, se oferi el. Îl voi atârna de spătarul scaunului tău pentru a nu deranja pe nimeni.

Sabrina i-l dădu și intră, apoi se așeză la masă și prinse marginea ei cu degetele încordate. Mai de mult, evitase locurile publice în care se mânca, pentru că nu-i era prea ușor să facă asta.

Chelnerița veni repede lângă masă pentru că-l auzi pe Bay cerând două cafele înainte ca ea să-i poată adresa vreo întrebare.

– Au un laborator de patiserie. Fac plăcinte minunate. Dorești să mănânci una, Sabrina?

– Nu. Dându-și seama că din cauza nervilor devenise ridicolă, adăugă repede: Nu, mulțumesc.

– Vrei o țigară? îi oferi el.

– Te rog, acceptă ea, mulțumită.

Chelnerița sosi cu două cafele chiar atunci când Bay introduse o țigară aprinsă între degetele ei și apropie scrumiera pentru ca mâna ei s-o caute discret. Sabrina prinse între buze filtrul țigării, mirată că poate simți căldura buzelor lui care o aprinseseră.

– Vrei ceva în cafea? întrebă Bay.

– Nimic, mulțumesc. Sabrina trase fumul în piept și îl scoase afară o dată cu o parte din tensiunea ei.

Cafeaua fierbinte făcea ca ceașca să fie mai ușor de găsit. Degetele mâinii ei se strânseră în jurul ceștii. Se lăsă liniștea, pe care Sabrina o găsi destul de plăcută. Prima ei întâlnire cu Bay Cameron fusese neplăcută din cauza aroganței lui. Aceasta era încă prezentă, știa asta din felul în care intraseră în cafenea, dar fusese mult temperată de faptul că înțelesese lucrurile.

În ciuda argumentelor deranjante în favoarea bastonului alb, părea să aprobe dorința ei de independență. O însoțise pe stradă și n-o deranjase cu nimic. Faptul că făcuse comentarii în legătură cu pierduta ei carieră o făcea pe Sabrina să se întrebe dacă nu-și făcuse o părere greșită despre el. Bay Cameron era un bărbat neobișnuit. Și-ar fi dorit să-l cunoască înainte de a-și pierde vederea. Putea face studii de portret foarte interesante. Apoi oftă.

– Pentru ce-ai oftat? o tachină el.

– Îmi doresc multe lucruri, murmură Sabrina.

– O întoarcere în timp?

– Numai când nu mă distrag alte gânduri. Uneori, când sunt singură, mă întreb de ce n-am studiat mai bine oamenii, locurile și lucrurile atunci când puteam vedea, pentru ca acum să am o mulțime de imagini pe care să mi le amintesc.

– Crezi în destin, atunci? o întrebă Bay în șoaptă.

– Uneori pare singura explicație. Dar tu?

– Cred că am fost înzestrați cu anumite talente și calități. Ce facem cu ele ne marchează caracterul. Nu pot accepta faptul că n-aș fi stăpânul propriului meu destin. Replica lui era înzestrată cu umor.

– Mă îndoiesc de faptul că ți-ai dorit ceva și n-ai putut obține, încuviință ea surâzând.

– Probabil. Și probabil mi-am ales cu grijă dorințele. Amuzamentul dispăruse din vocea lui. Spune-mi, Sabrina, cât timp a trecut de când ți-ai pierdut vederea?

Începuse să învețe că Bay Cameron era obișnuit să treacă direct la subiect. Majoritatea oamenilor pe care-i cunoștea sau pe care-i întâlnise numai, evitau cu multă grijă să se refere la faptul că era oarbă și îi durea atunci când conversația se referea la vederea unor lucruri.

– De aproape opt luni. Inhalase fumul țigării întrebându-se de ce sinceritatea lui n-o deranja. Poate pentru că el nu părea jenat pentru lipsa ei de vedere.

– Fără nici o zi sau o oră în plus? Avea impresia că în tonul lui apărea din nou aroganța.

– Am încetat să mai număr orele în momentul în care patru specialiști mi-au spus mie și tatălui meu că nu voi mai vedea niciodată. Sabrina încercă să pară indiferentă dar vocea îi era plină de tristețe.

– Ce s-a întâmplat?

– Un accident de mașină. Conduceam spre casă dinspre Sacramento și am adormit la volan. Nu știu ce s-a întâmplat. Degetele ei trecură prin aer și se întoarseră la ceașca plină. M-am trezit la spital. Nu era nici un martor. Un motociclist care era în trecere a văzut mașina zdrobită și autoritățile au constatat că în acel moment trecuseră mai multe ore de la accident.

Sabrina aștepta obișnuitele comentarii mirate care urmau acestei relatări și solicitarea mai multor detalii. Toți îi spuseseră că putea fi și mai rău, că avusese noroc că nu

rămăsese paralizată, sau alte lucruri de acest fel. Dar acum nu fusese rostit nici unul din aceste cuvinte.

– Ce-ai de gând să faci acum?

– Nu știu.

Nu avea ce să răspundă unei asemenea întrebări. Sorbi o gură de cafea.

– Am folosit fiecare zi pentru a învăța să fac lucruri pe care altă dată le făceam cu ușurință și siguranță. Eram atât de optimistă în ce privește cariera mea artistică încât n-am studiat niciodată altceva decât aritmetica, am scris și-am citit. Va trebui să iau o hotărâre cu privire la viitorul meu cât mai curând. Nu mai pot rămâne o povară pentru tatăl meu, oftă ea.

– Mă îndoiesc de faptul că el te consideră o povară.

– Știu că el nu face asta. Fără să-și dea seama, accentuă pronumele masculin.

Bay Cameron era prea inteligent ca să nu observe.

– Dar o face altcineva, nu-i așa? o chestionă el. Cumva logodnica lui?

Sabrina deschise gura pentru a nega, după care încuviință, dându-i dreptate cu un semn din cap.

– N-o acuz pe Deborah. Îl vrea pe tata pentru ea... Ezită. Nu vreau să mă înțelegi greșit. Dacă vrei să știi, eu sunt cea care le-a făcut cunoștință. Ea avea un mic magazin de antichități, aici, în San Francisco. Știam amândouă că nu vom reuși niciodată să trăim sub același acoperiș. Dorea să mă duc la o școală despre care auzise că-i învață pe orbi să citească și toate lucrurile pe care au nevoie să le știe pentru a se descurca singuri. Aveau și oferte de muncă după încheierea pregătirii.

– Ce crede tatăl tău despre această idee?

– Nu cred că i-a menționat și lui acest lucru. Un zâmbet chinuit îi apăru pe buze. Cred că vrea să mă facă să par neajutorată, să mă simt vinovată, pentru ca la momentul potrivit să deschidă subiectul în fața tatei.

– Te simți vinovată? o întrebă Bay, în timp ce ea stingea cu atenție țigara în scrumieră.

– Cred că da. E normal, nu-i așa? Sabrina își puse degetele pe masă îndreptându-și ochii spre el de parcă le putea vedea. Toți se gândesc la propria persoană ca și cum ar fi folositoare.

– Și tu nu faci nimic folositor?

– Am grijă de casă și pregătesc majoritatea meselor. N-aș mai putea face asta după căsătoria tatei cu Deborah. Atunci, va fi casa ei. Știu că aș putea învăța multe. Scutură îngrijorată din cap și prinse între mâini ceașca de cafea. Sunt prea mândră și îmi dau prea multă importanță. Mâinile mele au folosit numai pensulele. Presupun că n-am renunțat să mă gândesc la asta.

– Ce spune prietenul tău despre toate astea?

– Prieten? Nu am nici un prieten. Am multe cunoștințe, dar nici un prieten, negă Sabrina.

– Ești o femeie atrăgătoare. Mi-e greu să cred că n-ai avut o relație romantică, comentă Bay, neîncrezător.

– M-am ocupat numai de cariera mea, îi explică ea. Am avut destule întâlniri. Pur și simplu am evitat să mă implic într-o relație romantică. Dragostea și căsătoria erau pentru mine lucruri ce aparțineau viitorului îndepărtat. Acum, sunt bucuroasă că am gândit așa, adăugă ea cu sinceritate. Câți bărbați ar accepta să trăiască împreună cu o nevastă oarbă?

– Nu ai o părere cam cinică despre bărbați?

– Nu prea, zâmbi ea. Nu privesc deloc cinic dragostea. Sunt realistă. Faptul că sunt oarbă îi face pe cei din jur mai grijulii și mai afectați. Întotdeauna încearcă să nu-mi rănească în vreun fel sentimentele spunând lucruri pe care un orb nu le mai poate discuta, și astfel relațiile devin tensionate.

– E amuzant, se încumetă el. Eu nu mă simt deloc tensionat, îngrijorat sau afectat și totuși stau cu tine la această masă.

Pentru o clipă, Sabrina roși în fața acestei observații. Mai ales pentru că era adevărată. Nu simțea nici un fel de tensiune în jurul ei.

– De fapt, nu vorbeam despre tine, admise ea. Mă refeream la alți prieteni de-ai mei, bărbați sau femei. Au ținut legătura cu mine și asta contează. Mă sună sau trec să mă vadă, dar nu e ca înainte. Cu unii dintre ei n-am nimic în comun în afară de artă, deci înțeleg de ce nu mai abordează acest subiect în fața mea. Ceilalți... se simt prost în prezența mea și mă fac și pe mine să simt același lucru. Cu tine... Sabrina înclină capul curioasă... nu înțeleg ce se întâmplă. Vorbesc cu tine despre lucruri care n-au cum să te intereseze și nu știu de ce. Ești cumva un psihiatru amator?

O ușoară notă de amuzament ridică sprâncenele lui și Sabrina îi ghici zâmbetul..

– Nu. Și nu m-ai plictisit deloc. Îmi imaginez că aceste lucruri te frământă de mult timp. Întotdeauna e mai ușor să vorbești cu străinii care nu au păreri deja formate despre toate aceste lucruri. Se întâmplă ca eu să fiu un străin disponibil.

– În acest caz, ce sfaturi îmi poți oferi? îl întrebă ea, zâmbind provocator.

– Străinii nu dau sfaturi. Ascultă numai. Se citea clar amuzamentul din vocea lui, dar nu-i răspundea la întrebare.

Pași grăbiți se apropiară de masa lor.

– Mai doriți cafea? întrebă chelnerița.

– Eu nu, mulțumesc, refuză Sabrina. Degetele ei atinseră ceasul pentru orbi pe care-l purta la mână. Trebuie să mă întorc acasă.

– Nota, vă rog, ceru Bay.

În acel moment, Sabrina se ridică și Bay ajunse lângă ea dându-i bastonul de stejar. Mâna lui se lipise ușor de talia ei, ghidând-o discret printre mese până la ușa cafenelei. Așteptă acolo până când el plăti nota.

Ajunși afară și urcând scările ce dădeau în stradă, Bay întrebă:

– Ai spus că locuiești la câteva blocuri de aici?

– Da. Sabrina întoarse capul spre el, zâmbind din ce în ce mai deschis în prezența lui. Și trebuie să urc panta.

– Așadar, e și o consolare în privința dealurilor din San Francisco. Când obosești să le mai urci, te poți rezema de ele. Sabrina râse în fața acestei ciudate descrieri. Ai un râs plăcut, zise Bay cu blândețe. Începusem să mă întreb dacă ești capabilă să râzi, chiar dacă nu poți vedea.

Inima ei bătu repede câteva clipe. Sabrina descoperi că dorește să creadă că aceste comentarii sunt personale și nu observații politicoase. Acest lucru o ducea spre o pantă periculoasă și de aceea, rămase tăcută.

– Mașina mea e chiar după colț, zise Bay, ca și cum nu aștepta nici o replică din partea ei. Lasă-mă să te conduc acasă.

Trecuse ora la care-i spusese lui Peggy Collins că se va întoarce. De aceea, acceptă oferta lui, dându-i adresa casei în stil victorian din cartierul Pacific Heights. Traficul aglomerat al acelei ore lăsa totuși mașina să meargă cu viteză și nu aveau timp să mai discute. Auzind zgomotul traficului din intersecție, Sabrina știu când Bay cotea spre locuința ei.

– Casa noastră e cea vopsită în galben auriu și maro, cu coloane albe, îi spuse ea. Numărul e greu de văzut.

După câteva secunde el frână, scoase centurile de siguranță și opri motorul. Merse în jurul mașinii pentru a-i deschide ușa și ea auzi strigătul vecinei ei:

– Sabrina, ești teafără? Întrebarea fu urmată de sunetul porților de lemn roșu care se deschideau și de pașii grăbiți ai lui Peggy Collins îndreptându-se spre ei. Tocmai veneam să văd dacă nu cumva ai ajuns acasă și ai uitat să mă anunți.

– Am stat mai mult decât mă așteptam, îi explică Sabrina.

– Înțeleg. Tonul curios al vocii îi spunea că vecina îl văzuse pe bărbatul cu care era și aștepta prezentările.

– Peggy, dânsul este Bay Cameron. Peggy Collins e vecina mea, spuse ea ghicind strângerile de mână.

Avu loc un schimb de cuvinte politicos înainte ca Bay să se întoarcă spre Sabrina.

– E rândul meu să spun că trebuie să plec, Sabrina.

– Îți mulțumesc pentru cafea și pentru că m-ai condus până acasă. Îi întinse mâna pentru a-și lua la revedere.

– Mi-a făcut plăcere. Tonul lui era cald, sigur și sincer. Sper să ne revedem.

Ultima propoziție suna ca o promisiune. Sabrina spera că asta și era. Aroganța lui de la prima întânire dispăruse complet. Era foarte ciudat faptul că avea multă încredere în el, își spuse ea în timp ce auzea cum se deschide și se închide portiera mașinii, iar mai apoi zgomotul motorului. Nici măcar cu tatăl ei, care-i era foarte apropiat, nu putuse discuta atât de liber.

– Unde l-ai întânit? o întrebă Peggy, extrem de curioasă.

– În portul iahturilor, într-o zi când m-am dus cu Deborah să-l iau pe tata, îi explică ea uitând pentru o clipă că vecina ei putea spune oricui aceste lucruri. Aproape m-am ciocnit de el în această după-amiază... la figurat vorbind, o încredință Sabrina. Urechea ei urmări zgomotul mașinii care se îndepărta, până când nu-l mai auzi. Se întoarse spre vecina ei. Peggy, cum arată?

Femeia făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile.

– E înalt și are mai mult de treizeci de ani, după câte cred eu. Are părul castaniu-roșcat și ochi căprui, nu foarte închiși. N-aș spune că e foarte atrăgător. Arată bine și trăsăturile îi sunt bine proporționate, asta e cea mai bună descriere. Ezită din nou. Arată ca un bărbat. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, replică încet Sabrina. Da, cred că da, spuse ea, ghicind că trăsăturile lui erau prea accentuate și prea aspre pentru a putea fi calificate într-un alt mod.

– Dumnezeule! exclamă dintr-o dată Peggy. Am uitat să pun cartofii la cuptor! Vorbim mai târziu, Sabrina.

– Da, bine, Peggy. Vecina ei ajunsese deja la ușa casei în care locuia, în timp ce Sabrina încă mai asimila cuvintele ei.

Capitolul 3

– Ești sigură că vrei să mergi pe docuri, Sabrina? o întrebă cu asprime Deborah.

– Da, mi-ar face plăcere, admise ea. Fără să-și dea seama, ridică bărbia într-un unghi provocator. Asta, desigur, numai dacă nu vrei să rămâi singură cu tata.

– Nu e vorba de asta, oftă frustrată roșcata. Grant… își face griji pentru tine și acolo nu există balustrade pentru a te sprijini. Va fi necăjit știind că nu ești în siguranță.

– Toți părinții își fac griji, Deborah, spuse ușor Sabrina. Tata e mult mai îngrijorat decât ceilalți și asta pentru că are o justificare, presupun. Nu-mi pot petrece restul vieții făcând numai lucruri care să nu-l îngrijoreze.

– Crede-mă că dacă aș găsi o cale prin care să-l fac să nu aibă nici o grijă în legătură cu tine, o voi face, răspunse acru Deborah în timp ce ieșea din mașină.

Sabrina o urmă, dar mult mai încet, trecând pe lângă mașina din parcarea portului de iahturi pentru a ajunge lângă logodnica tatălui ei.

– Tata a stabilit cumva data căsătoriei? o întrebă Sabrina când treceau prin poarta portului.

– Nu, și eu n-am mai deschis subiectul. Făcu o pauză înainte să continue. Cu mult timp în urmă, am recunoscut faptul că sunt o femeie geloasă și posesivă, Sabrina. Dacă mă mărit cu tatăl tău cât timp locuiești în casa lui, lucrurile vor fi tensionate. Tu vei suferi, tatăl tău va suferi și eu de asemenea. Sunt conștientă de faptul că ești o persoană independentă și nu doresc să rămâi pentru toată viața o povară în spatele tatălui tău.

– De aceea ai venit cu ideea de a mă duce la acea școală. Sabrina respiră adânc, știind că vorbele roșcatei conțin mult adevăr.

– Poate că nu se vor rezolva toate problemele în acest fel, dar e un început, sugeră cu sinceritate Deborah.

– Am nevoie de timp, zise Sabrina, ridicând bărbia în vânt și lăsând briza oceanului să-i răcorească fața. Încerc să sper că există și alte alternative. Nu am idee care ar fi, dar trebuie să existe și altă soluție.

– Te-ai gândit să mergi la acea școală?

– A trebuit să mă gândesc, fie că-mi place sau nu ideea.

– Mulțumesc, zise Deborah cu vocea hotărâtă, dar tremurândă. Îmi place de tine, Sabrina, dar îl iubesc pe tatăl tău. Am așteptat mult timp să întâlnesc un bărbat ca el. Așa că te rog, înțelege de ce insist atât de mult ca tu să pleci din acea casă.

– Înțeleg. Podeaua de lemn a docului se afla sub picioarele ei și poarta de fier se închise în urma lor. Dacă aș iubi un bărbat, aș fi la fel de nerăbdătoare ca tine să-l am numai pentru mine. Dar nu mă voi grăbi să iau o decizie până când nu voi afla dacă există și alte alternative.

Mâna lui Deborah o ghidă atingându-i cotul.

– Ia-o la stânga, îi spuse ea.

Femeia roșcată era îngrijorată de nehotărârea Sabrinei. Era timpul să abordeze acest subiect, din moment ce știa că Sabrina aproape capitulase luând în considerare sugestia ei.

Sabrina îi ghici tactica și schimbă repede subiectul.

– Tata a venit?

– Da, acum trage pânzele, veni replica. Câteva minute mai târziu, Deborah strigă: Bună, dragul meu, ai avut timp bun?

– Desigur. În vocea tatălui ei era mulțumire și fericire, ceea ce readuse zâmbetul pe buzele ei. Sabrina? Nu mă așteptam să vii împreună cu Deborah. Tonul lui era îngrijorat.

– E o zi prea frumoasă ca să stau închisă în mașină. Ea zâmbi, ca să-i alunge îngrijorarea. Nu-ți face griji, voi fi o fată cuminte și nu mă voi îndrepta spre marginea docului.

– Mai întârzii numai câteva minute, promise el.

– Îți pot lua termosul și lucrurile din cabină dacă vrei, se oferi Deborah.

El ezită înainte de a-i accepta oferta. Sabrina știa că tatăl ei nu dorea s-o lase singură pe chei. Acceptarea lui probabil că era datorată unei priviri a lui Deborah care-l atenționase că e mult prea protector.

Scârțâitul bărcii era acompaniat de clipocitul valurilor care se izbeau de ea. Deasupra capului ei auzi fâlfâit de aripi și strigătul ascuțit al unui pescăruș. Mirosul sărat al oceanului era prezent în briza care-i răvășea părul scurt de pe frunte.

Un fior rece îi străbătu șira spinării. Sabrina se încordă auzind pașii care se apropiau. Intuiția îi spunea că este Bay Cameron și știa că sperase încă de când venise să-l întâlnească aici. Dar era cu cineva, probabil cu vreo trei persoane. Sunetul ușor al unor perechi de picioare o avertiză că printre ei se afla și o femeie.

– Nu e o zi minunată, domnule Lane? întrebă bucuros Bay Cameron.

– Domnule Cameron, ce mai faceți? îi replică încântat tatăl ei. Da, mie mi-a ajuns această plimbare și o voi repeta săptămâna viitoare. Veniți sau plecați?

– Plec. Ne gândeam să prindem apusul pe ocean, răspunse el confirmând faptul că ea auzise mai mulți pași care-l urmau. Se oprise lângă ea. Simțurile îi spunea că se afla la câțiva centimetri de umărul ei stâng. Ce mai faci, Sabrina?

– Bine. Își dădu seama că însoțitorii lui îi cercetau foarte atent.

– Văd că ai reușit să vii pe docuri fără a te mai afla în primejdie. Ai mers singură? Cuvintele îi erau șoptite încet la ureche și din cauza brizei nimeni altcineva nu le putea auzi.

– Nu, murmură ea abia mișcându-și buzele.

– Bay, vii? îl întrebă o voce nerăbdătoare de femeie.

– Da, Roni, răspunse el. Ne mai vedem. Promisiunea ambiguă îi fusese oferită în semn de rămas-bun. Tonul lui ridicat arăta că vorbise cu toată lumea și nu numai cu ea.

– Navigare plăcută! strigă tatăl ei, dar Sabrina nu spuse nimic.

Depresia puse stăpânire pe ea și se intensifică în timp ce vântul îi aducea întrebările curioase ale femeii și ale celorlalți, însă nu reuși să prindă răspunsurile lui Bay.

Degetele ei strânseră cu putere mânerul bastonului de stejar. Era bucuroasă că acesta nu era alb, pentru că astfel prietenii lui n-o identificaseră de prima dată ca fiind oarbă. N-ar fi putut îndura senzația de-a fi privită cu milă. Îi era destul de greu să-și imagineze explicațiile pe care le dăduse Bay. Își dorea să nu-i fi permis s-o înduplece să bea cafeaua cu el, să nu-i fi destăinuit niciodată necazurile ei și să nu-i fi vorbit cu aceeași sinceritate.

– Ești gata, tată? întrebă ea nervoasă, entuziasmul dispărând și făcând loc supărării care o făcea să nu mai simtă aerul plăcut și mirosul mării.

– Imediat, răspunse el. Ai strâns totul, Deborah?

– Da.

Câteva secunde mai târziu, i se alăturară amândoi; tatăl ei îi puse un braț pe umeri și o ghidă pe drumul pe care venise. Pentru prima dată nu se mai împotrivi ajutorului. Avea nevoie de senzația de siguranță pe care i-o dădea brațul lui.

Încercase să nu se mai gândcească la acea zi, dar totul părea o umbră în lumea ei întunecată. Sunetul melancolic al viorii, ce venea de la combina stereo, n-o ajuta să se înveselească. Știa deja poziția fiecărei mobile din casă și mergea cu ușurință până la combină ca s-o închidă.

Soneria de la intrare răsună strident în liniștea care o înconjura. Oftând nervoasă, Sabrina se îndreptă spre interfon pentru a răspunde persoanei care se afla în fața ușii și apăsase pe butonul aflat lângă garaj.

– Da. Cine e? întrebă ea brusc, după ce degetele ei găsiră butonul de răspuns.

– Bay Cameron.

Surprinderea o făcu să amuțească pentru mai multe clipe. Îl întrebă cu o voce destul de rece:

– Ce dorești, domnule Cameron?

– Nu vând perii, asigurări sau biblii, răspunse el amuzat. Singurul motiv pentru care mă aflu în fața acestei uși e acela că doresc să te văd.

– De ce?

– Nu mi-a plăcut niciodată să vorbesc cu o cutie. Vrei să cobori?

Sabrina oftă, supărată de schimbarea tonului lui.

– Imediat, zise ea închizând microfonul.

Deschise ușa care ducea spre scările ce coborau de la etaj spre ușa de la intrare. În holul de jos nu se aflau decât două uși, una care ducea spre garajul care ocupa tot parterul clădirii și cealaltă spre stradă.

Deschizând cea de-a doua ușă, Sabrina făcu patru pași și se opri. În fața ei se afla un grilaj de fier care împiedica accesul spre clădire al trecătorilor. Bay se afla de cealaltă parte a porții.

– Acum îmi spui ce dorești, domnule Cameron? întrebă ea cu răceală.

– Pot intra? întrebă el, zeflemitor.

Bunul-simț o făcea să piardă lupta. Degetele ei nervoase descuiară zăvorul și deschiseră poarta pentru a-l lăsa să intre în curtea mică. Sabrina făcu un pas înapoi și-și încrucișă brațele la piept, în așteptare.

– De ce ai vrut să mă vezi? Gâtul ei lung se înclină întrebător, parcă așteptând un motiv întemeiat.

– Pentru că e o zi neobișnuit de frumoasă. Nu e nici un nor pe cer. Soarele strălucește. Briza e caldă și ușoară. E o

zi minunată pentru plimbare, concluziona Bay. M-am oprit să văd dacă vrei să mă însoțești.

Sabrina se îndoia de sinceritatea cuvintelor lui. Nu credea că motivul pentru care venise aici era acela că-i dorea numai compania. Îi părea rău pentru ea.

– Îmi pare rău, dar nu pot, refuză ea pentru a se apăra.

– Nu poți? o întrebă el. Sabrina parcă vedea cum una din sprâncenele lui se ridică arogant. De ce?

– Trebuie să pregătesc cina în această seară. Trebuie să pun friptura la cuptor – atinse cadranul ceasului pentru nevăzători – și să o las acolo patruzeci și cinci de minute. După cum vezi, dacă plec la plimbare, abia dacă putem merge puțin înainte de-a trebui să mă întorc. După o oră, trebuie să fiu aici pentru a adăuga cartofii, morcovii și ceapa.

– E singura scuză pe care o ai?

– E una destul de întemeiată, i-o întoarse Sabrina cu hotărâre.

– Dacă acesta e singurul motiv pentru care refuzi, ne putem ocupa de asta, zise Bay liniștit. Cuptorul tău are un ceas care-l închide după patruzeci și cinci de minute. Așadar îl poți face să se oprească atunci când friptura va fi gata. O putem pune acum la cuptor și vom avea două ore la dispoziție pentru a ne plimba înainte să te întorci pentru a adăuga garnitura.

– Dar... Încercă ea să protesteze, dar nu-și găsi cuvintele.

– Dar ce? Nu vrei să mergi la plimbare? E o zi prea frumoasă ca să stai închisă în casă.

– Bine, oftă ea exasperată, îndreptându-se spre ușă.

El își drese vocea, amuzat de acceptarea ei târzie.

– Sunt uimit de felul grațios în care îmi accepți orice invitație, o tachină Bay.

– Poate din cauză că nu pot să nu mă întreb de ce le faci, răspunse Sabrina pe un ton acid.

– Am impresia, spuse el trecând pe lângă ea și deschizându-i ușa înainte ca mâinile ei cercetătoare să găsească butonul, că dacă ai înceta să fii mereu în defensivă din cauza faptului că ești oarbă, ai fi o companie mult mai plăcută.

Sabrina realiză din nou implicațiile faptului că petrecuse prea mult timp autocompătimindu-se. Din moment ce întreaga viață și viitorul ei se bazau pe abilitatea ochilor ei de a vedea lucrurile pe care mâinile ei le pictau, era normal să fie foarte descumpănită de nedreptatea sorții. Chiar și Bay își dăduse seama de asta. Dacă fusese de acord, cu ce drept o acuza?

Bay Cameron părea că judecă după propriile lui reguli, hotărî Sabrina. I-o luă înainte pe scări, după care intră în apartament, traversă sufrageria și intră în bucătărie. În timp ce pregăti tava cu friptura asezonată, el încinse cuptorul și-l programă să se închidă după patruzeci și cinci de minute.

– Acum suntem gata de plecare? întrebă Bay.

– Trebuie să-l sun pe tatăl meu. Își trecu o mână nervoasă peste păr. Când Peggy Collins, vecina noastră, e plecată, dorește să-l anunț dacă plec undeva și să-i spun ora la care mă voi întoarce.

– În cazul în care ar da vreun motociclist neștiutor peste tine? o tachină el.

Buzele ei se strâmbară în timp ce se îndrepta încet spre ușa bucătăriei.

– Cu siguranță ai un fix în legătură cu bastoanele albe, nu-i așa? murmură ea sarcastic.

– Cred că da, încuviință el. Du-te și sună-l pe tatăl tău.

– Mulțumesc, așa voi face, din moment ce am permisiunea ta, i-o trânti Sabrina.

Telefonista de la firma de avocatură a tatălui ei îi făcu imediat legătura. Îi explică repede că Peggy nu era acasă și că-l sunase pentru a-l anunța că pleacă pentru un timp, nespunând cu cine.

– Cât timp lipsești? o întrebă Grant Lane.

– Două ore. Te sun imediat ce revin, îl asigură Sabrina.

– Știu că vremea e frumoasă, dar trebuie să lipsești atât de mult? Nu-mi place ideea de a te plimba singură pe străzi, zise el.

– Nu voi păți nimic. Nu-i convenea să-i spună că se va afla în compania lui Bay Cameron. Nu-ți face griji, râse ea nervos.

Un braț puternic trecu pe lângă ea și-i luă receptorul din mână. Încercă să-l recapete, dar mâna ei întâlni pieptul lui puternic precum o stâncă. Își trase degetele repede, ca și cum s-ar fi ars.

– Domnule Lane, sunt Bay Cameron. Sabrina va merge cu mine. Voi avea grijă să ajungă la timp pentru a pregăti cina.

Tatăl ei răspunse afirmativ, Bay își luă la revedere și închise telefonul.

– Mi-a spus să-ți comunic că îți urează distracție plăcută.

– Mulțumesc, murmură ea în timp ce se îndrepta spre debara pentru a-și lua o jachetă.

Scoase bastonul din suportul pentru umbrele și-l auzi pe Bay deschizând ușa apartamentului. Trecu repede prin ușa deschisă, ascultând cum el încuie ușa în urma lor înainte de-a o urma pe scări pentru a ajunge la ușa de la intrare.

– Mă gândeam să luăm tramvaiul și să coborâm pe strada Hyde spre Ghirardelli Square. Ce părere ai? În vocea lui exista o notă de amuzament care-i sugera că el observase că avea simțul umorului ascuns undeva în ființa ei.

– Cum vrei, zise ea îndreptându-și umerii.

În vocea ei nu era veselie, ci numai o acceptare politicoasă a planurilor lui. De fapt, nici nu mai scoase vreun cuvânt. Dacă n-ar fi existat mâna care-i susținea cotul când ajungeau în intersecțiile cu trafic aglomerat, Sabrina ar fi crezut că se îndreaptă spre tramvai de una singură. În afară de a-i mulțumi când o ajută să urce și să coboare din tramvai, nu-i mai adresă nici un cuvânt.

– Mai ești supărată? Întrebarea lui avea un ton amuzat, în timp ce un braț ferm îi înconjura talia ca s-o conducă prin mulțimea turiștilor care se perindau aici tot timpul verii.

– Nu eram supărată, răspunse rece Sabrina.

– Nu? o tachină Bay.

– Poate numai puțin, încuviință ea cu sinceritate, totuși nervoasă. Dar uneori devii destul de nesuferit.

– Cred că ești destul de răsfățată. Nu-ți place ca oamenii la care ții să-ți spună "nu", observă el.

– E valabil și pentru tine.

– Sunt sigur de asta. Din nou acceptase cu calm critica. Dar nu discutam despre mine. Tu erai cea bosumflată.

– Numai pentru că mi-ai luat telefonul și ai vorbit cu tatăl meu fără să mă întrebi, i-o întoarse Sabrina.

– Și ce-i cu asta? Vrei să menținem atitudinea de război sau să ne plimbăm ca doi prieteni? Îi putea simți ochii privind-o fix. La cealaltă întâlnire, lucrurile s-au petrecut mult mai frumos.

Sabrina respiră adânc, simțind cum se predă în fața vocii lui calde, plină de farmec.

– Prieteni, încuviință ea, în ciuda judecății de mai înainte.

O dată admis acest lucru, îi fu mai ușor să se lase prinsă în conversația pe care o începuse el, fără să mai folosească un ton tăios sau răspunsuri scurte. Se plimbau în jurul fântânii arteziene din mijlocul pieței ce se afla în fața vechii fabrici de ciocolată Ghirardelli, acum renovată și transformată în centru comercial. Se opriră în fața unei cafenele pentru a se așeza și a bea una din delicioasele ciocolate calde.

Intrară în învălmășeala din marele magazin aflat în clădirea de sticlă ce aproape închidea piața. Bay o provocă râzând pe Sabrina să identifice tipul magazinului pe lângă care treceau după sunete și mirosuri. Se descurcă foarte bine la florărie și parfumerie, identificând mirosul mâncărurilor originale care se serveau în diversele restaurante din clădire, dar nu recunoscu magazinul de bijuterii și cel în care se aflau produse ambalate din import.

Când Bay se opri în fața altui magazin, ea oftă dezamăgită.

– Nu mai pot să ghicesc. Te rog, încetează.

– Bine, încuviință el absent. Este o croitorie de lux care confecționează articole ce poartă marca Jacobina. În vitrină e expusă o rochie despre care pot jura că a fost făcută pentru tine. Haide. Brațul lui îi cuprinse repede talia. Mergem înăuntru pentru a o vedea mai bine.

Sabrina se opuse brațului lui.

– Ai uitat cel mai important detaliu. Sunt oarbă. Nu pot „vedea" rochia, îi aminti ea pe un ton tăios.

– N-am uitat nimic, regina mea oarbă, replică el calm. Deci poți renunța la expresia indignată a chipului tău. Unde este toată imaginația creatoare pe care mi-ai arătat-o când am luat cafeaua împreună? Mă gândeam să intrăm în magazin și să vezi rochia folosindu-ți mâinile.

Simțindu-se copleșită, Sabrina se lăsă condusă în magazin. Un clopoțel micuț sună deasupra capetelor lor în timp ce intrau. Imediat se apropiară de ei niște pași grăbiți.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă o voce de femeie.

– Da, răspunse Bay. Vrem să ne uităm la rochia din vitrină.

– Aici nu vindem rochii gata făcute, domnule, replică politicoasă femeia. Este un model după care vom face altul, folosind măsurile exacte ale clientei care-o dorește.

– Lăsați-mă să vă explic ce vreau să spun. Farmecul era deja prezent în vocea lui. Domnișoara Lane e oarbă. Am admirat rochia din vitrină și am vrut ca ea s-o studieze. Pentru a face asta, trebuie neapărat s-o atingă. Este posibil acest lucru?

– Desigur, îmi pare rău. Va dura numai câteva minute s-o scot de pe manechin, se oferi repede femeia, vorbind cu căldură.

Cuvintele ei au fost urmate de fâșâitul materialului. Sabrina ezita, dar simți cum mâna lui Bay îi strângea talia pentru a o asigura că totul este în ordine. Câteva minute mai târziu, în fața ei se afla materialul mătăsos, croit elegant.

– Poftim, domnișoară Lane, zise vânzătoarea.

– Puteți să ne-o descrieți? îi ceru Bay.

– Desigur, încuviință femeia. Doamna Jacobina a numit această rochie „Văpaia". Își schimbă mereu culorile de la roșu la auriu, de la oranj la galben, în valuri neregulate de

șifon, tăiate la extremități asemenea limbilor de foc. Degetele sensibile ale Sabrinei urmară linia volanelor frumos croite. Decolteul este în formă de V dar nu se prelungește până la a deveni indiscret. Mânecile apar ca o iluzie, fiind formate din valuri de șifon care pornesc din decolteu, acoperind umerii și bustul.

În timp ce mâinile ei cercetătoare pipăiau toată rochia, mintea începu să-și formeze o imagine asupra rochiei cu ajutorul descrierii pe care i-o făcuse angajata magazinului.

– E minunată, murmură într-un târziu Sabrina.

– Ce mărime e acest model? întrebă Bay. Femeia îi răspunse. Ți se potrivește, Sabrina?

– Cred că da, încuviință ea.

– Puteți încălca regulile și s-o lăsați s-o probeze? o întrebă el pe vânzătoare pe același ton implorator căruia Sabrina era sigură că nimeni nu poate să-i reziste.

Femeia respiră adânc, după care râse.

– Nu văd de ce nu. Avem o garderobă în spate, domnișoară Lane, și puteți veni cu mine.

Sabrina ezită și Bay o împinse ușor înainte.

– Haide. Vom vedea cum stă pe tine, o încurajă el.

– De ce te-am lăsat să mă aduci într-o astfel de situație? oftă ea.

– Pentru că pe undeva îți place, o tachină el. În afară de asta, pot pune pariu că nu ți-ai mai cumpărat nimic de când a avut loc accidentul.

– Nu-mi trebuie nimic, protestă cu jumătate de gură Sabrina.

– De când e asta o scuză plauzibilă pentru o femeie? o tachină Bay. Acum, probează rochia. E un ordin!

– Da, domnule.

Nu avea de ce să n-o facă. Viziunea formată în mintea ei și atingerea materialului scump o entuziasmase și avea de gând s-o probeze chiar dacă nu putea vedea cum îi vine.

Își scoase hainele sport și-și trase rochia pe ea, neavând nevoie de ajutorul angajatei decât pentru a-i închide fermoarul de la spate. Punându-și ușor mâna pe brațul femeii, se îndreptă nervoasă spre încăperea din față a magazinului, unde o aștepta Bay.

– Ei bine? îl întrebă Sabrina emoționată, când liniștea devenise prea apăsătoare. Capul îi era puțin aplecat într-o parte, așteptând comentariile.

– Arăți minunat, Sabrina, zise Bay simplu.

– Cu siguranță, comentă vânzătoarea. Sunteți uimitoare și nu spun asta pentru că lucrez aici. Rochia parcă a fost creată pentru dumneavoastră. Stilul și culoarea vi se potrivesc perfect. E uimitor, dar aveți aceleași măsuri cu fata care a fost model pentru croirea rochiei.

Mâinile ei trecură peste decolteul rochiei, îndreptând un volan răzleț de șifon.

– Ați putea... ați vrea s-o vindeți chiar pe asta? întrebă Sabrina.

– Nu obișnuim, ezită femeia, după care adăugă, reținându-și uimirea: lăsați-mă să verific.

Când femeia plecă, Sabrina se întoarse spre Bay.

– Ești sigur că arată bine? îl chestionă ea, nesigură.

Se auzi un clic, după care fumul țigării ajunse până la nasul ei.

– Ai nevoie de mai multe complimente? întrebă el.

– Nu, negă ea, trecându-și mâinile nervoase pe talie și îndreptându-și atenția spre valurile de material ce cădeau ca o cascadă pe umerii ei.

– Numai că nu pot fi sigură...

– Fii sigură. Făcând doi pași mari ajunse lângă ea și-i ridică bărbia cu degetele. Ți-am spus adevărul. Arăți minunat în această rochie.

Își dorea să-i poată vedea expresia feței. Sinceritatea din vocea lui era sigură, dar avea senzația ciudată că el devenise rezervat, închis în sine. Mâinile lui aranjară ușor volanele care-i cădeau de pe umeri.

– Acum ce te mai frământă? o tachină Bay.

– Eu... Mă întrebam doar când voi avea ocazia s-o port, îi spuse adevărul Sabrina.

– Cândva se va ivi ocazia potrivită pentru o asemenea toaletă. Atunci vei fi bucuroasă că ai cumpărat-o, replică el pe un ton indulgent.

– Nici n-am întrebat cât costă, murmură ea. Apoi, acest gând se lăsă ca o povară pe umerii ei. Nu prea am bani la mine. Crezi că le-aș putea da un avans pentru a mi-o păstra până când voi veni cu tata pentru a achita întreaga sumă și a o lua?

– O pot plăti eu, sugeră Bay, îngrijorat de atitudinea pe care o va lua ea.

Sabrina își mușcă buzele deoarece își dorea rochia, dar nu voia să-și facă obligații față de un bărbat care era departe de a-i fi prieten.

– Dacă nu te deranjează prea mult, acceptă ea cu ezitare, îmi poți scrie adresa și suma pe care o plătești. Tata îți va trimite cecul diseară.

– N-ai vrea să accepți rochia ca pe un cadou?

Sabrina făcu un pas înapoi.

– Nu. Scutură din cap, gata să argumenteze, dacă trebuia, ce o oprește să accepte.

– Nici nu mă gândeam că vei accepta. Fumul se îndreptă în direcția ei. Vocea lui era supărată. Bine, îți voi împrumuta banii pentru rochie.

– Mulțumesc, spuse Sabrina respirând ușurată, deoarece acest episod nu mai trebuia să se sfârșească printr-o ceartă.

– În loc ca tatăl tău să-mi trimită cecul, ce-ai spune dacă aș trece pe la tine vineri după-amiază? sugeră el.

– Dacă vrei, oftă ea.

– Mi-ar face plăcere. Vocea lui era din nou veselă și ea îi zâmbi.

Vânzătoarea veni cu informația că îi putea vinde Sabrinei rochia creată ca model. Prețul ei nu era atât de mare pe cât se așteptase ea. În timp ce se schimba în hainele cu care venise, Bay achită rochia.

Ajunși afară din magazin, el îi dădu neplăcuta veste că cele două ore trecuseră și că va trebui să se grăbească spre casă. Sugeră ca în loc să ia din nou tramvaiul să folosească un taxi. În acel moment, Sabrina ar fi dorit să se mai plimbe, dar simți schimbarea atitudinii lui și fu de acord cu sugestia pe care o făcuse.

– Ne vedem vineri pe la ora două, repetă Bay, oprindu-se când trecură de poarta de fier, fără a o urma pe scări.

– Vrei să urci pentru o cafea? îl invită ea.

– Voi păstra invitația pentru vineri, refuză Bay.

– Bine. Atunci, pe vineri, încuviință Sabrina zâmbind cu regret.

Capitolul 4

Sabrina atinse suprafața ceasului ei. Era ora două. Se îndreptă spre măsuța de cafea pentru a se încredința că cecul pe care tatăl ei îl lăsase acolo de dimineață nu căzuse pe jos. Era la locul lui. Se rezemă de spătarul canapelei, masându-și ceafa și încercând să-și relaxeze mușchii încordați. I se părea o nebunie această emoție pe care o simțea în fața venirii lui Bay Cameron, își spuse ea.

Interfonul bâzâi și ea se grăbi să răspundă:

– Da?

– Bay Cameron.

– Vin imediat.

Grăbită, Sabrina aproape că era să cadă pe scări. Zâmbetul înflori pe fața ei când deschise ușa și se îndreptă spre poartă.

– Ești foarte punctual, spuse ea.

– Am încercat doar. Vocea lui era caldă în timp ce ea deschidea poarta pentru ca el să poată intra.

– Am pregătit deja cafeaua, în cazul în care ai timp să stai s-o bei, îi zise ea.

– Am timp, răspunse Bay.

Urcând scările până la cel de-al doilea etaj, Sabrina se opri în sufragerie.

– Ia loc și eu voi aduce tava cu cafea. Cecul pentru rochie se află pe măsuța din fața canapelei.

Bay nu se oferi să toarne cafeaua în cești când ea se întoarse, și o lăsă răbdător să facă singură acest lucru. Luă ceașca pe care i-o oferise și sunetul lemnului, aproape imperceptibil, îi indică faptul că el se așezase pe scaunul de lângă canapea.

– Ai o casă foarte frumoasă. Tablourile de pe pereți sunt făcute de tine? întrebă el.

– Da, răspunse ea balansând ușor ceașca pe care o ținea în mână. Tatălui meu îi plac peisajele și le-a ales pe cele mai reușite pentru a le înrăma. Deoarece iubește foarte mult marea, toate înfățișează oceanul în diverse ipostaze.

– Sunt singurele picturi pe care le-ai oprit?

Sarbina scutură din cap.

– Nu. Mâinile îi tremurau.

– Le pot vedea pe toate mai târziu? îi ceru Bay pe un ton extrem de blând.

– Ar fi mai bine să nu ți le arăt. Ea ezită și își înclină capul.

– Dacă nu vrei, nu voi insista, continuă el. Dar nu pot spune că nu sunt curios să știu ce motiv ai. Am văzut deja mai multe din lucrările tale. De ce nu vrei să-mi arăți celelalte tablouri?

Sabrina strânse nervoasă cu degetele ceașca pe care o ținea în mână. Încercând să ia o atitudine indiferentă, așeză ceașca pe masă.

– Ți le voi arăta. Nu era sigură ce o făcuse să se răzgândească: tonul liniștit, dar amuzat al vocii lui, sau bunul-simț. Se aflǎ în atelierul de la etaj. Se ridică în picioare și se opri pentru a-și întoarce capul în direcția scaunului pe care stătea el.

– Condu-mă, îi ceru Bay ridicându-se în picioare.

Urcând scările până la etajul de sus, Sabrina își plimbă mâna pe perete până când ajunse la cea de-a doua ușă. Clanța era rece sub degetele ei când deschise ușa. Mirosul picturilor în ulei îi ajunse repede la nas.

– Camera nu mai e folosită... deci s-ar putea să fie plină de praf, îi explică Sabrina, oprindu-se lângă peretele de la ușă.

Bay nu comentă. Nu era necesar. Ea ascultă sunetul pașilor lui prin cameră, oprindu-se din când în când dacă ceva îi atrăgea privirea. Alteori îl auzea cum ridică pânzele pentru a le vedea pe cele din spatele lor. Simți o durere acută în coșul pieptului.

– Sunt foarte bune, Sabrina, zise el într-un târziu. Capul ei se întoarse în direcția din care venea vocea lui, de foarte aproape de locul pe care-l ocupase ea lângă ușă. E păcat să le ții ascunse în această cameră.

– Am discutat cu tata despre vânzarea lor. O vom face într-o zi, rosti Sabrina cu greu, din cauza nodului care i se pusese în gât.

– Ai făcut vreodată modelări?

– Modelări? Nu, răspunse ea uimită de întrebarea lui. Am pictat numai peisajele care-mi plăceau sau persoanele care pozau.

– Mă refeream la modelarea lutului, explică Bay. Încet, fără să se grăbească, pașii lui o conduseră afară din cameră. Îi atinse ușor brațul cu o mână pentru a o face să se întoarcă spre ușa deschisă.

– Da, când am studiat diferitele modalități de a face artă, își aminti Sabrina oftând. De ce mă întrebi?

– Te-ai gândit să faci asta, din moment ce nu mai poți picta?

– Nu, scutură ea din cap.

Fără să-și dea seama, îl lăsă s-o conducă de-a lungul holului. Întrebarea lui o luase pe nepregătite și o făcea să se gândească la această posibilitate. Zgomotul închiderii ușii atelierului o trezi la realitate.

Subietul nu mai fu abordat în timp ce cobora împreună cu Bay scările, el lăsând în mod deliberat ideea să pătrundă în mintea ei, fără a încerca s-o influențeze într-un fel. În ciuda faptului că respinsese mereu această idee și nu făcuse altceva decât să se specializeze în pictură, aceasta încolțea acum pe un teren fertil.

Cafeaua pe care o servise era rece. În timp ce golea ceștile, găsi destul timp pentru a se gândi la sugestia lui. Se mira că nici unul dintre artiștii care-i erau prieteni nu-i vorbise despre asta. Probabil că avea nevoie de felul obiectiv în care un străin putea vedea lucrurile.

– Vreau să te întreb, spuse Bay când Sabrina îi oferi ceașca plină acum cu cafea fierbinte, dacă tu și tatăl tău v-ați făcut planuri pentru mâine seară.

Ceașca ei era pe jumătate plină și ea se opri din turnatul cafelei, uimită de vorbele lui.

– Nu, zise Sabrina pe un ton plin de curiozitate. Tata își petrece ziua și seara de sâmbătă împreună cu Deborah. De ce?

– Mă gândeam că putem lua cina undeva. Ar fi o ocazie potrivită pentru a purta noua ta rochie, răspunse Bay, insinuant.

– Nu, mulțumesc, refuză ea repede.

– Ai alte planuri?

– Nu.

– Atunci, pot să te întreb de ce nu vrei să iei cina cu mine?

– Poți. Ridicând cu mândrie capul, Sabrina puse cafetiera pe masă și se rezemă de spătarul canapelei, ținând cu grijă ceașca în mână. Pur și simplu nu mănânc în restaurante. Am obiceiul de a sparge paharele și de a scăpa mâncarea pe podea. E stânjenitor, încheie ea pe un ton atotștiutor.

– Îmi asum riscul, i-o întoarse Bay.

– Ei bine, eu nu. Îngrijorată, luă o gură de cafea aproape arzându-se la limbă.

– Dacă asta nu înseamnă că-mi refuzi compania, zise el destul de amuzat, poți lua în considerare o altă sugestie? De exemplu, putem cumpăra creveți și crabi de la Wharf, pâine aurie și mai multe feluri de salată, pentru a merge la un picnic pe pajiștea de lângă faleza Golden Gate.

Sabrina ezită. Suna frumos, dar nu era sigură că trebuie să-i accepte invitația. Printre momentele de iritare pe care le avea în fața aroganței lui, descoperise că-l plăcea. Însă avea dubii în privința unei prietenii care se va înfiripa între ei.

– E o invitație atât de complicată pentru a fi acceptată? o tachină Bay.

Amuzamentul lui blând o făcu să se simtă ca o proastă. Dădea prea mare importanță unei simple invitații. În obraji îi apăru o roșeață stingheritoare.

– Absolut deloc, murmură ea, strângând cu putere ceașca și înclinându-și capul pentru a-și ascunde îmbujorarea de care-i era rușine. Accept.

– E bine la ora optsprezece, sau vrei să vin mai devreme?

– E foarte bine. Auzi zgomotul unui lucru care căzuse pe podea. Își ridică uimită capul. Ce-a fost asta?

– Ți-am cumpărat un mic cadou, replică Bay cu o nepăsare voită. Am vrut să ți-l dau mai devreme, dar m-am luat cu vorba. L-am pus pe scaun, lângă mine, și am dat din greșeală peste el. Poftim.

O cutie îngustă și lungă fusese pusă în poala ei după ce-și pusese cafeaua pe masă. Mâinile ei cuprinseră cutia, dar n-o deschiseră.

– De ce mi-ai cumpărat un cadou? îl întrebă ea, îngrijorată.

– Pentru că așa am vrut... și nu mă ruga să-l iau înapoi pentru că n-aș putea face nimic cu el și nu l-aș putea oferi altei persoane. Mă îndoiesc că l-aș putea da înapoi, încheie el.

– Ce este? întrebă Sabrina, curioasă.

– Va trebui să deschizi cutia și să afli singură, îi răspunse Bay, fără a face vreo precizare.

Entuziasmul îi făcea mâinile să tremure și de aceea mișcările îi erau nesigure, dar Sabrina deschise cutia și o așeză pe canapea. Putea simți privirea care-o urmărea.

Pulsul i se acceleră. Degetele ei ezitante îndepărtară hârtia de amabalaj. Se grăbi s-o dea la o parte pentru a afla ce era înăuntru.

Obiectul din cutie era rotund și dur. Inițial, obiectul cilindric era nedefinit, înainte ca Sabrina să-i descopere marginile. Mâinile ei îl traseră afară din cutie și-i explorară suprafața. O senzație ciudată îi strânse stomacul.

– E un baston alb, nu-i așa? îl acuză ea, în timp ce simțea că limba n-o mai ajută să pronunțe cuvintele.

– Da, recunoscu Bay fără nici o jenă. Dar îmi place să cred că nu e un baston alb obișnuit.

Sabrina dădu cutia la o parte din poală. Gestul ei fu urmat de zgomotul hârtiei și de cel al cutiei care cădea. Buzele îi erau strânse într-o atitudine ciudată, înainte ca dinții să le muște și ca mâinile să i se strângă la piept. Degetele lui Bay îi strânseră încheieturile pentru a-i face mâinile să se relaxeze, netinând cont de rezistența pe care o opunea ea.

Îi eliberă o mână. Cealaltă o ținu cu un efort minim. Mânerul curbat al bastonului se afla acum în palma ei și Bay îi forță degetele să-l strângă.

Prima impresie a Sabrinei era aceea că ținea în mână o suprafață de sticlă, apoi atingerea ei sensibilă îi simți duritatea. Fără să vrea, degetele urmară conturul bastonului. Câteva secunde mai târziu, descoperi liniile în spirală de pe mânerul bastonului. Atunci defini sculptura mânerului bastonului ca un cap de reptilă, semănând mai mult cu unul de dragon.

– E un baston de fildeș, îi explică Bay. L-am zărit într-o vitrină a unui magazin din Chinatown.

– E foarte frumos, admise Sabrina, impresionată. Mâna care o acoperea pe a ei se relaxă, nemaiforțând-o să țină strâns bastonul. Totuși îl mai pipăi câteva clipe. Are o mare valoare, comentă ea înapoindu-l. Nu-l pot accepta.

– Are un design artistic, dar nu e un obiect de artă. Ignoră mâna care îi oferea înapoi bastonul. Vrei să spui doar că nu-l accepți deoarece este alb.

Sabrina nu încercă să nege acest lucru.

– Nu-l pot accepta.

– Nu-l pot da înapoi, replică indiferent Bay.

– Îmi pare rău. Sabrina îi împinse bastonul în mâini și-i dădu drumul. Nu avu ce face decât să-l prindă, pentru a nu-l lăsa să cadă pe podea.

– Știu că ai intenții bune, dar îmi știai părerea în legătură cu acest subiect înainte să-l cumperi, Bay. Bastonul e unic și foarte frumos, dar nu-l voi accepta. Mă descurc foarte bine cu cel pe care-l am.

– E răspunsul tău definitiv?

– Da, răspunse hotărâtă Sabrina încercând să nu cedeze și să nu se simtă vinovată pentru refuzul ei.

– Presupun că dacă voi încerca să te conving să-l accepți îmi vei spune că nu poți ieși cu mine mâine seară, oftă el, acceptându-i resemnat refuzul.

– Probabil, oftă ea, sperând ca el să abandoneze acest subiect.

– Atunci îmi voi păstra argumentele pentru altă dată. Se auzi zgomotul hârtiei când el puse bastonul la loc în cutie. Îmi pare rău, dar nu voi renunța, o înștiință Bay, doar amân bătălia finală.

– Nu mă voi răzgândi, replică Sabrina cu încăpățânare, dar zâmbindu-i blând.

– Accept provocarea. Ea sesiză amuzamentul din vocea lui. Dacă tot mai continuăm conversația, pot primi încă o ceașcă de cafea?

– Desigur. Întinse mâna pentru a-i lua ceașca și a pune în ea mai întâi zahărul.

Subiectul bastonului alb nu mai reveni în discuție, dar când Bay Cameron plecă, o jumătate de oră mai târziu, Sabrina era sigură că luase cutia cu el și n-o uitase „accidental".

Asta înainte de venirea lui Deborah, o dată cu sosirea serii, când descoperi că Bay o păcălise.

– Când ți-ai luat asta, Sabrina? o întrebă Deborah cu o voce în același timp surprinsă și curioasă.

Degetele ei se opriră din citirea versurilor în limbaj braille, pentru a întoarce capul în direcția din care venise vocea lui Deborah.

– Ce anume?

– Bastonul alb. Mânerul reprezintă un cap de dragon și întreaga suprafață e sculptată. L-am găsit pe podea, lângă scaun. Unde l-ai ascuns până acum? râse scurt roșcata.

– Nu l-am ascuns. Buzele Sabrinei se încordară.

– E foarte elegant. Unde l-ai găsit? murmură Deborah.

– Da, unde? Tatăl ei intră în cameră. Nu l-am mai văzut până acum. Este încă un lucru pe care l-ai cumpărat ieri în timp ce te plimbai cu Bay Cameron?

– Ar fi trebuit să știi până acum, tată, că n-aș cumpăra niciodată un baston alb, cu atât mai puțin unul de fildeș, i-o

întoarse ea. E un cadou de la Bay. L-am refuzat, desigur, și am crezut că l-a luat cu el.

– L-ai refuzat? o chestionă Deborah uimită. Cum ai putut refuza ceva atât de frumos?

– Pentru că nu-l vreau, răspunse Sabrina cu răceală.

Suprafața canapelei se lăsă când tatăl ei se așeză lângă ea. Mâna lui acoperi blând degetele ei crispate pe coperta cărții, acum închisă.

– Nu crezi că te-ai purtat puțin prostește, draga mea? Întrebarea glumeață fusese rostită cu blândețe. Amândoi știm că nu l-ai refuzat pentru că ai crezut că e urât. Ci doar pentru că e alb. Și un baston alb arată că ești oarbă. Nu poți trece peste faptul că ești oarbă numai nefolosind un baston alb.

– Nu vreau să avertizez pe nimeni în acest sens, replică ea tăios.

– Oamenii observă oricum, indiferent de culoarea bastonului pe care-l folosești. Nu e nici o rușine că ești oarbă, draga mea, argumentă Grant Lane.

– Nu mi-e rușine! strigă Sabrina.

– Uneori te porți ca și cum ți-ar fi, oftă tatăl ei.

– Presupun că dorești să-l folosesc, îl provocă ea înclinând ușor capul ca pentru a se apăra.

– Sunt tatăl tău, Sabrina. Nu te mai comporta ca un copil mic. Vocea lui plină de reproș o făcu să ridice bărbia spre el. Ești prea mare pentru a-ți spune ce să faci. Știi ce ai de făcut și ce e mai bine pentru tine. Rămâne la alegerea ta.

– Scuză-mă, mă duc în camera mea. Sabrina așeză cartea pe masă și se ridică repede în picioare.

Îi era imposibil să se certe cu tatăl ei când acesta îi vorbea cu blândețe. Ura faptul că apela mereu la logica ei. Pierdea întotdeauna.

– Ce să fac cu bastonul? întrebă ezitând Deborah.

– Pune-l în suportul de umbrele deocamdată, răspunse tatăl ei. Sabrina va decide ce are de făcut, înainte de apariția lui Bay Cameron de mâine seară.

Când Sabrina puse piciorul pe prima treaptă a scării ce ducea la etaj, unde se afla dormitorul ei, o auzi pe Deborah întrebând:

– Bay Cameron vine mâine seară? De ce?

– O duce pe Sabrina la restaurantul Wharf, răspunse tatăl ei.

– Vrei să spui că au întâlnire? întrebă logodnica lui amuzată, pentru că nu putea crede așa ceva.

– Presupun că-i poți spune așa. M-a sunat ieri la birou, după ce a adus-o pe Sabrina acasă, și m-a întrebat dacă am vreo obiecție în această privință. Abia am putut să nu-l întreb care-i sunt intențiile. Ar fi fost o lipsă de respect din partea mea din moment ce se poartă atât de frumos cu ea.

– Ți-a spus ceva despre baston?

– Nu, și eu am fost surprins, răspunse el.

Ei bine, oftă Sabrina ușurată, cel puțin tatăl ei nu conspirase nimic cu Bay Cameron. Pentru o clipă, fusese îngrijorată. Trebuia să-și dea seama că tatăl ei n-ar face nimic pe ascuns pentru a o păcăli sau pentru a o face să ia decizia care i-ar fi convenit lui. Era păcat că nu putea spune același lucru despre Bay Cameron.

Însă trebuia să recunoască faptul că Bay n-o forțase să accepte bastonul de fildeș. Pur și simplu îl lăsase acolo. Și prezența lui îi provocă o altă dilemă, mulțumită tatălui ei.

*

* *

După ce mașina fusese parcată și încuiată, începură plimbarea în timp ce mâna ei dreaptă se afla sub brațul stâng al lui Bay. Pescărușii țipau deasupra lor. Trecură de Fort Mason și ajunseră la docurile pescarilor, unde fâlfâitul aripilor pelicanilor uriași acoperea strigătele pescărușilor. Mirosul sărat al brizei avea acum un puternic iz de pește.

În fond, vor mânca fructe de mare și file de pește, așa că își continuară drumul în tăcere. Faleza era plină de turiști care priveau oceanul colorat magnific și ascultau zgomotele lui liniștitoare. Unii dintre ei erau grăbiți și agitați, dar majoritatea se opreau pentru a savura atmosfera, așa cum făceau Bay și Sabrina.

Marinarii de pe vaporaș chemau la bord pasagerii pentru încă o croazieră în jurul portului. Turul mergea pe sub faimosul pod Golden Gate, și pe sub podul Oakland Bay, pentru a ajunge în preajma închisorii de maximă securitate, Alcatraz. Acum insula era parc național și se afla la mai puțin de o milă de țărm.

Când pavajul falezei se termină, traversară strada spre bazar pentru a ajunge la restaurantul pescăresc.

Sabrina ridică fața în bătaia brizei sărate și răcoroase.

– Se lasă ceața?

– Începe, răspunse Bay. A cuprins deja cele mai înalte vârfuri ale lui Golden Gate și dealurile din nord ale portului. Cred că va fi frig la noapte.

– În acest caz, va trebui să te conduc repede la mașină, spuse Sabrina zâmbind bine dispusă și Bay râse. Aplecă puțin curioasă capul spre el. De unde vine numele de Bay?

– Așa m-au botezat părinții mei... sau nu crezi c-am avut părinți? o tachină el.

– Sigur că ai avut. Mai trăiesc? întrebă ea, uitând de întrebarea la care el evitase răspunsul.

– Din câte am auzit, mai trăiesc. Sunt în Europa, petrecând a doua lună de miere. Brațul lui se încordă avertizând-o. Trebuie să coborâm câteva trepte.

– Bay e un nume de familie? îl chestionă ea după ce coborî cu grijă scara.

– Mi-ar fi plăcut să fie. Nu, după cum se observă am fost botezat după San Francisco Bay, pe care mama îl vedea de la geamul spitalului. Ea a fost născută și crescută aici, deci l-a studiat de nenumărate ori, explică el. Dar Sabrina?

– Mamei i-a plăcut cum sună acest nume. Era foarte romantică.

– Și tu nu ești? o tachină el.

– Poate foarte puțin, răspunse ea zâmbind trist.

– Mergem de peste o oră. Ți s-a făcut foame?

– Mi-e o foame de lup.

– Trebuia să spui mai devreme.

Sabrina murmură că n-are importanță și adulmecă mirosurile tentante pe care le aducea briza.

– Restaurantul e pe cealaltă parte a străzii, nu-i așa? Apoi râse. Tot ce trebuie să fac e să urmez mirosul.

– Ești sigură că nu vrei să mâncăm înăuntru? întrebă Bay oprind-o să traverseze pentru că o mașină trecea încet prin fața lor.

– Foarte sigură, încuviință ea dând din cap.

Din lungul șir de preparate expuse în vitrină, Bay alese crabi copți, pâine proaspătă de cereale, salată și un cocteil de crevete.

Sabrina își apăsă mâna pe stomacul care aproape i se lipise de șira spinării. Mirosurile delicioase îi stârneau și mai mult senzația de foame. Meniul era complet și Bay îi dădu coșul în care fusese împachetat, rugând-o să-l aștepte afară cât timp va căuta o sticlă de vin alb rece care să se potrivească la meniul ales.

Simțea pe ceafă niște înțepături, nu cu mult înainte ca el să se întoarcă și să-i atingă brațul pentru a-și semnala prezența. Își spuse că numai telepatia o putea înștiința în acest fel că Bay e pe-aproape.

– Ești gata pentru picnic? întrebă el. În acel moment, stomacul ei chiorăi ca răspuns și râseră amândoi.

Luând coșul cu mâncare din brațele ei, Bay îl luă în mâna în care se afla încă unul. Mâna pe care ea o introduse sub brațul lui nu avea nevoie de sprijin, ci de companie în timp ce se îndreptau spre pajiștea întinsă de lângă faleza ce înconjura portul de iahturi.

Se aflau la marginea portului când Sabrina observă că fața îi era acoperită cu stropi mici de apă care veneau din ce în ce mai repede.

– Plouă mărunt, mormăi ea nervoasă.

– Mi-era frică de la început că nu se va lăsa doar ceața, oftă Bay.

– Presupun că putem duce mâncarea până acasă, sugeră Sabrina.

– Am o idee mai bună. Ketch-ul meu e ancorat foarte aproape. Putem mânca la bordul lui. Ce spui de asta?

– Spun, zâmbi ea, că sună mult mai plăcut decât să mă întorc la mine acasă.

– Să mergem!

Bay o lăsă pe Sabrina să aştepte pe chei în timp ce aşeza coşurile cu mâncare la bord. Coborând, braţele lui puternice o ridicară de talie şi o urcară pe punte. Rămaseră în această poziţie câteva minute, propriile ei mâini odihnindu-se pe umerii lui musculoşi. Stropii deşi de ploaie accentuau aroma after-shave-ului de pe obrajii lui şi virilitatea pe care o emana corpul lui o uimi. Puntea de sub picioarele ei se mişca ritmic, în bătaia valurilor din port.

– A trecut mult timp de când n-am mai fost pe mare, spuse Sabrina cu multă tristeţe în voce, şi de aceea nu mă simt în siguranţă. Părea o explicaţie plauzibilă pentru emoţiile pe care le simţea.

Înconjurându-i talia cu un braţ ferm, Bay o conduse de-a lungul punţii. Asigurându-se că ea are de ce să se ţină, începu să coboare treptele înaintea ei. Sabrina ştia că o va prinde în cazul în care se va împiedica. Ajunşi jos, în cabină, îi spuse unde se aflau scaunele şi o lăsă să găsească singură calea spre ele.

– Îţi place să navighezi? o întrebă el. Zgomotul hârtiei îi indică faptul că mâncarea era despachetată şi aşezată pe masă.

– Ador să navighez. O grimasă tristă îi coborî colţurile gurii într-o espresie plină de regret. Obişnuiam să ies cu tata pe mare în fiecare weekend.

– N-ai mai navigat de când ai avut accidentul? De ce? Vocea lui gravă era plină de curiozitate.

– Ah, de câteva ori, dar a trebuit să stau în cabină pentru că tata nu ştia să înoate. Îi era frică să nu cad peste bord şi el să nu mă poată salva. Îmi place să stau pe punte, unde vântul sărat îţi bronzează faţa şi valurile care se lovesc de vas te stropesc. Aşadar, n-am mai navigat, conchise ea.

– Ţie nu ţi-e frică de faptul că ai putea cădea peste bord?

– Nu chiar, oftă Sabrina.

În faţa ei fusese aşezat cocteilul de crabi, în timp ce Bay lua loc pe scaunul din faţa ei. Pentru un timp, conversaţia se axă în jurul navigaţiei, apoi deviind spre alte puncte de interes, asupra activităţilor din timpul liber, în timp ce îşi savurau încet mâncărurile alese.

– Obişnuiam să studiez cu plăcere oamenii, feţele lor. Ea sorbi încet din vin. Desigur, în majoritatea cazurilor o făceam pentru munca mea. Multe dintre picturile mele au fost făcute după chipul oamenilor de pe stradă. Atitudinea omului faţă de viaţa pe care o duce se întipăreşte pe faţa lui. Pesimistul are o expresie bosumflată, muncitorul devine cinic, şeful e autoritar, oamenii care fac carieră sunt repeziţi. Se poate ilustra plăcerea de a trăi, bucuria de a avea o casă şi o familie. Există atât de multe lucruri. Sabrina mesteca încet. Nu e prea uşor să transferi aceste lucruri auzind numai vocile oamenilor, dar încep să învăţ. E greu să vizualizezi o persoană numai după voce.

– Ce-ai învăţat despre mine? o provocă Bay, amuzat.

– Ei bine, spuse ea necăjită că i se destăinuieşte, ai atât de multă încredere în tine încât uneori eşti arogant. Eşti foarte bine educat şi obişnuit să ai autoritate în faţa altora. E evident că-ţi place să trăieşti în aer liber şi să navighezi în special. Ai un temperament iute, dar poţi fi şi cumpătat.

– Ai asociat și o figură vocii mele?

Sabrina coborî capul, știind că el o privește fix.

– Numai o imagine vagă cu trăsături accentuate. Își îndepărtă farfuria. A fost bun.

– De ce nu m-ai întrebat dacă poți să mă privești? o întrebă Bay în șoaptă, ignorând faptul că ea voia să schimbe subiectul lăudând mâncarea.

– C... Ce?

– Așa cum ai făcut cu rochia, explică el răbdător.

Umorul se simțea clar în vocea lui, după ce ea se mișcă în scaun din cauza situației penibile. Gândul explorării feței lui cu mâinile o făcea să-și piardă controlul.

– Aș putea arăta oribil. Am părul verde și ochii purpurii, iar o cicatrice lungă și urâtă îmi brăzdează fața. O țin puțin ascunsă în barba mare și verde. Am un tatuaj cu un craniu și două oase încrucișate pe frunte... și nu-ți pot spune ce e pictat pe pieptul meu. Zâmbetul slab de pe fața Sabrinei se transformă în râs auzind absurda lui descriere. Nu mă crezi.

– Deloc. În afară de asta, vecina mea mi-a spus deja că ai părul castaniu-roșcat și ochii căprui, râse Sabrina, bine dispusă.

– Culoarea scorțișoarei, după spusele mamei mele, o corectă Bay. Totuși, ai fost destul de curioasă în privința mea ca să întrebi.

– Normal. Încercă din răsputeri ca vocea ei să sune indiferentă și relaxată.

– Ce altceva ți-a mai spus despre mine? continuă el.

– Peggy nu se pricepe la descrieri. Sabrina tăcu, nedorind să-i dezvăluie comentariile vecinei în legătură cu virilitatea lui.

– Ai cu atât mai multe motive să te convingi, o provocă el.

Se auzi sunetul farfuriilor care erau strânse, apoi mișcarea lui Bay punându-le în chiuvetă. Acest lucru îi dădu timp de gândire în privința explorării trăsăturilor lui, la care fusese invitată. Chiar dacă încerca din răsputeri, tot n-ar fi reușit să-și înlăture senzația ciudată a acelei apropieri intime.

Când se întoarse, Bay nu mai ocupă scaunul din față, ci pe cel de lângă ea. Înainte ca ea să-și poată rosti cu jumătate de voce protestul, el îi prinse încheieturile mâinilor și le ridică hotărât spre fața lui.

– Nu ai de ce să te rușinezi sau să te intimidezi, rosti el blând, când ea încercă să-și tragă mâinile înapoi. Nu mă deranjează.

Linia puternică a maxilarului lui se afla între palmele Sabrinei, pe care el le lipise de cele două părți ale feței lui. Cum ea nu mai opuse rezistență, el îi eliberă mâinile. Primul contact cu pielea lui fierbinte îi făcu degetele subțiri să pară mai reci decât erau. Ezitând, Sabrina începu să-i exploreze fața.

De la bărbie, degetele ei se ridicară spre obraji și le simți curbele bine conturate. Trecând peste genele lungi ale ochilor, atinse sprâncenele groase care deschideau fruntea lată. Părul aspru, ondulat ușor, cădea natural, dar nu pe față, păstrând umiditatea ceții și a burniței de afară. Nasul roman avea o linie arogantă, iar buzele erau ferme, dar blânde. După ce-i mai exploră încă o dată bărbia, degetele ei se îndepărtară.

Era o figură virilă, gândi Sabrina satisfăcută. Nu era nici un dubiu în legătură cu asta. Nimeni nu s-ar referi la el

numai ca fiind atrăgător, pentru că era cu siguranță frumos. Probabil că atunci când intra într-o cameră toate capetele se întorceau spre el.

– Care e verdictul? o întrebă Bay cu o voce blândă, catifelată.

Sabrina ghicea că aprobarea i se putea citi pe față. Își întoarse capul pentru că-i putea simți privirea fierbinte.

– Verdictul este, răspunse ea cu o falsă nepăsare, că-mi place fața ta.

Un deget îi atinse bărbia și-i întoarse fața spre el.

– Și mie îmi place fața ta, murmură el cu blândețe.

Respirația lui caldă îi mângâie obrazul înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei. Surprinsă la început, Sabrina rămase nemișcată sub sărutul lui, dar tandrețea atingerii lui îi transmise o căldură care i se propagă în tot corpul. Inima îi bătea mai repede ca niciodată. Experte, buzele lui se mișcau ușor peste ale ei cerând răspunsul, pe care nu-l așteptă prea mult. Apoi încet, aproape cu regret, se îndepărtă de ea.

Sabrina încă mai putea simți amprenta buzelor lui care le mângâiaseră pe ale ei. Trebuia să reziste impulsului de a-și atinge buzele cu mâna. O satisfacție minunată puse stăpânire pe ea, ametind-o.

– Ce-i cu privirea asta melancolică, Sabrina? o întrebă Bay cu vocea de obicei aspră, acum plină de tandrețe.

– Eu... n-am mai fost sărutată, murmură ea, nesigură că aceasta era cauza.

– Mincinoaso, glumi el. Pe mine nu m-a sărutat o femeie lipsită de experiență.

– Vreau... vreau să spun, explică ea roșind, de când mi-am pierdut vederea.

– Asta pot să cred. Bay îi strânse mâna blând, dar nu intim. Hai să bem o cafea la un restaurant.

Sabrina încuviință cu greu să părăsească vasul. Din anumite motive, nu se simțea prea sigură de picioarele ei, sau era senzația pe care i-o dădea balansul cabinei pe valuri. Avea nevoie de soliditatea pământului sub picioarele ei.

Câteva minute după ora zece, Bay parcă mașina în fața casei ei și o conduse până la poartă. Nu o urmă în curte, și Sabrina se întoarse ezitând spre el.

– M-am simțit minunat. Mulțumesc, zise ea.

– Și eu, de aceea nu e nevoie să-mi mulțumești, spuse Bay pe un ton satisfăcut. Voi fi la Los Angeles toată săptămâna viitoare. Te voi suna când mă întorc.

– Nu e nevoie. Sabrina nu dorea ca el să se gândească la faptul că ar avea vreo obligație s-o vadă.

– Știu, o asigură el. Noapte bună, Sabrina. Voi aștepta în mașină până voi vedea lumina de sus aprinsă, deci fii sigură c-o aprinzi, da?

– Noapte bună, Bay, încuviință ea.

El închise poarta de fier și Sabrina o încuie. Îi simți privirea care o urmări până la ușa de la intrare. Ochii maro ca scorțișoara, care se potriveau cu părul de aceeași culoare...

Capitolul 5

Învârti repede butonul de oprire al combinei stereo. Sabrina nu se putea concentra asupra muzicii din moment ce era îngrijorată.

Ce putea face? Se simțea obosită. Nu avea chef să gătească sau să facă puțină curățenie, chiar dacă ar fi fost nevoie de așa ceva, dar nu era. Se săturase să citească. În afară de asta, degetele ei parcurgeau cu greu paginile și acest lucru o făcea să aibă nevoie de o concentrare maximă.

O voce interioară o acuza pentru ceea ce simte față de Bay Cameron. Oare de ce o afectase atât de mult călătoria lui de afaceri la Los Angeles? Sabrina habar nu avea.

"Ai modelat vreodată... în lut, vreau să spun?"

Auzea clar în minte vocea lui Bay, ca și cum acesta se afla lângă ea. Tristețea care pusese stăpânire pe ea cu câteva zile în urmă se accentua.

Mergând spre telefon, Sabrina pipăi receptorul, îl ridică și ezită. Înainte de-a se răzgândi, formă numărul. Entuziasmul puse stăpânire pe ea de când auzi primul țârâit.

– Livrări de artă, auzi vocea care-i răspunse la al doilea țârâit.

– Cu Sam Carlysle, vă rog, ceru Sabrina. Degetele ei răsuceau nervoase firul de la telefon. Câteva minute mai târziu, auzi vocea familiară a bărbatului.

– Bună, Sam, sunt Sabrina.

– Sabrina, ce mai faci? exclamă el, surprins și bucuros. Apoi tonul lui se schimbă într-unul plin de regret. Ascultă, îmi pare rău că nu te-am mai sunat și că n-am mai trecut pe la tine în ultimul timp, dar nu pot să-ți spun decât...

– Nu trebuie să te scuzi, îl întrerupse ea repede. De fapt, te-am sunat ca să te întreb dacă-mi poți face o favoare.

– Spune-mi numai despre ce e vorba, Sabrina.

– Mă întrebam dacă poți trimite astăzi pe cineva până la mine cu lut pentru modelat și o trusă simplă de instrumente?

– Ai de gând să sculptezi? o întrebă el, uimit.

– Am de gând să încerc, răspunse Sarbina. De aceea doresc numai o trusă simplă, ca să văd dacă-mi place să sculptez și dacă reușesc să creez ceva.

– E o idee extraordinară! se entuziasmă Sam. E genial!

– Poți trimite pe vineva?

– Aș veni chiar eu dacă aș putea, dar am chiar aici un băiat care face livrări și care pleacă în zece minute, iar eu mă voi asigura că va face prima oprire la tine.

– Mulțumesc, Sam. Bucuria strălucea pe chipul ei.

– Hei, ascultă, îmi pare rău că nu ți-am sugerat acest lucru mai de mult, replică el, oftând în fața mulțumirilor ei. Îți trimit toate cele necesare chiar acum. Ne vom vedea curând, bine?

– Da, Sam, curând, încuviință Sabrina.

Comisionarul ajunse în mai puțin de o jumătate de oră și ea rămase uimită. Eliberase deja o mică porțiune din studioul ei în care putea lucra, dându-și seama că tatăl ei va trebui s-o ajute în această seară să mute piesele mai grele. Băiatul cu livrările se oferi să-i ducă pachetele oriunde dorește și ea nu trebui să facă efortul de-a le căra până în atelier.

După ce el plecă și ea se întoarse în camera de sus, entuziasmul puse stăpânire pe ea. Halatul ei vechi se afla în cuierul din spatele ușii, mirosind a vopsea de ulei și a lichid de curățat. În curând, mirosul lutului îl va înlocui pe cel de ulei, își spuse ea veselă, în timp ce își punea halatul și se îndreptă spre masa de lemn.

Timpul nu mai avea importanță pentru ea. Începu să modeleze forme simple, folosind ca model fructele pe care le luase din bucătărie pentru ca mâinile ei să aibă după ce se ghida. Numele îi fusese strigat de trei ori înainte ca ea să-l audă. Mai trecură câteva secunde înainte de a recunoaște vocea tatălui ei.

– Sunt sus, în atelier! răspunse ea.

Se îndepărtă de masa la care lucra și își șterse mâinile pe un prosop în timp ce asculta pașii lui grăbiți care urcau treptele. Figura Sabrinei era mulțumită și fericită când se îndreptă spre ușă ca s-o deschidă.

– Începusem să mă sperii, declară Grant Lane oftând exasperat. De ce nu mi-ai răspuns? Ce faci aici?

– Lucrez, replică încet Sabrina, dar putea spune că explicațiile ei nu erau necesare, din cauza liniștii apăsătoare care se lăsase. Tatăl ei privise spre masa de lucru și putea vedea și singur. Aștepta mult timp comentariile lui. Ce crezi? întrebă ea speriată.

– Sunt... sunt uimit, îi zise el. Cum... Când? Apoi râse în fața inabilității lui de a formula întrebarea și intră în cameră, punându-și mâinile pe umerii ei și îmbrățișând-o cu putere. Ești o fată minunată. Sunt mândru de tine. Vocea lui era plină de emoție și tremura ușor.

– Da, dar ce crezi? Repetă ea nervoasă.

– Mă întrebi dacă pot deosebi mărul de pară și răspunsul este unul hotărât: da. Pot distinge chiar și forma grepfrutului la care lucrezi acum, spuse el zâmbind. Și nu mi-ar fi trebuit originalele ca să pot deosebi modelele de lut pe care le-ai făcut!

– Vorbești serios?

– Sigur că da, o asigură el cu fermitate. Acum, n-ai de gând să-mi explici? Când te-ai hotărât să faci sculptură? Nu mi-ai spus nimic despre asta. De unde ai luat materialele?

– Săptămâna trecută, Bay m-a întrebat dacă am lucrat vreodată în lut. Cred că atunci am început să mă gândesc la asta, cu toate că poate subconștientul meu s-a întrebat și înainte. În această dimineață m-am hotărât să încerc și l-am sunat pe Sam la magazinul de materiale. Mi-a făcut această livrare, explică Sabrina.

– În această dimineață? Lucrezi de atunci? Cred că ești extenuată!

– Extenuată? Se întoarse cu fața la el, zâmbindu-i bucuroasă. Nu, tată, am prins viață. Pentru prima oară în luni de zile.

Se lăsă un moment de tăcere. Apoi, tatăl ei respiră adânc.

– Îmi pare bine. Nu are rost să te extenuezi. Curăță aici și eu voi pregăti cina de care ai uitat, o tachină el.

– Bine, încuviință Sabrina.

Tot restul săptămânii, își petrecu timpul liber în atelier. Rezultatele finale erau mai mult eșecuri decât succese. Nu o linișteau cu nimic insistențele tatălui ei asupra faptului că nu putea atinge perfecțiunea ca începătoare. Ea era o perfecționistă. Nimic altceva nu o satisfăcea.

Duminică dimineața, Grand Lane năvăli în atelier.

– La naiba, Sabrina, declară el, și Dumnezeu se odihnește în cea de-a șaptea zi a săptămânii!

Bărbia ei se lăsă atunci când oftă, gândindu-se că el are dreptate. Degetele i se curbară pentru a simți lutul modelat dintre palmele ei, dar știa că trebuie să accepte înțelepciunea cuvintelor lui.

– Am ceva de făcut pe vas. De ce nu vii cu mine în această dimineață? sugeră el. Deborah va avea mult de lucru în bucătărie. Dacă n-ai altceva de făcut, știu că te vei furișa aici în clipa în care eu voi pleca.

– Nu voi face asta, râse ușor Sabrina.

– Chiar așa? glumi el. Vii cu mine.

– Cred că nu e bine să n-ai încredere în mine, propria ta fiică! exclamă ea. Dar dacă numai așa te voi face să mă crezi, voi merge cu tine.

– Bate o briză răcoroasă dinspre Pacific, așadar îmbracă-te bine. Dar pune-ți niște haine pe care nu vei regreta că le murdărești, adăugă tatăl ei. Cred că te voi pune la treabă pentru că puntea trebuie curățată.

– De aceea vrei să vin cu tine? se miră Sabrina.

– Doar nu credeai că îmi doream numai compania ta, nu-i așa? o tachină el în timp ce cobora scările.

*

* *

Pași liniștiți se apropiară de scările care duceau spre cabină. Sabrina lua cârpa din lighean când aceștia începură să coboare.

– Mă gândeam să aduc cafeaua sus când îmi terminam treaba, tată.

– Sună minunat.

– Bay! Te-ai întors! Exclamațiile ei bucuroase îi scăpară printre buze fără să-și dea seama.

– M-am întors ieri seară foarte târziu, o înștiință el. M-am gândit că te voi întâlni aici, împreună cu tatăl tău. Nu mi-am dat seama că va face din tine un sclav de galeră.

Sabrina zâmbi vocii lui amuzate.

– Ai avut o călătorie plăcută?

– Da. Am avut de inspectat câteva investiții și am văzut unele terenuri pe care doresc să le achiziționez. Am trecut chiar și pe la un vechi prieten cu care am fost coleg la universitate. Se află sus și discută cu tatăl tău. De ce nu urci să-l cunoști?

Se așteptase ca acest coleg să fie o femeie și se întreba dacă expresia feței ei nu trădase acest lucru. Spera că nu. Nu dorea ca Bay să creadă că e geloasă. Erau numai prieteni.

– Voi urca imediat, spuse ea. Dacă vrei, poți duce cafetiera sus. În frigider sunt prăjituri. Eu voi aduce zahărul și frișca.

– Bine, încuviință Bay.

Câteva minute mai târziu, Sabrina urcă pe punte. Vântul îi ridică bretonul când își îndreptă fața în direcția lui pentru a se răcori.

– Sabrina, lasă-mă pe mine să le iau. Tatăl ei luă zaharnița și castronașul cu frișcă, ajutând-o să urce pe punte.

– Ea este fiica lui Grant, Sabrina Lane, spuse Bay. Iar dânsul este bătrânul meu prieten, doctorul Joe Browning.

– Ar fi bine să ai grijă când mă faci bătrân, se auzi o voce groasă de bărbat, amuzată. Apoi mâna Sabrinei fu scuturată. Sunt cunoscut mai mult ca Joe sau doctorul Joe printre pacienții mei.

Fiori de gheață îi treceau pe șira spinării ei.

– Îmi pare bine că v-am cunoscut. Primirea ei era rece. De când cu accidentul care o făcuse să consulte mulți doctori, Sabrina căpătase o mare aversiune față de cei care practicau această meserie.

– Joe, numele meu e Joe, zise el. Tatăl tău mi-a spus că ești oarbă de numai un an. Se pare că te descurci excelent.

– Nu am altă posibilitate, nu-i așa? i-o întoarse ea.

– Sigur că ai. Te puteai îndrepta spre un drum greșit.

Replica lui lipsită de sens o făcu să zâmbească rece. Întotdeauna se așteptase ca doctorii să fie indiferenți și lipsiți de emoție chiar și când îți călcau pragul, spunând lucruri inutile și dând impresia că fac acte de caritate.

– La început m-am lovit de mobile și nu cunoșteam împrejurimile, admise ea.

– Folosești un baston sau ai un câine pentru nevăzători? Nu-i dădu șansa să răspundă. Am auzit că au antrenat pudeli la fel de bine ca pe ciobănești, și alte rase, pentru a ajuta orbii. Îți poți imagina un pudel mergând pe stradă cu coada lui înfoiată și cu statura mică și rotundă, conducând o persoană lipsită de vedere? Întotdeauna mi s-a părut o absurditate. Și asta nu pentru că aș avea ceva de comentat asupra inteligenței lor.

Sabrina râse în fața imaginii pe care el o sugerase. Îi plăcea atitudinea lui, chiar dacă nu-l aproba întru totul.

Sunetul vesel al râsului ei relaxă atmosfera. Totuși, uneori, Sabrina nu se simțea în largul ei când subiectul se concentra în jurul lipsei ei de vedere și al accidentului care cauzase afectarea nervului optic în urma gravei lovituri la cap. Realizase cu îngrijorare că întrebările nu erau tocmai potrivite, dar aveau un ton profesional.

– Stați puțin, îl întrerupse ea pe doctor în mijlocul unei propoziții. Ce specialitate aveți?

– Una foarte bună, răspunse el vag. Apoi preciză: Chirurgie, ca să fiu mai explicit.

– Ce fel de chirurgie? Ea ridică mâna. Nu, lăsați-mă să ghicesc: chirurgie oftalmologică.

– Ai ghicit foarte bine. Acum pot spune că mi-ai acordat atenție, replică Joe Browning fără a fi stânjenit.

– Ce-au însemnat toate aceste întrebări? O examinare subtilă?

– Da, recunoscu el simplu.

Indignată, Sabrina se întoarse în direcția în care știa că se află Bay.

– Tu l-ai pus să facă asta, nu-i așa, Bay Cameron? Și tu ai conspirat cu ei, nu-i așa, tată?

– A fost ideea mea să nu știi adevăratul motiv al întâlnirii tale cu doctorul Joe, replică tatăl ei îngrijorat. Bay a luat numai legătura cu el, dar totul a fost din inițiativa mea, așa că n-ai de ce să te cerți cu el, n-ar fi cazul și n-ai rezolva nimic.

– De aceea ai pretins, zise Sabrina supărată, că este un vechi coleg de-al tău, nu-i așa, Bay?

– Nu, acesta e adevărul, replică doctorul, și e adevărat că ne-am întâlnit din întâmplare la Los Angeles. Habar nu avea că mă aflu acolo, din moment ce ultimii ani mi i-am petrecut pe coasta de est. Mi-a vorbit despre tine și mi-a trezit interesul profesional.

– Îmi pare rău, Sabrina, o asigură Bay. Știam că te vei supăra când adevărul va ieși la iveală.

– Atunci de ce-ai încercat să mă păcălești?

– Am simțit că trebuie să respect dorința tatălui tău. Și am sperat că nu vei afla, pentru că nu cred că Joe ți-ar putea reda vederea, răspunse el.

– Dar dumneata? Bărbia ei se ridică mândră spre doctor. Mândria pe care o afișa era propriul ei mecanism de apărare și singura reacție la spusele lui Bay.

– Aș vrea să-ți mai fac unele analize la spital înainte de a-ți da un răspuns, Sabrina, răspunse el sincer. Pot spune că nu ai mai mult de zece la sută șanse, poate nici atât, în cazul în care vom apela la operație.

– Patru specialiști mi-au spus mie și tatălui meu că nu voi mai vedea niciodată. Ce te face să crezi că mă poți ajuta? îl provocă Sabrina.

– Nu știu dacă voi putea, răspunse doctorul Joe, dar trebuie să fiu sigur de asta. În anumite împrejurări, corpul își poate regenera unele țesuturi sau nervi care au fost lezați, însă la începutul bolii nu dau nici o șansă de-a fi operate, ci numai după câteva luni de refacere. Se întâmplă, uneori.

– Înțeleg, zise ea nervoasă. Și asta crezi că s-a întâmplat în cazul meu?

– Nu știu, dar cred că putem afla, replică el. Ca să fim siguri, trebuie să te internez într-un spital pentru a-ți face analizele. Nu vreau să-ți dau speranțe false, Sabrina. Ai o șansă foarte mică de a-ți recupera vederea, aproape inexistentă. Decizia îți aparține.

*

* *

Nici măcar parfumul buchetului de trandafiri pe care i-l adusese tatăl ei nu acoperea mirosul puternic de medicamente și antiseptice din spital. Pe coridor se auzeau vocile ascuțite a două asistente care se apropiau de ușa rezervei în care se afla. Sabrina asculta respirația grea a femeii cu care împărțea camera de spital.

Orele de vizită se terminaseră. Luminile erau stinse. Știa asta pentru că auzise zgomotul întrerupătorului când asistenta părăsise camera cu câteva minute în urmă.

Ea oricum se afla într-un întuneric complet. Se simțea singură și vulnerabilă. Îi era frică să spere că testele de mâine vor fi încurajatoare.

Totuși, nu putea rămâne indiferentă față de motivul pentru care se afla în spital.

Își încrucișă mâinile pe piept. Îl blestema pe Bay pentru că vorbise cu prietenul lui care era doctor, își zise Sabrina. Își acceptase orbirea și încetase să se gândească la nedreptatea sorții, încercând să-și continue viața cu handicapul ei.

Din moment ce Bay era singurul responsabil pentru prezența ei în acest spital, putea măcar s-o viziteze. Dar n-o făcuse, trimisese numai un mesaj în care-i ura noroc și succes la analizele pe care i le făcea doctorul Joe.

Își simțea corpul scuturat de un tremur care nu se mai oprea. Nu realizase că e speriată. Bărbia ei se ridică. Dorea să-și ascundă capul în perne și să plângă. Cu toate că se încurajase tot timpul, nu mai reușea să se controleze.

Un aer proaspăt îi atinse fața. Ajunsese să recunoască zgomotul ușor al ușii de la camera de spital. Cineva se apropie de patul ei și avea senzația că această persoană nu era o asistentă. Mirosul de after- shave care îi ajunsese la nas îi confirmă acest lucru.

– Ești trează? o întrebă Bay încet.

– Da, șopti Sabrina ridicându-se mai sus pe pernă în timp ce încerca să nu facă prea mult zgomot. Orele de vizită s-au terminat. Nu trebuia să te afli aici.

– Dacă mă prind îmi vor spune să plec, nu-i așa? spuse el pe un ton vesel. Ce mai faci?

– Bine, minți ea. Greutatea lui aplecă patul într-o parte. Cred că doctorul Joe mi-a spus că trebuie să mergi la o petrecere sau ceva de genul ăsta.

– Am fost, îi destăinui Bay, dar am plecat ca să-ți fac o vizită. E bine?

– Totul e bine pentru mine, atâta timp cât doamna care te-a însoțit nu s-a supărat, i-o întoarse Sabrina.

– Ce te face să crezi că am fost însoțit de cineva?

– Sper că așa e, pentru că altfel n-ai fi adus cu tine mirosul unui parfum scump, franțuzesc! Degetele ei trecură peste cearșaful întins pe pat. Era important să-și mențină aerul nonșalant în timp ce-l tachina pe Bay, pentru ca acesta să nu ghicească faptul că o deranja.

– Aha, detectivul orb, o tachină el.

– E elementar, oftă ea. Doar erai la o petrecere. E logic să spui că ți-ai folosit farmecul lângă o femeie frumoasă care ți-a ținut companie.

– Acum începi să te înșeli.

– De ce? Sabrina apleca puțin capul pentru a-l provoca.

– Pentru că îmi folosesc farmecul numai față de o femeie oarbă pe care o cunosc și care e foarte atrăgătoare, răspunse Bay, încântat.

Sabrinei i se puse un nod în gât.

– E foarte greu de crezut.

Mâna lui fierbinte o acoperi pe a ei, care se odihnea pe cearșaf. Apoi o eliberă cu blândețe.

– Mâinile tale sunt înghețate, Sabrina. Ce s-a întâmplat?

Observația lui o făcu să simtă fiori în tot trupul. Oftând, Sabrina recunoscu:

– Sunt speriată, Bay... pentru mâine.

Timp de un minut, el nu spuse nimic. Simți greutatea lui de-a lungul patului. Apoi brațul lui îi cuprinse umerii și o trase lângă pieptul lui în timp ce folosind cealaltă mână îi ridica bărbia.

– Hai să ne gândim, murmură el calm. Nu gândul la analizele pe care ți le va face doctorul Joe te sperie. Îți pot oferi două alternative. Una dintre ele te sperie din cauză că

îți poate fi redată vederea și a doua ți-e teamă pentru că nu vrei să le faci, am dreptate?

Încurcată, Sabrina îi confirmă.

– Știu că nu-ți poate fi frică să vezi din nou, continuă el. Acest rezultat ar uimi pe toată lumea. Deci, nu luăm acest lucru în considerare.

– Eu... ezită ea. Am acceptat faptul că sunt oarbă. Am început să lucrez în lut, ți-am spus asta? Sunt extrem de lașă, oftă ea. Îmi doresc să nu fi fost niciodată de acord să fac aceste analize. Îmi doresc să nu-l fi întâlnit niciodată pe doctorul Joe. Nu mai vreau să trec prin agonia de a accepta din nou faptul că orbirea mea este permanentă.

– Unde e fata mândră care ridica nasul cu nesupunere? o tachină cu blândețe Bay. Nu ești lașă, Sabrina. O lașă nu s-ar afla aici, în spital, luând în considerare șansele pe care i le-a oferit Joe. Dacă analizele nu vor fi bune, nu vei începe să te vaiți sau să plângi. Curajoasa fată oarbă pe care o cunosc eu, va ridica din umeri și va spune: "Ei bine, trebuie să încerc". Îl simți zâmbind când îi atinse părul. Ca să folosesc un vechi clișeu, Sabrina, îți pot spune: ce-ai avut și ce-ai pierdut.

– De asta încerc și eu să mă conving, oftă ea.

– Trebuie numai să încerci să admiți adevărul. El nu mai spuse nimic timp de câteva minute. Brațele lui o strânseră și mai tare la pieptul lui, ca pentru a-i alunga temerile nejustificate. Acum te simți mai bine? o întrebă el într-un târziu.

– Da, încuviință ea lipindu-și obrazul de al lui și zâmbind încântată.

– Atunci cred că ar fi mai bine să plec înainte de a veni asistenta și a-și face idei greșite asupra a ceea ce facem noi aici, o tachină Bay cu blândețe.

Foarte ușor, o așeză pe perne și o înveli cu cearșaful. Când începu să se îndepărteze, Sabrina întinse mâna ca s-o găsească pe a lui.

– Îți mulțumesc că ai venit, Bay, șopti ea fericită.

– Nu-mi mulțumi pentru un lucru pe care am dorit să-l fac. Apoi se aplecă spre fața ei și-i atinse tandru buzele cu ale lui. Noapte bună, Sabrina. Ne vedem curând.

– Da. Noapte bună, Bay.

Se auziră pași ușori și aerul proaspăt ajunse până la ea când ușa se deschise și se închise.

*
* *

Simțea că patul de spital era mai tare ca lemnul. Din cauza neliniștii care pusese stăpânire pe ea. Făcuse două zile de teste și doctorul Joe îi va arăta dintr-un minut într-altul rezultatele. Cu o zi în urmă, fusese destul de morocănos, încât Sabrina își imaginase că rezultatele erau departe de speranțele ei.

Tatăl ei se îndreptă din nou spre fereastra rezervei. Știa că nu-l interesează deloc priveliștea parcării, însă răbdarea lui ajunsese la limită. Ea voia să i se alăture. În acel moment, el se opri și se întoarse. O secundă mai târziu, aerul de pe coridor îi atinse fața.

– Bună dimineața, Sabrina, domnule Lane, le spuse Joe Browning. Vocea lui avea un ton profesional. E o dimineață urâtă, dar presupun că voi, cei din San Francisco, sunteți obișnuiți cu ceața.

– Bună dimineața, doctore Joe, îl salută Sabrina.

Însă tatăl ei trecu peste saluturi, direct la subiect.

– Aveți toate rezultatele?

– Da.

Sabrina se încordă. Fără să-și dea seama, întrebă cu timiditate:

– Bay?

– Bună, Sabrina, zise el încet.

– Nu-mi spune că pacienta mea are capacități telepatice, râse scurt doctorul, care era surprins.

– Numai un miros foarte dezvoltat, îl corectă Bay, amuzat. Probabil că mi-a recunoscut mirosul de after-shave.

Sabrina nu-l contrazise. Nu era sigură cum își dădea mereu seama că el se afla în preajmă și nu putea spune că inconștient, îi simțise mirosul parfumului scump.

– Așadar, să ne întoarcem la ce ne interesează, respiră adânc doctorul Joe. Am analizat de două ori rezultatele.

Se opri și Grant Lane interveni nerăbdător:

– Și?

– Știam de când am început analizele că șansele sunt minime. Tonul morocănos al vocii lui o făcea pe Sabrina să știe tot ce urma el să spună. Rezultatele spun că nervul optic nu s-a regenerat deloc. Nu putem face nimic. Îmi pare nespus de rău că v-am pus să treceți printr-o asemenea situație.

Tăcerea tatălui ei îi spunea Sabrinei cât de mult se rugase acesta pentru un miracol. Și ea la fel, dar fusese la fel de realistă ca și atunci când se mai pronunțaseră alte asemenea verdicte.

Reuși să zâmbească slab.

– Trebuia să luăm această șansă în considerare, doctore Joe. Zâmbetul ei se lărgi când își aminti vorbele pe care i le spusese Bay în prima noapte pe care-o petrecuse în spital. Nu aveam nimic de pierdut.

Doctorul se apropie de pat și-i strânse mâinile.

– Mulțumesc, Sabrina.

Când doctorul Joe se apropie de tatăl ei pentru a-și lua la revedere și a-și cere încă o dată scuze, îl auzi pe Bay apropiindu-se de pat. Se opri undeva în apropiere. Îi simți prezența și privirea concentrată asupra feței ei.

– Te simți bine? o întrebă el în șoaptă.

– Da, murmură ea și își dădu seama că acesta era adevărul și n-o spusese doar ca să-l liniștească.

– Știu că regina mea oarbă va supraviețui cu curaj, îi spuse el.

– Cu ajutorul tău, o va face, răspunse Sabrina.

– Te pot asigura că o vei face și prin propriile-ți puteri, o contrazise Bay, dar ne vom certa pe această temă altă dată. Ce spui de sâmbătă seara?

– Sâmbătă seara? repetă ea.

– Da, pentru a lua cina împreună. Trec să te iau pe la șapte.

I se tăie respirația.

– E un ordin sau o invitație? îl întrebă ea bucuroasă.

– Și una și alta. Totul depinde de răspunsul tău.

– Voi fi mândră să iau cina cu tine, Bay Cameron, acceptă Sabrina înclinând capul.

Mai mult decât mândră, adăugă ea în gând. Realiză că aștepta seara de sâmbătă cu extrem de multă nerăbdare.

Capitolul 6

Sabrina coborî încet treptele ce duceau spre apartament, mângâind nesigură mânerul fin al bastonului. Ridică nehotărâtă din sprâncene, încruntându-se. Din sufragerie putea auzi cuvintele tatălui ei și ale lui Deborah. Merse spre ușa deschisă și se opri.

– Deborah, te pot întreba ceva? o întrebă Sabrina, nervoasă.

– Desigur. Pașii ei, al căror zgomot era atenuat de covor, se apropiau de ușa la care ea o aștepta. Ce s-a întâmplat?

– Pantalonii aceștia mi se potrivesc sau sunt prea strâmți?

– Nu prea cred, oftă Deborah, confuză. Bay te-a invitat la cină, nu-i așa?

– Nu tocmai la cină, explică Sabrina. Vom lua ceva de mâncare de la Wharf, așa cum am făcut și data trecută, făcând un picnic undeva. Nu voi lua cina într-un restaurant. Mâna ei netezi pantalonii bej și maioul asortat. Sub braț

ducea o jachetă lungă și în jurul gâtului avea un lanț gros de aur. Poate ar trebui să am o ținută mai simplă, ce crezi?

– Eu cred că e perfect, decise Deborah după câteva secunde în care o studie. Poate că nu iei cina într-un restaurant de lux, dar acesta nu e un motiv pentru care să nu fii elegantă. Acești pantaloni moderni sunt destul de eleganți pentru a se preta oricărui tip de ocazie, chiar și unei întâlniri de afaceri.

– Bine, oftă Sabrina, ușurată. Uneori îi era greu să-și aducă aminte cum arătau hainele pe care le avea. Soneria de la intrare se făcu auzită. Trebuie să fie Bay.

– Poșeta ta e pe masă, constată Deborah. Îi voi spune lui Bay că vei coborî îndată.

Luându-și poșeta, Sabrina scoase bastonul de fildeș din suportul de umbrele și-l agăță de braț, în timp ce deschidea ușa dinspre scări luându-și la revedere înainte de-a o închide. Coborî repede pe scări, deschise ușa de la intrare și traversă curtea spre poartă.

– Sunt gata, declară ea în timp ce descuia poarta și ieșea în stradă.

Mâna lui Bay îi atinse brațul, ca pentru a o face să se simtă în siguranță, și o conduse spre mașină.

– Speram că vei purta rochia cea nouă în această seară.

Sabrina râse ușor.

– Arătam stupid în ea pentru un picnic!

– Un picnic? repetă el. Nu vom face un picnic. Am de gând să luăm cina, îți amintești?

– Dar... se opri ea, uimită.

– Dar ce? se opri el răbdător alături de ea.

– Știi foarte bine că nu mănânc în locuri publice, îi aminti ea punctând propoziția cu o mișcare a bastonului.

– Da, îmi amintesc ce mi-ai spus. Brațul lui îi înconjură umerii și o forță să se îndrepte spre mașină. Ușa era deschisă și Sabrina fu ajutată să urce și să se așeze pe scaun. Căută mânerul portierei numai pentru a observa dacă e închisă. Înainte de a-l găsi, Bay se afla în mașină și mâna lui îi cuprinse din nou umerii.

– Nu-mi acorzi nici un pic de atenție, îl acuză Sabrina.

– Nu pot fi atent și la tine și la drumul din fața mea, replică Bay logic, pornind mașina și luând o curbă pentru a întoarce numai cu o singură mână. Mergem într-un mic restaurant italian. Nu arată prea bine din exterior, dar mâncarea e excelentă.

– Nu merg, declară ea.

– Sabrina, nu poți continua să eviți lucrurile pentru a nu-ți asuma riscul de a fi jenată. Tonul lui hotărât îi spunea că răbdarea îi ajunsese la capăt.

– Tu însuți vei arăta stupid ducându-mă într-un restaurant, comentă ea, îngrijorată.

– Sper că nu contezi pe faptul că voi renunța, deoarece dacă aceasta e singura soluție, te voi duce cu forța, spuse Bay.

Sabrina realiză imediat că vorbea serios. Nici măcar supărarea ei nu-l va face să se răzgândească. Vorbea serios când îi spunea că o va face să intre în restaurant, într-un fel sau altul.

– Ești o brută și un lăudăros! exclamă ea nervoasă. Nu știu de ce am fost de acord să ies cu tine în seara asta. Trebuia să ghicesc că vei face așa ceva.

– Ai face bine să ai grijă, o avertiză el amuzat. M-aș putea răzgândi și, în acest caz, te-aș duce la restaurantul chinezesc

unde te-aș pune să mănânci cu o pereche de bețișoare de lemn. Nu cred că vei reuși să iei vreo înghițitură.

Buzele ei tremurară încercând să-și ascundă amuzamentul. Își acoperi gura cu o mână pentru a nu i se vedea surâsul care-i lumina fața. Nu reușise să se descurce cu bețișoarele chinezești nici atunci când vedea. Acum, când era oarbă, încercarea ar fi fost absurdă.

– Ți-am văzut zâmbetul, râse Bay. E un mare pas înainte față de femeia oarbă și îmbufnată care se afla acum câteva secunde lângă mine. Nu mai încerca să te ascunzi. Și nu te simți jenată în prezența mea. Persoanele cu probleme tind să devină ursuze.

– De ce nu reușesc niciodată să-mi impun punctul de vedere? oftă Sabrina, amuzată totuși.

– Asta deoarece, mica mea regină oarbă, răspunse el, știi că am întotdeauna dreptate.

Surprinzător era faptul că în ciuda îngrijorării Sabrinei, cina fusese perfectă. Data trecută când mâncase într-un local, la scurt timp după accident, dăduse peste un pahar și îi căzuse mâncarea pe masă, dar de această dată nu se întâmplă nimic. Bay se amuză când ea ceru să-i comande spaghete, dar mirosul excelent de lasagna o făcuse să poftească.

Se rezemă de spătarul scaunului și atinse cu o mână ceașca de cafea pentru a nu uita unde se află. Un oftat mulțumit îi scăpă printre buze.

– Pentru ce-a fost asta? o chestionă el cu blândețe.

– Pentru mâncarea excelentă, răspunse ea. Îți mulțumesc că m-ai convins să vin.

– Prefer cuvântul “forțat”. Amuzamentul îi făcea vocea mai plăcută.

– Atunci, pentru că m-ai "forțat" să vin, îi făcu ea pe plac râzând cu poftă.

– Nu ai avut o depresie după rezultatele negative ale analizelor? În ciuda notei de tachinare, vocea lui era serioasă.

– Mi-aș fi dorit, desigur, să fie pozitive, oftă Sabrina, dar nu m-am supărat pe cât credeam. Pe de-o parte din cauza sfatului tău, și pe de altă parte pentru că am început să lucrez din nou, chiar să creez. Viața mea ca femeie oarbă nu era lipsită de sens când am venit și de această dată la spital. Înainte, când ceilalți specialiști mi-au dat verdictul lor, nu aveam nimic în afară de amintiri și regrete. Acum am un scop.

– Te referi la faptul că ai început să sculptezi în lut. Când ai de gând să-mi arăți ce ai lucrat?

– Când voi avea nevoie de un ochi critic, zâmbi bucuroasă Sabrina.

– Și crezi că eu pot fi critic? o chestionă Bay.

– Nu cred că m-ai lăsa să mă complac în mediocritate numai pentru că sunt oarbă, îl încredință ea.

– Nici eu nu cred că nu vei progresa și că nu-ți vei urmări standardele, i-o întoarse el.

– N-aș putea, admise Sabrina dând din cap. O notă entuziastă îi stăpânea vocea. Vreau să fiu mai mult decât bună în ceea ce fac. Vreau să fiu perfectă. E singura cale prin care aș putea supraviețui în artă și în carieră.

– Și asta e foarte important pentru tine, nu-i așa?

– Da. Nu numai din mândrie sau pentru că îmi doresc independența, zise ea cu sinceritate, ci pentru că nu mai vreau să fiu o povară pentru tatăl meu. Știu că el nu-mi

împărtășește această părere, dar știu că din cauza mea nu s-a căsătorit cu Deborah. Numai când voi reuși să nu mai depind de nimeni îi voi putea demonstra că sunt capabilă să locuiesc singură.

– Ai putea să te căsătorești. E un motiv întemeiat pentru a părăsi casa aceea, sugeră Bay.

– Se pare că există două obstacole pentru această soluție, râse scurt Sabrina, neluându-i ideea în serios.

– Care sunt acelea?

– Primul e că nu sunt îndrăgostită de nimeni și nu m-aș putea căsători cu un bărbat numai pentru a pleca din casa tatălui meu.

– Și cel de-al doilea?

– Al doilea e cel mai important. Ar trebui să existe cineva care să dorească o căsătorie cu mine. Scutură din cap, ca și cum era sigură că această persoană nu va apărea niciodată.

– Ți se pare imposibil? o întrebă el curios.

– Ar fi posibil dacă n-ar fi sănătos la cap. Râse din nou.

– Întotdeauna m-am considerat o persoană normală. Cred că acest lucru mă scoate din competiție, nu-i așa?

Sabrina îi simți privirile care-i cercetau figura, îngrijorate de reacția ei. Deodată, își dădu seama de subiectul pe care-l discutau.

– Mi se pare normal, răspunse hotărâtă.

– Rămâne stabilit, presupun, constată Bay. Nonșalanța din vocea lui îi spuse Sabrinei că nici măcar nu-i luase în seamă răspunsul și își văzuse de gândurile lui. Poate că se gândea că ea dorea să obțină avantaje din cauza relației de prietenie pe care o aveau. Mai dorești cafea, Sabrina, sau mergem?

– Nu mai vreau, mulțumesc. Sunt gata de plecare, dacă vrei să mergem. Mâna ei găsi bastonul de fildeș, agățat de brațul scaunului pe care stătea.

*

* *

Își luă cu grijă mâinile de pe figura din lut, pe care le lăsase să întipărească imaginea din mintea ei. Un fior o făcu să tremure când completă sculptura balerinei pe care mintea ei o fixase într-o piruetă imaginară. Cu trecerea fiecărei săptămâni, mâinile ei deveneau tot mai sigure și mai rapide. Succesul venise după nenumărate eșecuri.

Auzea sunetul unor pași care urcau scările. Ascunzându-și emoția, Sabrina se îndepărtă un pas de masa de lucru, în timp ce un zâmbet triumfător îi apărea pe buze. Ștergându-și mâinile pe prosop, se întoarse încet spre ușă când pașii se apropiară. Era plină de entuziasm și nerăbdătoare să audă critica.

– Intră, tată! strigă ea când pașii se opriră la ușă. Am terminat a treia sculptură. Intră s-o vezi.

Când ușa se deschise, capul ei se înclină într-o atitudine nerăbdătoare. Persoana care intrase în cameră nu era tatăl ei, ci Bay. Instinctul îi spunea acest lucru.

– Ce faci aici? întrebă ea, surprinsă. Ai spus că nu vii înainte de ora șapte seara. Nu poate fi atât de târziu. Își scosese ceasul și nu-l putea pipăi pentru a ști ora.

– Așa e. E după-amiază, o încredință Bay amuzat. Deoarece n-am primit nici o invitație din partea ta pentru a-ți

vedea lucrările, am fost nevoit să-l conving pe tatăl tău să mă lase să urc, în loc să-ți spună să cobori.

Cu o mișcare instinctivă, de protecție, Sabrina făcu doi pași pentru a-i bloca vederea. Numai tatăl ei și Deborah văzuseră rezultatele orelor multe de muncă pe care le petrecuse în atelier. Nu era pregătită ca o persoană străină de familie să vadă ce realizase.

– Asta nu explică faptul că te afli aici în mijlocul după-amiezii, murmură ea în defensivă.

– Nu? Eu așa credeam. Putea auzi amuzamentul din vocea lui. De fapt, ai dreptate. Am avut alt scop în afară de a mă furișa în atelierul tău. Mi-e teamă că trebuie să contramandez cina din această seară... îmi pare rău, Sabrina.

– Nici o problemă, oftă ea.

Nu era așa, dar nu dorea să-l lase să știe cât de mult așteptase întâlnirea de diseară. Nu dorea să recunoască nici pentru sine acest lucru. Relația lor nu avea viitor. Viitorul era în acest atelier și în munca pe care o făcea.

– Nu știu dacă trebuie să fiu încântat sau insultat că ai primit vestea atât de calmă. Sabrina îi simți sprâncenele încruntate în direcția ei și privirea cercetătoare, foarte curioasă și zeflemitoare. Ar fi trebuit să regreți un pic.

– Mi-ar fi plăcut să ne întâlnim. Mândria o făcu să ia un ton indiferent. Se pare că oricare ar fi fost lucrul care te-a forțat să anulezi cina este destul de important, pentru că altfel nu cred că ai fi renunțat la această seară plăcută. Privirea lui intensă începuse s-o deranjeze. Încercând să n-o bage în seamă, zâmbi vag. Sper că i-ai spus prietenei tale geloase că

nu mai e nevoie să-mi scoată ochii. Sunt oarbă deja și nu mi-ar prinde bine o desfigurare. Era o remarcă hazlie, nu o expresie de autocompătimire.

– Ce te face să crezi că o prietenă geloasă m-a făcut să-mi schimb planurile? Inflexiunile vocii lui erau vesele, dar Sabrina tot îi mai simțea privirile concentrate asupra ei.

– Nimic, răspunse ea zâmbind. Însă sper că nu te aștepți să cred că n-ai pe nimeni.

– Ce te face să crezi asta? replică Bay.

Figura masculină, plină de forță, pe care mâinile ei o pipăiseră, îi reveni imediat în minte. Imaginea lui făcea ca întrebarea să fie numai o glumă. În mai multe feluri, acțiunile lui din trecut îi răspundeau singure la întrebare.

– O femeie poate intui anumite lucruri, zâmbi Sabrina. E ceea ce se numește intuiție feminină.

– Dacă tu crezi asta despre mine, atunci cum explici faptul că n-am ajuns cu relația noastră la un nivel mai intim? tărăgănă el întrebarea.

– Într-adevăr, Bay! Sabrina râse, ca și cum întrebarea era ridicolă în împrejurările date. Suntem prieteni și nimic mai mult.

– Relație strict platonică, nu-i așa?

– Desigur. Nemulțumirea îi încreți fruntea, deoarece remarca lui îi displăcea.

– În acest caz, când ai de gând să te dai la o parte pentru a lăsa „un prieten" să-ți vadă lucrările? Nu pot vedea nimic pentru că stai chiar în fața lor, o tachină el.

Sabrina își spuse că întrebarea lui era tăioasă. Se așezase acolo intenționat și el încerca să vadă pe lângă ea ce se afla pe masa de lucru.

După un moment de ezitare, își reaminti unde erau, dorind să-i afle reacția în fața lucrărilor ei, dar fiind încă nesigură de propriile ei progrese în arta modelării lutului. Realizând acest lucru, se dădu la o parte, nervozitatea punând stăpânire pe ea în timp ce Bay se îndrepta spre masă pentru a le vedea mai bine.

– Unele din primele încercări se află pe colțul îndepărtat al mesei, îi explică ea nervoasă. După cum poți vedea, nu sunt foarte bune, dar încet-încet încep să creez. Acum lucrez la o serie de balerine. Mă gândeam să alcătuiesc un mic ansamblu de balet, cu modelul din centru reprezentând o pereche dansând. Am terminat numai trei dintre personajele secundare.

Liniștea se lăsă între ei și părea fără sfârșit. Sabrina credea că va exploda din cauza nerăbdării. Mâinile ei se înlănțuiseră inconștient, ca într-o rugă.

– Lucrările au fost văzute de vreunul din prietenii tăi? întrebă absent Bay. Prietenii artiști, mă refer.

Nodul din gât i se mări Sabrinei când scutură din cap a negație, înainte de a putea vorbi.

– Numai tata și Deborah.

– Eu nu sunt critic de artă, Sabrina, murmură el. Știu numai ce-mi place și sunt impresionat de ceea ce văd aici. Nu ai mai lucrat în acest domeniu până acum?

– Niciodată, răspunse ea respirând adânc. Chiar crezi că sunt lucrări bune? Nu spui asta pentru că sunt oarbă, nu-i așa? Avea nevoie să-i mai audă încă o dată laudele.

– Nu te-am tratat niciodată ca și cum ai avea vreun handicap și n-am de gând să încep acum, răspunse el cu seriozitate. Știi doar că ceea ce ai realizat este perfect. Pot

vedea că așa este. Însă numai un critic îți poate aprecia adevărata valoare. Dacă vrei părerea mea, cred că ar trebui să chemi pe cineva care să-ți dea acest răspuns.

– Nu... nu încă, refuză Sabrina. Nu avea destul de multă încredere în abilitatea ei de a crea pentru a suporta părerea fermă pe care i-ar spune-o un critic de artă. Nu sunt pregătită pentru asta. Îmi mai trebuie timp.

– Nimeni nu va fi vreodată pregătit pentru a fi judecat de alții, dar nu poți amâna asta la nesfârșit.

– Am cafea și prăjituri jos, îi oferi ea, ezitând. Dacă poți...

– Nu, îmi pare rău, nu mai pot rămâne, refuză Bay înainte ca ea să-și poată rosti invitația. Nu voi putea să te văd nici săptămâna viitoare. Se întâmplă să am două bilete la operă pentru sâmbăta viitoare, dacă vrei să-mi accepți invitația ca o scuză pentru anularea întâlnirii din această seară.

– Cu plăcere, zâmbi Sabrina.

– Promit că mă voi asigura că nu trebuie să anulez și această invitație. Ah, apropo, vreau să-ți ofer ceva ca să mă ierți pentru această seară.

– Să-mi oferi? întrebă ea îngrijorată, în timp ce asculta cum el caută în buzunar și despăturește o hârtie. Puse în mâna ei o cutiuță mică, lungă și subțire, asemănătoare cu una de bijuterii.

– Deschide-o, ordonă el, râzând de ezitarea ei. Nu e ceva scump, dacă asta te îngrijorează. De fapt, tu hotărăști dacă trebuie să-mi arunci cutia în față când vei afla ce conține.

Curioasă și grijulie, Sabrina începu să desfacă ambalajul. Îndepărtând capacul cutiuței, degetele ei cercetătoare atinseră două bețișoare chinezești. Își întoarse fața uimită spre Bay.

– Bețișoare? îl chestionă ea, nevenindu-i să creadă.

Bay pocni din buze.

– Nu simple bețișoare, glumi el. Sunt bețișoare chinezești. Îți las timp câteva săptămâni ca să exersezi, după care vom merge la un restaurant cu specific cantonez din Chinatown.

Sabrinei îi venea să râdă și își mușcă buzele ca să se abțină. Cu o seriozitate forțată, replică:

– Presupun că trebuie să-ți fiu recunoscătoare pentru că m-ai avertizat din timp.

– Da, ar trebui, încuviință el pe un ton intenționat arogant.

– Nici prin practică, zise Sabrina nemaiputând să-și rețină râsul, nu voi reuși să mănânc altceva în afară de ouă, supă și plăcintă cu răvașe. Tot restul mâncărurilor va ajunge pe podea sau pe fața de masă.

– Îmi asum riscul, zâmbi Bay. Cât despre sâmbăta viitoare, cred că ocazia impune eleganța sofisticată a rochiei de culoarea focului.

– Și acesta e tot un ordin? râse ea.

– Dacă ar fi, l-ai respecta? întrebă el.

– Da, încuviință ea, zâmbind fericită.

După laudele pe care le adusese Bay lucrărilor ei, Sabrina munci și mai mult pentru perfecțiunea la care dorea să ajungă.

Capitolul 7

Sabrina se înfășură în jacheta ei moale de seară și îi ridică gulerul mare în jurul gâtului. Colțurile gurii îi erau lăsate în jos din cauza îngrijorării. Fereastra închisă a mașinii nu atenua zgomotul celorlalte mașini care părăseau parcarea teatrului.

– De ce nu mă duci pe mine acasă, după care poți merge singur la petrecere? Sugestia ei avea un ton aproape disperat.

– Invitația a fost făcută pentru amândoi, îi reaminti Bay.

– Doamna Thyssen nu mă cunoaște. Nici măcar n-ar ști dacă am venit sau nu, motivă Sabrina.

– Ba da, va ști. Tonul lui era plin de veselie. Mai ales pentru că tu ești persoana pentru care a făcut invitația.

– Nu-i adevărat!

– Lasă-mă să reformulez fraza, zise Bay răbdător. După ce te-a cunoscut și i-ai trezit curiozitatea, ne-a invitat la petrecere.

– Nu ne-a lăsat nici măcar șansa să spunem dacă venim sau nu. Puteam avea deja alte planuri, comentă Sabrina.

– Dar nu avem alte planuri, nu? Nu există nici un motiv pentru care să nu mergem la acea petrecere pentru scurt timp.

– Nu vreau să merg. Este un motiv destul de bun pentru mine. Își ridică bărbia cu hotărâre.

– Nu, nu este, replică Bay cu o voce care-i spunea că nu va fi înduplecat de nici un argument. Mașina încetini și o luă pe o alee unde se opri.

– Am ajuns, anunță Bay oprind motorul și deschizându-și portiera.

Sabrina nu spuse nimic, rămânând tăcută în timp ce ușa lui se închise. În mintea ei îl putea vedea înconjurând mașina până la portiera ei, apreciind aproape la secundă momentul în care o va deschide. Totuși nu se mișcă.

– Vii cu mine sau ai de gând să stai în mașină, bosumflată ca un copil mic? o tachină Bay în șoaptă.

– Dacă aș avea de ales, aș rămâne în mașină, declară ea cu răceală.

– Sabrina. Ai de gând să te lași intimidată de câțiva străini în așa hal încât să rămâi în mașină?

– Nu mă intimidează.

– Ți-e frică să intri. Ce alt cuvânt se poate potrivi cu atitudinea ta?

– Nu mi-e frică, spuse Sabrina nervoasă.

– Cum spui tu, încuviință el din nou, cu aceeași inflexiune în voce. Dacă ai de gând să stai în mașină, îți sugerez să încui toate ușile. Voi fi plecat cam o oră.

— Doar n-ai de gând să mă lași aici? mormăi Sabrina dând capul pe spate, nesigură dacă el glumește sau vorbește serios.

Un servitor le deschise ușa de la intrare. Sunetul vocilor prietenoase și vesele umplea holul. Păreau să vină din mai multe direcții, indicând că petrecerea era mai mare decât o simplă întrunire între prieteni așa cum crezuse Sabrina că va fi.

Dând jacheta de seară servitorului, Bay o luă de braț și o conduse în direcția din care venea majoritatea vocilor. Buzele ei tremurau, încercând să se destindă.

— Zâmbește, îi ordonă Bay în șoaptă la ureche.

— Nu, zise ea, dar expresia severă a figurii îi dispăru.

Sabrina era intimidată pentru că nu cunoștea pe nimeni. Numai mânerul bastonului de fildeș agățat de încheietura mâinii tremura din cauză că se simțea stânjenită în camera plină de străini.

Din dreapta lor veni vocea cunoscută a doamnei Pamela Thyssen, care-i striga:

— Bay... Sabrina! Îmi pare atât de bine că ați venit!

Sabrina o salută printr-un foarte politicos „Bună seara". Nu avea de gând să mintă, pretinzând că e bucuroasă că se află aici.

Mâna femeii o prinse de încheietură și o scutură afectuos. Când îi dădu drumul, Sabrina realiză că degetele Pamelei erau pline de inele cu pietre mai mari sau mai mici. Parfumul ei avea mirosul demodat dar elegant de violete.

— Bay, fii drăguț, comandă Pamela Thyssen. Du-te și adu-ne ceva de băut. Eu beau ceea ce iau de obicei și Sabrina la fel ca mine.

— Vă rog, doamnă Thyssen, începu să protesteze Sabrina, deși Bay plecase deja de lângă ea, nu vreau să beau nimic.

— Nici eu. De obicei beau ceai cu gheață, îi murmură femeia la ureche. E secretul nostru. O gazdă trebuie să bea la propria ei petrecere pentru ca oaspeții să se simtă bine. Ceaiul cu gheață arată ca o băutură alcoolică și astfel îi fac pe ceilalți să nu fie inhibați. Deci, relaxează-te, draga mea, nu voi încerca să-ți intoxic organismul cu băuturi alcoolice.

— Mă îndoiesc că ați putea, răspunse Sabrina cu respirația întretăiată.

— Ai personalitate. Îmi place asta, zise Pamela. Sunt nașa de botez a lui Bay. Ți-a spus?

— Nu. Acesta era oare motivul aparentei curiozități a femeii în legătură cu ea? se întrebă Sabrina.

— Părinții lui sunt în Europa pentru o a doua lună de miere. Louisa, mama lui Bay, și cu mine, am crescut împreună. Întotdeauna am fost prietene foarte apropiate.

— Mi-a spus că sunt în Europa, confirmă Sabrina, pentru că nu știa ce alt comentariu putea face.

— Ți-am admirat bastonul. E din fildeș, nu-i așa? Nu făcu nici o pauză pentru ca ea să poată răspunde. E o minunată piesă lucrată manual și e foarte elegant. Unde ai reușit să-l găsești?

— Este un cadou... de la un prieten, adăugă Sabrina după un moment de ezitare. Bay îi putea destăinui și singur femeii că era un cadou din partea lui, dacă dorea ca ea să afle.

– Un prieten special? o chestionă prompt femeia.

– Un prieten, îi oferi Sabrina o explicație vagă.

– De când ești oarbă, Sabrina?

– De aproape un an. Își ridică bărbia cu un aer care spunea că nu dorește să i se mai pună întrebări referitoare la trecutul ei.

– Și de când îl cunoști pe Bay?

– De aproape două luni. Doamnă Thyssen... începu Sabrina luând o gură de aer și sperând să reușească să schimbe subiectul conversației într-unul mai puțin personal, fără s-o jignească pe femeia mai vârstnică.

– Vorbim de lup, murmură Pamela Thyssen întrerupând-o în mijlocul propoziției. Nu ți-a luat prea mult timp, Bay. Mulțumesc.

Clinchetul paharelor acompania cuvintele. Apoi auzi vocea lui Bay:

– Poftim, Sabrina, și un pahar rece îi fu pus în palma deschisă. Cum v-ați înțeles cât timp am fost plecat? Pot vedea din felul cum e ridicat nasul Sabrinei că ai insistat prea mult, Pamela.

– N-am insistat, Bay, îl corectă Pamela râzând. N-am vrut decât să aflu mai multe despre ea. Fără s-o deranjeze prezența ei, adăugă: Are un aer de regină, nu-i așa?

– Vă rog, mie...Sabrina începu din nou să protesteze, dar nici de această dată nu reuși să termine ce avea de spus.

– ...nu-mi place să se vorbească despre mine ca și când n-aș fi aici, îi termină Pamela propoziția. Știu foarte bine ce vrei să spui pentru că și eu detest acest lucru. Am vrut să-ți fac doar un compliment. Sabrina și cu mine n-avem nevoie

de companie, Bay. De ce nu te plimbi prin mulțime, sau de ce nu faci altceva? Lasă-mă numai pe mine cu ea timp de o oră. Voi avea grijă de ea.

Sabrina se întoarse în direcția lui Bay, cu buzele despărțite pentru a pleda în tăcere să n-o părăsească. Pentru o clipă, crezu că el nu va da curs cererii femeii mai în vârstă.

– Ești pe mâini bune, Sabrina, zise el încet. Pamela nu te va lăsa să cazi. Ne vedem mai târziu.

Buzele ei se strânseră de enervare în momentul când el plecă. Mai întâi o convinsese să vină la această petrecere unde era înconjurată numai de străini, apoi o părăsise! Era din ce în ce mai iritată pentru că era incapabilă să scape de una singură din această situație. Independența pe care o recâștigase nu ajunsese la un punct prea avansat și, de aceea, se afla acum la mila celor din jur.

– Vino, draga mea, zise Pamela Thyssen luând-o de braț, vreau să te prezint mai multor persoane. Încerc să-mi aleg cu grijă prietenii și vom avea norocul să nu întâlnim snobi.

Strângând din dinți, Sabrina fu nevoită s-o însoțească pe gazdă. Prezentările care urmară și cascada de voci noi era greu de asimilat și nu reușea să asocieze numele persoanei cu vocea pe care o auzea.

Nu auzise nici o remarcă jenantă sau vreun comentariu în privința faptului că era nevăzătoare. Principalul subiect era spectacolul de la operă. Mai multe din persoanele care-i fuseseră prezentate o văzuseră la operă și îi cerură părerea. Interesul tuturor pentru ea părea să fie prietenesc, fără accente patetice. Treptat, atitudinea defensivă a Sabrinei dispăru.

– Tommy, de ce n-o lași pe Sabrina să se așeze pe canapea lângă doamna Phillips? sugeră Pamela Thyssen pe un ton ferm care semăna mai mult cu un ordin. Brațul canapelei e chiar în stânga ta, dragă.

Paharul cu ceai, acum gol, îi fusese luat din mână în timp ce ea căuta cu bastonul marginea canapelei mici. Sabrina se așeză bine dispusă. Dificultatea cursei printre nume străine și voci necunoscute începuse s-o obosească și putea ghici că Pamela observase acest lucru. Trebuia să recunoască, dar numai pentru sine, că Bay avusese dreptate când îi spusese că o lasă pe mâini bune.

– Purtați o rochie minunat de fascinantă, domnișoară Lane, începu să vorbească femeia de lângă ea, acea doamnă Phillips pe care o menționase Pamela. Am observat-o încă de la teatru.

Complimentul fu urmat de o întreagă dizertație a femeii asupra dificultății de a-și găsi haine potrivite și asupra faptului că moda actuală nu era deloc un stil care să se potrivească siluetei ei. Sabrina o ascultă inserând câte o monosilabă drept răspuns.

Simți deodată fiori reci pe șira spinării. Ghici repede din ce cauză: Bay Cameron era prin apropiere. Radarul ei n-avea nici o legătură cu apariția lui, după părerea acestuia. Pretindea că e concentrată asupra conversației cu femeia de lângă ea, dar auzul încerca să prindă orice sunet pe care l-ar putea localiza.

Apoi veni sunetul blând al unei voci de femeie, ușor familiar, dar pe care Sabrina nu reuși să-l identifice.

– Bay, dragule, nu mă așteptam să te găsesc aici.

– Mă surprinde și pe mine să te întâlnesc, auzi răspunsul calm al lui Bay. Credeam că nu-ți plac petrecerile Pamelei. Sunt prea liniștite pentru tine.

– O femeie se poate răzgândi, nu-i așa, dragul meu? continuă vocea cu blândețe.

– Și un bărbat se poate oricând întreba de ce? ripostă Bay.

– De fapt, o păsărică mi-a spus că te-a văzut în această seară la operă. Am ghicit imediat că-ți vei aduce micuța vrăbiuță la petrecerea Pamelei.

– Chiar așa? veni replica lui zeflemitoare.

– Nu cred că voi înțelege vreodată simțul tău caritabil, Bay, zise frumoasa voce a femeii. Vreau să spun, de ce ești atât de interesat de o biată fată ca aceasta? De ce nu-i oferi pur și simplu o grămadă de bani pentru a încheia această obligație? Cu siguranță, îți poți permite asta.

Sabrina încremeni. Nu-și putea reveni. Singurul lucru care spera s-o salveze din această situație era că se îndoia ca cineva să aibă auzul atât de fin pe care-l au orbii, pentru a auzi conversația lui Bay cu femeia. Probabil că ea fusese singura care le auzise cuvintele.

– Asta e soluția ta, Roni? murmură el încet. Uneori am impresia că atunci când nu te mai compătimește nimeni te întorci la linia care pentru tine e „pasiune".

Roni. Acesta era numele femeii care era cu el în acea zi când se întâlniseră în portul de iahturi. Sabrina își mai aminti că Bay îi spusese că mergeau să vadă apusul de pe ocean, un gest romantic de care ea nu mai auzise.

– E chiar așa de grav, vorbi din nou femeia numită Roni, să fii pasionat, Bay? Vocea ei era o șoaptă fierbinte, pe care Sabrina abia reușise s-o înțeleagă.

– Nu e o atitudine potrivită în anumite situații. Vocea lui era amuzată, ca și când își aducea aminte momentele în care nu simțise nevoia să critice pasiunea lui Roni. Sângele Sabrinei începu să clocotească și simțea că nu-și mai poate stăpâni nervii.

– Spune-mi, dragul meu... Sabrina avea impresia că femeia se apropiase de Bay într-un gest intim... ai de gând s-o folosești pe această fată oarbă pentru a mă face geloasă? Nu ți se pare ridicol?

– De ce? E foarte atrăgătoare, constată Bay fără a nega auzațiile ei.

– Dar e oarbă, îi reaminti Roni. Știu că îți pare rău pentru ea. Toți simțim milă față de acești nenorociți, dar cât de dureros crezi că va fi pentru această fată când va descoperi că toată atenția pe care i-o dai nu a fost decât din milă. Nu cred că îți va mulțumi.

– Așa cum o cunosc pe Sabrina, probabil că mă va plesni, zise Bay tărăgănat.

Dar Sabrina nu mai ascultă continuarea frazei. Auzise destul. Stomacul i se strânse și avea crampe dureroase. I se făcu greață și simți cum totul se învârtește în jurul ei când se ridică în picioare fără a lua în considerare conversația continuă a doamnei Phillips.

– Scuzați-mă, o întrerupse ea repede. Doamnă Thyssen? Vocea ei întrebătoare căuta s-o localizeze pe gazdă undeva în preajma ei.

– Da, Sabrina. Pamela veni repede lângă ea și răspunsul ei avea din nou o notă de curiozitate.

Sabrina încercă să se liniștească și să vorbească pe un ton cât mai normal.

– Puteți să mă conduceți spre toaletă?

– Desigur. Pe aici. Vino cu mine. Mâna plină de inele o conduse departe de grupul de străini. Te simți bine, Sabrina? o întrebă Pamela Thyssen îngrijorată. Ești foarte palidă. Ești sigură că totul e în regulă?

– Foarte sigură, zise Sabrina forțându-se să zâmbească pentru a o asigura de acest lucru.

Ieșind din cercul petrecerii, intrară pe o ușă și Sabrina ghici că se aflau într-un hol. Nervii îi erau încordați. Vocile din camera alăturată păreau să capete accente ascuțite. Cu toate că încerca asta cu disperare, nu-și putea bloca auzul.

– Am ajuns, îi spuse Pamela. Ușa e în stânga ta.

Sabrina se opri lăsând bastonul să măsoare distanța dintre ea și ușă înainte de a se întoarce spre gazdă.

– Mulțumesc, doamnă Thyssen.

– Vrei să intru cu tine? ezită femeia.

– Nu, nu e nevoie. Sabrina dorea singurătatea și liniștea pentru a reuși să-și stăpânească gândurile haotice.

– Te voi aștepta aici.

– Nu, refuză Sabrina repede, după care respiră adânc și își calmă vocea. Mă pot întoarce și singură. Nu vă pot reține de la îndatoririle de gazdă. Spuneți-mi doar unde mă aflu și voi găsi calea de întoarcere. Pot urma cu ușurință instrucțiunile.

Femeia în vârstă ezită, după care îi spuse Sabrinei tot ce trebuia pentru ca aceasta să se poată întoarce în salonul imens. După ce-i mulțumi și o asigură din nou că se simte bine, Sabrina intră singură pe ușa din fața ei, știind că Pamela o urmărește. Din fericire, în încăpere nu se afla nici o persoană și Sabrina putea fi singură. Ușa închisă reduse zgomotul vocilor care o deranjau.

Exploră cu bastonul împrejurimile și atinse un scaun. Oftând din greu, Sabrina se așeză pe tapițeria de catifea. O măsuță de toaletă se afla chiar în fața ei și își odihni mâinile pe ea. Dar liniștea nu o putu calma.

Se întreba mereu… întotdeauna se întrebase de motivul pe care-l avea Bay pentru a se întâlni cu ea. Nu voise să creadă că o făcea din milă… Bay folosise cuvântul „compasiune", dar acest cuvânt inofensiv nu făcea ca acea conversație pe care o auzise să poată fi acceptată mai ușor. Și lăsase mila de o parte pentru a se folosi de ea. În timp ce făcea actul de caritate de a petrece o seară sau două pe săptămână împreună cu ea, încerca prin asta s-o facă geloasă pe această Roni.

Își înfipse unghiile în palme. Își blestema auzul fin! Gemu în liniștea din jurul ei. Nu, îi spuse o voce interioară, ar trebui să fie bucuroasă că descoperise adevăratul motiv. Era norocoasă că-l privise numai ca pe un prieten și nimic mai mult și că descoperise adevărul înainte de a-i interpreta greșit intențiile. Cât de nenorocită s-ar fi simțit dacă ar fi început să țină la acest bărbat!

Problema era… care va fi următorul pas? Trebuia să-i arunce în față tot ce auzise? Dar ce rost avea? Pur și simplu el va nega aceste lucruri, așa cum făcuse și altă dată.

Ușa se deschise și intră o femeie. Vocea care o salută îi era familiară, dar nu reuși să-și amintească numele ei. Sabrina începu să-și aranjeze părul, pretinzând că se afla în fața oglinzii pentru a-și studia înfățișarea. În timp ce făcea acest lucru, spera ca femeia să plece repede. Din nefericire nu se întâmplă așa și secundele care treceau parcă ticăiau în capul Sabrinei.

Știa că stătuse prea mult pentru a nu trezi suspiciuni. Stătuse mult timp în această încăpere. Nu dorea ca doamna Thyssen să trimită pe cineva după ea. În timp ce se ridica în picioare, își dorea să se poată strecura afară din casă. Nu dorea să se întoarcă la petrecere.

Dar unde se putea duce? se întrebă ea deschizând ușa pentru a se întoarce în hol. Chiar dacă putea pleca fără a atrage atenția, se îndoia că va găsi un taxi într-un cartier rezidențial. Își spunea că nu va reuși să nu-i vorbească lui Bay în drum spre casă.

Fără să se concentreze asupra pașilor pe care-i făcea, Sabrina dădu peste o masă lipită de peretele holului. Din instinct, încercă să protejeze cu mâna obiectele care s-ar putea afla pe masă. Când începu să-și retragă mâna, degetele îi atinseră un obiect familiar… receptorul telefonului.

Găsise răspunsul! Fără a-i păsa dacă o vede cineva, Sabrina ridică receptorul și formă numărul de la informații pentru a cere numărul unei companii de taximetre. Fără a se mai gândi la ceva, formă numărul care-i fusese dat.

Când i se răspunse, Sabrina zise încet:

— Aș vrea să trimiteți un taxi la… Se opri. Nu știa unde se află. Niște pași se apropiau de ea. Numai o clipă, zise ea

bărbatului care se afla la celălalt capăt al firului. Respirând adânc, se întoarse spre persoana care se apropiase. Trebuia să riște. Scuzați-mă, vă rog, dar ați vrea să-mi spuneți adresa de aici?

– Da, doamnă, auzi o voce amabilă de femeie care-i dădu adresa.

Politețea studiată a tonului femeii o făcu pe Sabrina să întrebe:

– Sunteți... servitoarea?

– Da, doamnă, răspunse femeia cu o voce care voia să spună că nici nu observase bastonul alb din mâna ei.

– Vrei să-mi aduci jacheta? E din blană de iepure negru, îi ceru Sabrina.

– Imediat, doamnă.

Când pașii se îndepărtară, Sabrina luă mâna de pe receptor și dădu adresa omului care așteptase răbdător la celălalt capăt al firului. Îi promise că nu avea decât câteva minute de așteptat. Punând cu grijă receptorul la locul lui, Sabrina se îndepărtă de masă. Îi părea bine că reușise.

Pașii se apropiau din nou din direcția în care plecase servitoarea. Sabrina nu putea ști sigur că e tot aceasta și își ținu respirația, îngrijorată că ar fi putut da nas în nas cu Bay sau cu doamna Thyssen.

– Poftim, doamnă, vorbi servitoarea. Să vă ajut?

– Te rog, încuviință nervoasă Sabrina. Servitoarea o ajută să se îmbrace.

– Să-i spun doamnei Thyssen că plecați?

– Nu, nu e nevoie. Ne-am luat la revedere, minți ea repede. Taxiul va veni imediat. Îl voi aștepta afară. Ușa din față e la capătul acestui hol?

– Da, doamnă, încuviință servitoarea. Dar ceața e groasă în această seară. Ar fi mai bine să așteptați înăuntru.

– Prefer să ies la aer. Fumul a îmbâcsit atmosfera din casă. Nu dorea să riște să fie descoperită când aproape își atinsese scopul.

– Foarte bine, doamnă, admise servitoarea îndepărtându-se.

Cât de repede îi permitea mișcarea bastonului care cerceta calea, Sabrina traversă holul până la ușa din față. Palmele îi erau transpirate de neliniște, în timp ce deschise ușa și ieși în noapte.

Aerul rece o învioră și-i relaxă nervii încordați. Se îndepărtă de ușă căutând întunericul care știa c-o va ascunde de priviri nedorite. Ceața groasă se lăsa greu pe fața ei. Pereții groși ai casei opreau zgomotul din interior. Noaptea devenise liniștită.

Zâmbetul îi apăru pe buze când își imagină confuzia lui Bay în momentul în care va descoperi dispariția ei. Mila lui exagerată îl va face să fie îngrijorat pentru siguranța ei, dar Sabrina știa că va trece mult timp până când va fi interogată servitoarea. Ea îi va spune că luase un taxi. Va fi nervos, dar în acest moment Sabrinei nu-i păsa. Orice dubii își făcuse în legătură cu compania și presupusa lui prietenie erau îndepărtate și plătise în această seară pentru toate clipele frumoase pe care le petrecuse împreună cu el.

Timpul trecea încet, dar întotdeauna avusese această părere când aștepta cu nerăbdare ceva. Sabrina rămase în întuneric, sperând că încă nu-i observase nimeni absența. Într-un târziu, auzi zgomotul motorului unei mașini care

urca strada. Aștептă să vadă dacă se oprește în fața casei sau continuă să meargă. Se opri în fața porții și se auzi zgomotul portierei.

Când păși înainte, auzi vocea politicoasă a unui bărbat.

– Dumneavoastră ați comandat taxiul, doamnă?

– Da. Merse cât se putea de sigură alături de el, simțindu-se triumfătoare. Auzi portiera mașinii deschizându-se. Sunetele o făceau să aprecieze distanța. Mâna bărbatului îi sprijini cotul pentru a o ajuta să se urce în mașină. Vreau să mă duceți la...

Sabrina nu dăduse niciodată adresa casei ei. Ușa casei se deschise și fiorii îi treceau din nou pe șira spinării, imobilizându-i tot corpul. Aproape reușise.

Poate mai putea să ducă totul la capăt. Nu avea prea mult timp. Pașii mari ai lui Bay micșoraseră deja distanța dintre ușa casei și taxi.

În timp ce ea încerca să se țină de scaun, o mână îi înconjură talia și-i apăsă stomacul atunci când o scotea din mașină.

– Lasă-mă în pace! strigă ea, simțind că nu mai suportă brațul care o strângea.

– Stai liniștită, Sabrina, ordonă Bay, strângând-o și mai tare. Auzi sunetul monedelor care erau scoase din buzunarul lui. Îmi pare rău că ai venit degeaba până aici, spuse el șoferului de taxi. O voi conduce eu acasă.

– Nu vreau să merg cu tine, protestă ea hotărâtă. Șoferul nu porni motorul și acest lucru o făcu să creadă că are un aliat. Te rog, spune-i acestui bărbat să mă lase în pace.

– Vrei să încetezi să-i amesteci pe alții în problemele tale? îi ceru Bay politcos. Implicațiile tonului din cererea lui spuneau că aveau o mică divergență și Bay îl asigura în acest fel că nu are nevoie de asistența șoferului.

Auzi sunetul banilor înmânați șoferului și vocea acestuia care își lua la revedere, iar Sabrina știa că nu avea nici o șansă de scăpare. Pentru o clipă, nu mai încercă să scape din brațele puternice ale lui Bay și șoferul închise portiera, înconjurând apoi mașina pentru a se așeza pe locul lui.

Bay nu o conduse înapoi în casă ci lângă mașina care se afla în parcarea din apropierea străzii.

– Vrei să-mi explici ce se întâmplă? îi ceru el pe un ton deloc amuzat.

– E evident. Plecam acasă, i-o întoarse Sabrina.

– Dacă voiai să pleci, de ce nu m-ai căutat pe mine? N-am spus niciodată că vom sta până la sfârșitul petrecerii. Degetele lui băteau nerăbdătoare pe talia ei.

– Nu voiam să mă duci tu acasă, de aceea! strigă ea.

– Atunci nu trebuia să-i lași pe toți să-ți vadă bastonul. Poate că nimeni nu ți-ar fi observat absența dacă n-ar fi fost bățul alb! Era supărat. Vocea îi era controlată, dar supărarea vibra în ea.

– Dacă m-aș fi gândit la asta, n-aș fi făcut-o. Refuză să se lase intimidată de tonul lui.

– Și de ce, după atâta timp, dintr-o dată nu vrei să te duc eu acasă? îi ceru Bay o explicație.

– Nu-mi trebuie un anumit motiv, răspunse Sabrina nervoasă.

– Ba da, un motiv pe care nu l-ai avut până în seara asta și pe care doresc să-l aud, o informă el cu o aroganță nestăpânită.

Sabrina nu răspunse și el o privi curios.

– Probabil că m-am săturat de mila ta și de atitudinea dominatoare, îl provocă ea nervoasă. Nu vreau ca ție sau altcuiva să-i pară rău pentru situația în care mă aflu!

– Ce? Putea sesiza uimirea lui.

– Du-te și alătură-te prietenilor tăi! Vocea ei crescu în intensitate. Sunt sătulă de bunele intenții pe care le afișezi! Bărbia i se ridică pentru a-i arăta mândria.

– Milă? Asta crezi că simt eu? izbucni acuzația lui.

Sabrina deschise gura ca să-i explice, dar în următoarea clipă fu trasă în brațele lui. Violența mișcării făcu bastonul ei să cadă undeva pe asfalt. Brațul lui stâng îi apăsa umerii. O mână îi înconjură gâtul și îi dădu capul pe spate în timp ce o ridica pe vârfuri.

Începuse să plângă, dar se opri sub apăsarea buzelor lui. O săruta apăsat, aproape sălbatic, nelăsând-o nici măcar să respire.

Tensiunea dispăruse când el își ridicase capul. Mâinile lui treceau peste umerii ei slabi, oprindu-se acolo pentru ca Sabrina să nu plece din fața lui.

– Ești brutal și încăpățânat, Bay Cameron! Acuzația pe care i-o mai adusese fu rostită printre respirații adânci.

– Tot atât de bine pot fi o brută sau un sfânt. Cuvintele tăioase erau extrem de sarcastice.

Capitolul 8

Ca întotdeauna, Sabrina se așeză spre vest și își trecu în jurul taliei frânghia de siguranță, luându-și toate precauțiile și nefăcându-și griji dacă era sau nu văzută de alți navigatori. Puntea sălta repede sub ea, tăind valurile înalte ale oceanului, în timp ce Bay se folosea de avantajul vântului puternic înaintând repede, dar neabătându-se de la curs.

Vântul sărat de pe punte, valurile oceanului care se loveau de vas și confortabila navigare cu un ketch erau singurele lucruri de care se putea bucura. Abia dacă schimbase vreo cinci cuvinte cu Bay de când părăsiseră portul. Conversația nu era necesară și ar fi alungat toată frumusețea liniștită a acestor clipe minunate. Fiecare părea să-și dea seama de plăcerea nemăsurată a celuilalt și cuvintele nu-și aveau rostul.

Cu puțin timp înainte ca Sabrina să observe, își schimbaseră cursul. Soarele nu mai bătea din direcția pe care merseseră de la plecarea din port. Forțându-se să nu mai

asculte cântecul valurilor ce se izbeau de vas, încercă să audă alte zgomote pe care să le regăsească în memorie pentru a-și da seama unde se află.

Se întoarse spre Bay.

– Unde suntem?

– Suntem în apele de la Monterey, lângă Santa Cruz. Ai visat cu ochii deschiși? se amuză el.

Își imagină imediat trăsăturile lui virile și corpul bronzat de soare și vânt, părul castaniu, ud de stropii sărați și răvășit de briză. Soarele se afla chiar deasupra lor. Ochii lui căprui probabil că se îngustaseră din cauza strălucirii acestuia, iar buzele îi erau curbate într-un zâmbet. O deranja faptul că-i putea vedea figura atât de clar, atât de plină de viață și de masculinitate.

Inima îi bătea mai repede ca niciodată.

– Visez cu ochii deschiși marea pe care o vedeam altădată, murmură ea.

Din nou simți cum vasul își schimbă traiectoria. Vântul nu mai bătea în vele și viteza slăbi. Puntea începu să nu se mai balanseze atât de tare.

– Ce faci acum?

– Mă apropii mai mult de țărm. Abia am trecut de bancurile de nisip de la nord de Santa Cruz. M-am gândit să ancorăm în sud pentru a lua cina pe plajă. Există acolo un golfuleț liniștit pe care sper că nu l-a mai descoperit încă nimeni.

După ce ancoră, Sabrina dându-i tot ajutorul posibil, singurul sunet care se mai auzea era zgomotul ușor al valurilor clipocind. Își întoarse capul spre Bay într-o atitudine întrebătoare și simți cum el își mută privirile pe fața ei.

Sângele începea să-i clocotească de emoție. Se îngrijoră dintr-o dată pentru faptul că rămăseseră singuri, numai ei doi, un bărbat și o femeie. Puse repede capăt acestui gând.

– Mă duc să pregătesc prânzul. Se întoarse repede cu spatele la el. Ce vom mânca?

– Sandvișuri, salată, ceva de genul ăsta, răspunse Bay. Sunt preparate deja. Ce-ai spune dacă am înota puțin înainte de masă? Apa este mai caldă aici decât în susul coastei, pentru că nu există curenți reci și periculoși.

– Îmi pare rău, oftă Sabrina pentru a-i alunga sugestia care o enervase. Nu mi-ai spus să-mi iau costumul de baie.

– N-are importanță, zise Bay neacceptându-i scuza. Întotdeauna am la bord câteva costume de baie, în cazul în care vreunul dintre invitații mei are plăcerea de a se cufunda în apele oceanului. Sunt sigur că ți se va potrivi unul dintre ele.

– Dar... Nu mai intrase în nici o apă de la accident, în afară de cea din baia ei.

– Dar ce? interveni el. Nu știi să înoți?

– Ba da, știu, murmură ea stânjenită.

– Te voi îndruma în direcția bună și nu te voi lăsa să te îndepărtezi, așa că nu trebuie să-ți faci griji pentru că ți-ai pierde simțul orientării. Du-te și schimbă-te.

– Sunt gata, zise ea nervoasă, când reveni.

– Am instalat scara în afara vasului. O luă de mână și o duse lângă ea. Voi intra eu primul în apă.

Puntea se aplecă puțin și urmă zgomotul corpului lui care se cufunda în apă, iar Sabrina își dădu seama că el nu folosise scara ci se aruncase pur și simplu în apă. O secundă mai târziu, îl auzi revenind la suprafață și întoarse capul în direcția din care venise zgomotul.

– Haide! Apa e bună, îi strigă el.

În timp ce Bay ținea scara dreaptă, Sabrina începu să coboare simțind sub tălpi barele de metal. Ajunsă în apa care nu era nici rece nici caldă, Sabrina se agăță un timp nesigură, de ultima treaptă, încercând să se obișnuiască puțin cu senzația de a nu avea nimic solid sub picioare. Clănțănitul dinților ei era unul nervos și nicidecum un tremur din cauza temperaturii apei.

– Ești gata? o întrebă Bay, care se afla lângă ea.

– Așa cred, răspunse Sabrina, ridicând bărbia pentru ca el să nu-i audă clănțănitul dinților.

El se mișcă puțin după care spuse:

– Înoată până unde îmi auzi vocea.

Forțându-și mâna să se desprindă de treapta de care se agățase, Sabrina respiră adânc și se îndreptă spre el. În primele momente, se simți nervoasă, dar se acomodă destul de repede cu apa. Putea auzi clar brațele lui Bay care loveau apa foarte aproape de ea, în așa fel încât ea să fie sigură de prezența lui.

I se părea că înotau de foarte mult timp. Sabrina începuse să obosească. Își simțea brațele grele. Se opri să calce apa și să-și calmeze respirația și Bay făcu la fel.

– Cât mai avem? întrebă ea în timp ce respira adânc.

– Cam zece metri și vom ajunge la mal. Respirația lui era calmă și liniștită. Poți merge mai departe?

Nu-i răspunse, dar începu să înoate menținând un ritm mai încet, care n-o mai obosea atât de mult. I se păru surprinzător faptul că avea impresia că înotase numai un metru înainte de a atinge nisipul cu picioarele. Sabrina se ridică repede, își șterse apa sărată de pe față și își trase părul lung în spatele urechilor.

– Ai reușit, zise Bay de undeva din stânga ei. Cum te simți?

Ea zâmbi fericită.

– Extenuată, dar foarte bine.

– Hai să mergem mai încolo și să ne odihnim.

Bay o luă de mână și o conduse pe plajă.

– Această plajă este destul de stâncoasă, zise el când ea atinse cu picioarele nisipul tare și aspru, devenind mai sigură. Nisipul e puțin cam zgrunțuros, dar e mult mai bun decât nisipul fin, când nu ai un prosop. Mâna lui o apăsă pe a ei după ce merseră câțiva metri. Să ne așezăm aici.

Înainte ca Sabrina să poată protesta, mânile lui se aflau în jurul taliei ei și o apăsau cu putere pentru a o așeza pe o piatră mare, încălzită de soare. Sângele începu să-i clocotească atunci când mâinile lui îi atinseră spatele gol. Abia după mai multe secunde inima ei începu să bată normal. Între timp se urcase și el pe piatră.

– Te-ai distrat seara trecută? o întrebă el după ce se așeză într-o poziție mai confortabilă. Se lungise. Sabrina știa asta după felul cum i se auzea vocea.

– Seara trecută? mormăi ea, încercând să se așeze mai bine pe piatră. Apoi își aminti. Da, foarte bine. De fapt, fusese o seară liniștită. Ea și Sally stătuseră în casă, vorbiseră și ascultaseră muzică.

– Unde ai fost?

– Nicăieri. Eu și Sally am stat acasă, zise ea întorcându-și fața spre razele soarelui pe care voia să-l lase să-i bronzeze puțin pielea mult prea albă.

– O seară de bârfă între femei, nu-i așa? În tonul lui era o urmă de amuzament.

Sabrina nu era sigură ce-l amuză: seara de sâmbătă lipsită de un eveniment special, sau faptul că alesese să rămână în casă în loc să se întâlnească undeva cu el. După cum îl cunoștea pe Bay, prima posibilitate era cea care-l făcea să râdă.

– Bărbații bârfesc la fel de mult ca femeile, replică ea.

El n-o contrazise.

– Presupun că de aceea există egalitate.

Urmă o liniște deplină. Cel puțin pentru Sabrina așa era. Îi era destul de teamă de Bay, o teamă psihică. Se întinse pe piatră, rezemându-se în coate.

– Soarele nu e prea tare, spuse ea.

– Cred că voi mai sta aici pentru a mă bucura de el, spuse Bay.

În timpul în care-i vorbise mișcarea lui îi confirma faptul că se așezase mai bine pentru a face plajă. Și liniștea pe care Sabrina n-o dorea era întreruptă numai de valurile oceanului care se spărgeau la mal. Nu avea ce face decât să se întindă pe stâncă.

Mâinile ei cercetătoare găsiră o ridicătură mică pe piatra din spatele ei, care era sculptată natural de apă, și se întinse pe spate. Un timp destul de lung ascultă respirația calmă a lui Bay. A ei era mai rapidă, mușchii pieptului îi erau încordați din cauza tensiunii. Într-un târziu, căldura soarelui și a stâncii o făcu să se relaxeze.

Sabrina nu adormi, dar nu putu să nu ațipească. Era îngrijorată de locul necunoscut în care se afla și din cauza bărbatului de lângă ea, în egală măsură. Apoi ceva o făcu să se alarmeze. Ochii ei clipiră fără să vadă în timp ce încerca să-și dea seama ce o deranjează. Întoarse capul în direcția

lui Bay și din întâmplare îi atinse mâna cu obrazul. Apoi simțurile ei în alertă îi spuseră că o mână de-a lui ținea captivă o șuviță din părul ei castaniu-auriu.

– Știi că e prima dată când te văd cu părul desfăcut? șopti el cu blândețe.

– Nu-mi... nu-mi place să-l port așa. Îmi cade pe față și mă încurcă. Vocea îi tremura puțin pentru că ghicise cât de aproape era Bay de ea. Aproape că-i putea simți căldura corpului aflat la câțiva centimetri de al ei. Vocea lui venea de deasupra capului ei, indicând faptul că stătea probabil pe-o parte, sprijinindu-se într-un cot.

Bay nu părea să dea atenție explicației pe care i-o dăduse.

– Când îl porți ridicat în micul coc în formă de scoică, pari sigură de tine și sofisticată, ca o regină. Cu părul desfăcut, așa cum ești acum, zise el mângâindu-i șuvița cu degetele, pot spune că ești mult mai vulnerabilă.

Pulsul ei se accelera și-l simțea bătând în tâmple. Îi era imposibil să se îndepărteze de el. Marginea stâncii era prea aproape.

– Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem? Gâtul îi era uscat și vocea răgușită.

– Ce s-a întâmplat? murmură el. Nu-ți plac comentariile mele în legătură cu părul tău?

– Nu mă deranjează. Sabrina scutură hotărâtă din cap pentru a-și elibera șuvița din mâna lui. Îl voi purta ridicat pentru că așa îmi este mult comod și nu contează cum îl preferi tu. Era o constatare provocatoare, dar nu-i păsa.

Bay îi atinse părul și-l ridică repede.

– *Atunci probabil că-ți va părea rău pentru că prefer cocul mătăsos. Felul în care este acum e mult mai potrivit pentru intimitatea dintr-un dormitor.*

Implicația senzuală a constatării lui o făcu pe Sabrina să respire adânc. Marea ei îngrijorare în legătură cu masculinitatea lui făcea imposibilă o asemenea conversație. Nu era capabilă să flirteze și nici să se joace cu cuvintele. Începu să cerceteze stânca pentru a se ridica în coate și a scăpa de apropierea lui, dar Bay era deja în picioare.

– Ne întoarcem, zise el așezându-se în fața Sabrinei.

Ea se ridică mulțumită în picioare, chiar la marginea stâncii. Bay era pe nisip și o luă de talie pentru a-i menține echilibrul în timp ce cobora. Nedorind ca el s-o ajute și făcând eforturi să nu se apropie prea mult de el, se alese cu o zgârietură în călcâi când păși pe o piatră ascuțită. Durerea neașteptată o făcu să se apropie de pieptul lui. El o susținu cu putere ca să nu cadă.

– E totul în regulă?

Dădu negativ din cap, fără să vorbească. Nici nu putea fi altfel din moment ce mușchii lui încordați erau lipiți de corpul ei și acest lucru îi făcea inima să tresalte. Părul lui creț și moale de pe piept se afla sub palmele ei. Capul lui era înclinat în față și respirația fierbinte îi atingea fruntea.

Dorința era destul de puternică pentru a-i înconjura umerii lați cu mâinile și a-și lipi capul amețit de gâtul lui. Rezistând acestui impuls neașteptat, își umezi nervoasă buzele și își îndepărtă capul.

– În regulă, îl asigură ea cu vocea tremurândă. Am călcat pe o piatră sau pe ceva ascuțit.

O rafală de vânt îi acoperi fața cu părul uscat de soare. Acesta se agăță de buzele ei umede. Sabrina vru să-l dea la o parte, dar mâna ei nu reuși să parcurgă decât jumătate din distanță când degetele lui Bay îl îndepărtară cu blândețe, punându-l la locul lui.

Mâna lui îi rămase pe față mângâindu-i absent, dar tandru, obrazul. Ea își ținu respirația din cauza emoției pe care i-o dădu această atingere magică.

Buzele lui fierbinți și hotărâte le atinseră pe ale ei înainte ca Sabrina să se poată retrage. Nu putea rezista unuia din săruturile lui minunate.

– Nu, Bay, te rog! îi ceru ea neliniștită.

– Nu aveam de gând să-ți fac vreun rău. Cuvintele lui nu făceau decât să-i accentueze tulburarea în timp ce el interpreta greșit motivul pentru care umerii ei erau scuturați de frisoane.

– Pur și simplu nu vreau să mă săruți, zise Sabrina eliberându-se din brațele lui și făcând câtiva pași repezi înainte de a realiza că habar n-avea încotro se îndreptă.

Își înconjură trupul cu brațele, încercând să lupte cu senzația de frig care luase locul căldurii corpului lui.

– Mai bine ne întoarcem pe vas. Cuvintele lui aspre trădau faptul că este nervos. Sabrina nu știa dacă era supărat pe ea sau pe el însuși.

Mâna care o prinse pe a ei ca s-o conducă spre apă era rece și neprietenoasă. Sabrina se bucură când apa deveni destul de adâncă pentru a înota și el îi eliberă mâna. Nu se gândise niciodată că atingerea lui, care-i făcea sângele să clocotească, o putea face să înghețe până la os.

Nu înotă prea ușor. Sabrina își concentră toate forțele pentru a reuși să mențină ritmul. Era un fel de autopedep-

sire pentru faptul că-l lăsase pe Bay s-o convingă să se întâlnească, din moment ce instinctul îi dictase să n-o facă.

Era foarte obosită când Bay ieși din apă și încercă s-o tragă pe punte, dar reuși să se urce fără ajutorul lui. Se opri puțin pe loc pentru a-și calma respirația.

– Dacă am fi ancorat cinci metri mai încolo, n-ai fi reușit să parcurgi distanța. Ce încerci să dovedești? o chestionă Bay cu asprime.

– Nimic. Sabrina își înclină puțin capul și făcu doi-trei pași pe punte.

– După ce te îmbraci, poți aranja masa. Cred că poți găsi tot ce trebuie. Între timp, eu voi porni vasul, ordonă el supărat.

– Nu...Nu vrei să mănânci mai întâi? îl întrebă ea speriată.

– Cred că amândoi dorim să ne întoarcem acasă cât mai repede, nu-i așa? În vocea lui era prea multă provocare pentru ca ea să încerce să nege.

Cum ea nu-i răspunse, el continuă:

– Îmi voi lua prânzul cu tot atâta plăcere ca tine în timp ce navigăm.

De fapt, Sabrina nu simți gustul preparatelor. Multe înghițituri îi rămaseră în gât și abia reușiră să treacă mai departe. Nu mai exista atmofera prietenoasă în această călătorie de întoarcere. Tăcerea lor era plină de tensiune.

Când poarta de fier se închise în urma lui, Sabrina realiză de ce se simțea atât de prost. Avusese o grămadă de timp pe drumul de întoarcere pentru a analiza acest motiv. Se îndrăgostise de Bay Cameron. Era o proastă în adevăratul sens al cuvântului.

Capitolul 9

Ultimele cuvinte pe care i le spusese Bay fuseseră: " Te voi suna".

Din experiența Sabrinei, aceste cuvinte erau în mod deosebit cele care dădeau semnalul sfârșitului unei relații. Era vineri seara și el nu sunase.

Încă o lacrimă îi alunecă pe obraz. O îndepărtă cu degetele, lăsând urme de lut pe figura ei frumoasă. De ce nu suferiseră de pe urma accidentului și glandele lacrimogene ci numai ochii? se întrebă ea uimită, după care oftă. Probabil că era mai bine să existe o cale prin care să-și elibereze durerea.

Se auzi o bătaie în ușa atelierului. O ținuse închisă toată săptămâna, nedorind ca cineva s-o deranjeze fără să știe, deoarece n-ar fi auzit sunetul clanței. Își zise că trebuie să fie tatăl ei pentru că-i spusese că nu dorește să vadă vreun prieten. Adevărul era că putea să lucreze și în mijlocul unei intersecții aglomerate. Mai târziu, descoperise că nu putea

să facă altceva decât să plângă. De aceea, nu dorea ca tatăl ei sau altcineva să vină în atelier.

Sabrina luă prosopul și își șterse fața cu grijă, pentru a nu trăda faptul că plânsese.

– Intră! strigă ea pentru a răspunde bătăii în ușă.

Un nor de parfum se împrăștie în cameră, iar mirosul lui îi amintea de cel al lui Deborah. Pașii grațioși și ușori îi confirmară acest lucru.

– Am venit să-ți amintesc că plecăm într-o oră, deci ai destul timp pentru a face ordine aici și pentru a te schimba, zise veselă viitoarea ei mamă vitregă.

– Nu cred că voi merge, murmură Sabrina, concentrându-și atenția spre bustul parțial terminat de pe masa de lucru.

– Grant a așteptat cu nerăbdare să luăm toți trei cina în această seară, îi reaminti Deborah.

– Știu, dar prefer să lucrez în continuare. Sunt chiar în toiul acestei creații. Vreau să continuu până când nu-mi dispare ideea din minte, minți ea.

– Ești sigură? veni întrebarea neîncrezătoare a femeii.

– Abia i-am dat formă și în acest moment știu foarte bine detaliile, o asigură Sabrina.

– Nu mă refeream la sculptură, ezită Deborah.

– Atunci la ce? Mâna ei trecu peste urechea abia începută a bustului. Oare Deborah își dăduse seama despre ce e vorba?

– Voiam... să fiu sigură că nu refuzi invitația din cauza mea. Nu vreau să crezi că ne-ai încurca în această seară, îi explică îngrijorată, frumoasa roșcată.

– Nu, Deborah, nu din cauza ta. Sabrina oftă obosită. Vom ieși într-o altă seară. Probabil că nu trebuia să încep

acest bust atât de târziu, dar asta am făcut și acum trebuie să continuu.

– Înțeleg. Știu cât de important e pentru tine. Nu-ți face griji, Sabrina. În tonul ei se simțea căldura unui zâmbet. Îi voi explica eu lui Grant.

– Ce îmi vei explica?

– Grant! exclamă Deborah, uimită. Nu trebuia să te strecori în acest fel.

– Nu m-am strecurat. Pur și simplu nu m-ai auzit. Acum, repet, ce îmi vei explica?

Sabrina răspunse în locul lui Deborah:

– M-am hotărât să lucrez în această seară în loc să iau cina cu voi doi.

– Noi doi mergem să cinăm împreună cu tine, altfel nu, se burzului tatăl ei.

– Atunci, vom merge în altă seară, oftă Sabrina, hotărâtă să nu se lase convinsă.

– Nu, vom merge în seara asta.

– Grant! interveni Deborah în favoarea Sabrinei.

– La naiba, muncește prea mult, Deborah, declară el cu încăpățânare. Privește cearcănele de sub ochii ei și paloarea obrajilor. Nu doarme. Nu mănâncă. Nu face decât să muncească de dimineața devreme până după miezul nopții.

– Tată, exagerezi, oftă Sabrina. În afară de asta, munca e importantă pentru mine. Fără muncă, viața ei goală fără Bay ar fi fost mai mult decât ar fi putut suporta. Îți promit că atunci când voi termina pe ziua de azi cu acest bust mă voi duce să-mi prepar ceva de mâncare, după care mă voi urca în pat. Ce spui de asta?

– Cred că e o promisiune bună, nu-i așa, Grant? murmură Deborah.

– Eu... Respiră adânc, nervos, însă nu-i făcea plăcere să se certe cu cele două femei pe care le iubea. Bine, se predă el. Poţi rămâne acasă, de data asta. Dar săptămâna viitoare vom merge cu toţii, fără nici o scuză. Acum ce-ar fi să mă laşi să văd această lucrare prea importantă ca s-o părăseşti?

Sabrina se dădu la o parte când el se apropie.

– Abia am început-o. Fac capul şi umerii lui Gino Marchelli când era tânăr. Acum un an mi-a arătat o poză de la nunta lui. Aveam intenţia să-i fac un portret, dar... Lăsă fraza neterminată, din motive evidente. Are trăsături romane, foarte mândre şi foarte puternice.

– Gino, patronul farmaciei? repetă Grant Lane, neîncrezător.

– E doar începutul, se apără Sabrina.

Se lăsă un moment de tăcere în timp ce el studie capul pe jumătate modelat al bustului. Apoi se întoarse repede.

– Deborah, cu cine ţi se pare că seamănă?

– Ei bine... ezită ea. Eu nu-l cunosc prea bine pe Gino.

– Eu îl ştiu de ani de zile. Îmi pare rău că eu sunt cel care-ţi spune, Sabrina, dar nu arată deloc ca el, nici măcar când era tânăr.

– Când va fi terminat... începu Sabrina.

– Va arăta exact ca Bay Cameron, termină tatăl ei propoziţia.

– Cred că te înşeli, îl contrazise ea strângându-şi mâinile la spate până o durură, parcă pentru a le pedepsi că o trădau prin tremurul lor. Nu seamănă deloc cu Bay, nu-i aşa, Deborah?

– Pare să aducă puţin cu el, admise încurcată cealaltă femeie, dar după cum ai spus, nu e terminat.

După ce uşa atelierului se închise în urma logodnicei roşcate a tatălui ei, mâinile Sabrinei atinseră bustul şi-şi plimbară degetele pe liniile lui puternice, care-i confirmau ei însăşi că într-adevăr era Bay. O furie rece îi cuprinse tot corpul.

"Distruge-l! Striveşte-l! îi ordona mintea ei. Transformă-l într-o grămadă de lut amorfă".

Mâinile ei rămaseră pe laturile feţei, dar nu urmară ordinul. Simţi o nouă lacrimă, apoi încă una. Într-un târziu, corpul îi fu scuturat de suspine ce creşteau din ce în ce mai mult în pieptul ei.

Dar mâinile îi rămaseră nemişcate. Tremurând, începură să lucreze definind cu durere fiecare detaliu al feţei lui modelate în lut. Era o lucrare de dragoste şi fiecare parte din inima ei pe care nu i-o oferise lui Bay se afla acum în lutul moale.

Într-un târziu, Sabrina, nedându-şi seama cât timp trecuse, îl auzi pe tatăl ei bătând la uşă şi intrând în atelier. Nu avusese timp să-şi şteargă lacrimile de pe faţă, astfel că rămase cu spatele la uşă.

– Noi plecăm, îi spuse el. Nu-ţi uita promisiunea. Mănâncă şi culcă-te.

– Da, tată, răspunse ea încordată. Distracţie plăcută.

Întreruperea o făcu să nu mai plângă. Realiză dintr-o dată cât de extenuată era, emoţional şi fizic. Când auzi zgomotul uşii de la intrare care se închidea şi-i dădea vestea că tatăl ei şi Deborah plecaseră, Sabrina încetă să mai lucreze. Îşi cuprinse faţa în mâini, nedorind să se mişte sau să respire.

Auzi nişte bătăi. Pentru o clipă, crezu că vin din mintea ei. Apoi îşi dădu seama că veneau de la uşa de jos. Se strâmbă în timp ce-şi ştergea obrajii.

– Tata și-a uitat cheile probabil, murmură ea ridicându-se de pe scaun.

Picioarele refuzau să se grăbească în timp ce ieșea din birou și cobora scările până la parter. Ciocăniturile continuau, mai tari ca înainte.

– Vin! Enervarea îi ridică tonul și bătăile încetară.

Simțea fiori pe șira spinării și spatele i se încordă din cauza tensiunii când apăsă iala automată și deschise ușa.

– Ce s-a întâmplat? Ți-ai uitat cheile? Încercă să-și calmeze vocea, dar nu reuși. Întrebările ei rămaseră fără răspuns. Sabrina își înclină capul într-o parte și ascultă. Tată?

– Știi că ai o grămadă de lut pe obraji?

Sabrina se înfioră când auzi vocea lui Bay. Mâna ei se mișcă să închidă ușa, dar el o blocase cu piciorul și intră în hol.

– Cum ai ajuns aici? Ce vrei? îl chestionă ea nervoasă.

– I-am întâlnit pe tatăl tău și pe Deborah în timp ce plecau. El m-a lăsat să intru, îi explică el calm.

– De ce?... Încercă să se îndepărteze, incapabilă să stea în apropierea lui, în timp ce își ștergea cu mâna lutul de pe obraji.

– De ce m-a lăsat să intru? completă Bay. Mi-a spus ceva despre faptul că muncești prea mult.

– Ei bine, nu-i așa! spuse ea. Și am vrut să spun: de ce ai venit?

– Ca să te rog să iei cina cu mine.

– Nu. Sabrina își aplecă puțin capul și își coborî genele, dorind din tot sufletul să fie singură.

– Nu accept acest refuz, o asigură el. Trebuie să mănânci și m-am gândit că ar fi mai bine să fii cu mine decât să iei singură masa.

– Trebuie să accepți, pentru că sunt ocupată. Nu mă deranjează deloc să mănânc singură.

O masă solitară devenise o obișnuință pentru ea, își spuse în sinea ei.

– Sabrina, nu mai fi încăpățânată, o admonestă Bay calm. Nu e nevoie să te schimbi. Scoate-ți halatul și mergi așa cum ești. Vom mânca și te voi aduce direct acasă ca să-ți termini lucrarea, dacă trebuie neapărat s-o termini în această seară.

– Nu te voi lăsa să mă convingi, îl avertiză ea.

Făcând un pas mare, Bay ajunse lângă ea și începu să-i desfacă nasturii halatului. Ea încercă să-i închidă la loc, dar degetele lui o țineau de încheieturi ca s-o împiedice.

– Nu mă vei convinge de data asta, Bay Cameron, murmură Sabrina, eliberându-și mâinile din strânsoarea degetelor lui.

– Va fi o noapte lungă, deoarece nu voi pleca de aici până când nu te conving.

Nu putea scăpa de el. Era prea insistent. Atingerea lui o ardea și probabil că nu va fi capabilă să-și ascundă sentimentele sau să nu-i vorbească urât încercând să-l alunge.

Sabrina strânse din buze.

– Dacă voi ceda șantajului tău, am cuvântul tău că de acum încolo vei accepta hotărârea mea de a nu ne mai întâlni?

Cererea ei fu urmată de o lungă liniște.

– Ai cuvântul meu numai dacă... Tonul lui era rece ca oțelul... Numai dacă vei fi de acord să discutăm motivele acestei animozități neașteptate.

– Nu știu despre ce vorbești, zise ea rece. Inima începu să-i bată frenetic.

– Cuvântul tău, Sabrina, îi ignoră Bay replica.

Ea oftă adânc.

– Bine, îl ai. Acum, lasă-mă în pace. Mâinile îi fuseseră eliberate. Își masă automat încheieturile. Dar tot nu știu la ce te referi, minți ea.

Atitudinea ei față de Bay se schimbase, însă nu pentru că dorea ca el să descopere adevăratele motive pentru care nu voia să-l mai vadă. Mila pe care o va simți el când își va da seama că-l iubea nu putea s-o tolereze.

– Vom vedea, murmură Bay liniștit.

Cât de mult ura încrederea lui în sine! Sabrina puse halatul în cuier și se îndreptă spre suportul de umbrele pentru a-și lua bastonul, bastonul de fildeș pe care i-l dăruise Bay.

– Hai să mergem, ca să terminăm odată, declară ea.

– Nu cumva ți-ai uitat geanta? se amuză el. Probabil că vei avea nevoie de chei când te vei întoarce, asta dacă nu cumva... vrei să petreci noaptea cu mine.

– Nici nu te gândi! exclamă Sabrina.

Tăcerea ei continuă și în mașină, numai pentru a se proteja și nu pentru că dorea să se poarte urât. Nu încercă să se gândească de ce tăcea Bay. Pentru ea, el era o enigmă. Nu-și putea da seama de ce el îi dorea compania din moment ce îi spusese că ea n-o dorea pe a lui.

Sabrina realiză brusc că probabil aceasta era ultima dată când se întâlnea cu Bay, dacă el se ținea de cuvânt. Îi era practic imposibil să-l mai vadă din moment ce îi cunoștea adevăratele sentimente. Nu făcea decât să simtă și mai multă durere.

– Sabrina!

Chemarea lui îi atrase atenția și ea își îndreptă uimită fața spre el. Stătea dreaptă în scaun, realizând că stăteau pe loc.

Motorul se oprise. Roșeața îi apăru în obraji, dar știa că întunericul din mașină făcea imposibilă vederea acesteia.

– Am ajuns? Ea își înclină capul întrebător.

– Da, răspunse Bay.

Degetele ei se crispară în jurul bastonului în timp ce aștepta ca Bay să înconjoare mașina ca să-i deschidă ușa. Capul de dragon de pe mânerul sculptat al bastonului i se imprimase în palmă. Din moment ce nu știa unde merge, trebuia să accepte mâna lui care se afla pe cotul ei. După mai mulți pași, el deschise o ușă și o introduse în clădire.

Imediat se apropiară de ei niște pași și vocea unei femei păru plăcut surprinsă:

– Ați ajuns deja, domnule! Lăsați-mă să vă iau haina.

Bay își dădu jos jacheta.

– Da, mi-a luat mai puțin timp decât credeam, doamnă Gibbs. Vreau să-ți fac cunoștință cu Sabrina Lane. Sabrina, aceasta este doamna Gibbs.

– Ce mai faceți, doamnă Gibbs? o întrebă Sabrina pe femeia din apropiere în timp ce urechile ei încercau din răsputeri să surprindă zgomotele obișnuite ale unui restaurant.

– Sunt încântată să vă cunosc, domnișoară Lane, zise femeia, înainte ca zgomotul pașilor ei să se îndepărteze.

– Ce fel de restaurant este acesta? șopti Sabrina, nefiind sigură dacă-i aude cineva.

– Nu este un restaurant. Mâna lui încă se mai afla pe cotul ei, forțând-o să intre.

– Dar ce anume? șopti din nou Sabrina.

– Este casa mea, Sabrina, zise Bay calm.

Sabrina se opri în loc.

– Mi-ai spus că mergem să mâncăm, îl acuză ea.

– Dar n-am spus că la un restaurant. Îi eliberă cotul și își trecu mâna peste talia ei ca s-o facă să înainteze. Și nu m-ai întrebat nimic în legătură cu asta.

Sabrina se eliberă de brațul lui.

– M-ai păcălit pentru ultima dată, Bay Cameron. Vocea îi tremura din cauza emoției. Te-ai putea întoarce pentru a mă duce acasă chiar acum.

– I-am dat doamnei Gibbs lista mâncărurilor pe care le preferi. A avut mult de muncit să pregătească această masă numai pentru a-ți face plăcere. Va fi foarte dezamăgită dacă nu rămâi.

– Niciodată n-ai ținut cont de sentimentele mele, îi reaminti ea pe un ton tăios. De ce mi-aș face griji pentru că o dezamăgesc pe ea?

– Deoarece tu ești o femeie blândă și sensibilă și deoarece – vocea lui deveni mult mai blândă mi-ai dat cuvântul tău.

– Și presupun că vrei să mă țin de promisiune chiar dacă tu nu te ții; Sabrina încercă să-și păstreze calmul cu toate că era enervată.

– Nu te-am mințit niciodată.

– Nu, doar m-ai păcălit, m-ai manevrat și m-ai făcut să-ți îndeplinesc toate dorințele, dar, oricum, tu ești Bay Cameron. Tu îți poți face propriul tău cod de conduită, nu-i așa? îi aruncă ea sarcastic.

– Mergem în living? În vocea lui era o răceală neobișnuită, însă Sabrina știa că-l enervase ieșirea ei.

În mod ciudat, simți satisfacție pentru că-l rănise. Îl iubea cu disperare, dar îl și ura pentru că o privea ca pe o fată oarbă care nu avea noroc și nu ca pe o femeie cu dorințe. Nu se opuse brațului lui care o ghida hotărât să meargă înainte. Se întoarseră în unghi drept și merseră câțiva pași.

– De ce m-ai adus aici, Bay? îl provocă Sabrina cu răceală.

– Nu puteam petrece toată seara în holul casei tale, răspunse el înțelegând deliberat greșit întrebarea ei.

– Știi foarte bine că mă refer la faptul că m-ai adus acasă la tine, îl acuză ea.

– Ne oferă intimitatea de care avem nevoie pentru discuția noastră.

– Puteam avea aceeași intimitate în mașină sau la mine acasă, îi reaminti Sabrina.

– N-ar fi fost același lucru. În mașină îți puteai pierde calmul și era posibil să sari afară înainte de-a te putea opri și să cazi sub roțile unui motociclist care mergea cu viteză, îi explică logic Bay. Nici la tine acasă n-ar fi fost mai bine. Știi acest lucru. Din moment ce ești atât de încăpățânată, mă puteam trezi vorbind singur la ușa unei camere în care te închideai. Aici, în casa mea, nu știi încotro să te îndrepți și nu riști să te lovești de mobile sau să intri în vreun perete.

– Și te întrebi de ce am început să nu te mai plac! protestă Sabrina supărată, dar incapabilă să se îndepărteze de el.

Îi întinsese o cursă bine gândită. Vârful bastonului ei se întinse pentru a cerceta obstacolele din față și atinse un obiect destul de masiv.

– Canapeaua este în fața ta. La dreapta este un scaun, zise el. Fă un pas înainte și întoarce-te la dreapta pentru a-l evita.

– Ce se mai află în calea mea? întrebă ea caustic.

– De ce nu-ți dai seama și singură?

Sabrina îi urmă încet instrucțiunile, punând o anumită distanță între ei, în timp ce cerceta spațiul liber cu ajutorul bastonului. Într-un târziu vârful bastonului de fildeș atinse

ceva ce semăna cu o masă. O înconjură grijulie, numai pentru a afla că aceasta era rezemată de un perete. Sau de ceva solid, poate o ușă. Sabrina întinse mâinile pentru a pipăi și degetele ei atinseră o draperie groasă.

– Fereastra oferă vederea orașului San Francisco. Vocea lui veni din centrul camerei. Se văd și Golden Gate și portul.

Sabrina nu știa ce spera să descopere, probabil o ieșire.

– Bay, du-mă acasă, te rog, îi ceru ea încet.

– Încă nu.

Covorul era gros și moale sub picioarele ei. Se întrebă ce culoare are și ce tip de mobilă se afla în această cameră. Avea o mare dorință de a explora locul în care el își ducea viața. Scutură repede din cap. Nu trebuia să se gândească la asta.

– Dacă nu mă duci acasă, voi chema un taxi, zise ea ridicându-și bărbia cu mândrie.

– Unde este telefonul, Sabrina? Știi? o tachină Bay. Îndepărtându-și fața de privirea lui, oftă supărată. Ce te deranjează, Sabrina?

– Pur și simplu mă ții prizonieră în această casă și ai tupeul să mă întrebi de ce sunt supărată! exclamă ea enervată.

– E mai mult decât atât și am de gând să aflu adevărul. Vocea lui era mai aproape și ea îi putea simți pașii ce se apropiau pe covorul moale. Sabrina se întoarse cu fața la el pentru a-și folosi radarul simțurilor spre a-l localiza.

– Poate că încerc să nu mai fiu tratată ca un copil, îi sugeră ea cu răceală.

– Atunci încetează să te porți ca un copil! i-o aruncă Bay. Începu să realizeze că era mai aproape de ea decât credea. Mâna lui îi atinse umărul, dar, înainte ca degetele lui să-i ardă carnea, ea reuși să se îndepărteze.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sabrina, de ce ți-e frică de mine? De fiecare dată când mă apropii de tine începi să tremuri ca un iepure speriat. Te porți așa de la petrecerea Pamelei. Acest lucru te-a deranjat? De ce ți-e frică de prezența mea?

Respirația ei era neregulată, întretăiată.

– Nu am încredere în tine de atunci, zise Sabrina, incapabilă să-i explice că totul se datora faptului că descoperise că se îndrăgostise de el.

– Eram nervos. N-am vrut să te sperii, zise Bay apărându-se. De această dată mâinile lui îi prinseră umerii înainte ca ea să le poată evita. Atingerea lui era fermă, dar nu brutală.

– Nu e cam târziu ca să-ți pară rău? Își aplecă bărbia pentru ca el să nu poată vedea figura ei plină de sarcasm. Nu mai putem fi prieteni, Bay.

– Atunci voi repara această greșeală, veni scurt răspunsul lui.

O apropie de el. Mâinile lui o strânseră aproape de pieptul solid. Sabrina nu reuși să opună rezistență și buzele lui puseră stăpânire pe ale ei. Îi trebui toată puterea și voința de care era capabilă pentru a nu răspunde sărutului lui blând și dominator, încercând să nu-l lase să vadă ce efect avea această intimitate asupra ei. El nu trebuia să cunoască dorința care-i stăpânea corpul și care aproape că o făcea să se arunce în brațele lui.

Sărutul părea să nu se mai termine. Sabrina nu știa cât mai putea rămâne insensibilă în fața blândeții lui Bay. Înainte de a ofta predându-se, el își dezlipi buzele de ale ei.

– Sabrina. Vocea lui aspră era acum mai blândă și mai imploratoare ca niciodată.

Inima ei bătea cu putere, dar se sili să-l respingă prin cuvintele pe care le rostea.

– Acum, vrei să mă lași în pace? îi ceru ea pe un ton rece.

– Ce mai e, Sabrina? o întrebă el îngrijorat. Sărutul meu nu te-a speriat, nici atingerea mea. Cred că nu te sperie nimic, dar ceva nu e în regulă și trebuie să-mi explici de ce nu vrei să te mai întâlnești cu mine.

Ea rămase tăcută, realizând că el n-are de gând s-o elibereze. Respiră adânc și dădu capul pe spate. Era pe cale să ia cea mai importantă și mai dureroasă hotărâre din viața ei.

– Vrei adevărul, Bay? îl provocă ea, încăpățânată. Adevărul e că atunci când ne-am întâlnit prima dată eram singură și dezorientată. Nu aveam nimic, nici măcar un scop în viață. M-ai făcut să ies din carapacea mea și mi-ai oferit companie. Ce e mai important este că mi-ai redat șansa de a face carieră în meseria pe care o iubesc cel mai mult pe lume. Îți voi fi etern recunoscătoare pentru asta.

Se opri o clipă, simțind că el o cercetează, apoi continuă:

– Îmi doream să nu mă forțezi să spun asta, Bay. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu mai sunt singură și dezorientată. Am cariera mea și un scop de atins și asta e tot ce-mi doresc în viață. Mi-au făcut plăcere toate clipele pe care le-am petrecut împreună. Dar ai tendința să pui stăpânire pe mine și singurul lucru care vreau să mă domine e numai munca mea. Ca să rezum totul la o singură propoziție, pur și simplu nu mai am nevoie de tine.

– Înțeleg. Mâinile lui se îndepărtară de umerii ei, în timp ce pleca de lângă ea. Vocea lui era extrem de mohorâtă. Nu cred că-mi puteai spune mai limpede.

– Aceasta n-a fost niciodată intenția mea, n-am vrut să mă folosesc de tine, sper să mă crezi, îi explică Sabrina. Cu două săptămâni înainte, am realizat că vreau să-mi dedic tot timpul pe care-l am muncii mele, dar n-am știut cum să-ți spun asta fără a părea nerecunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Tot ce mi-ai cerut era numai o prietenie și am fost prea egoistă ca să vreau să ți-o ofer. Așadar, am încercat să mă îndepărtez de tine fără a-ți spune toate aceste lucruri, gândindu-mă că te vei supăra pentru că n-ai fost tu primul care a rupt această relație. Îmi pare rău, Bay.

O lacrimă scăpă printre genele ei lungi din cauza marii minciuni pe care-o spusese. Nimic nu era mai departe de adevăr, dar faptul că el tăcea îi spunea că fusese crezută.

– Te superi dacă te rog să mă duci acasă, Bay? îi ceru ea cu vocea plină de durere.

– Nu cred că vreunuia dintre noi îi mai este vreun pic de foame, încuviință el supărat.

O mână rece îi atinse barbia. Nu se mai rosti nici un cuvânt. Bay nu făcu nici un comentariu asupra lacrimilor care cădeau pe obrajii ei. Nici măcar nu-și luă la revedere de la ea când o lăsă la ușă, dar sardonicul lui „mult noroc" îi răsună mult timp în urechi în timp ce mergea spre camera ei, unde se aruncă pe pat și începu să plângă în singurătate.

Capitolul 10

– Sabrina! Vrei să cobori pentru un minut? o strigă Grant Lane de la baza scărilor.

Ea oftă, deranjată.

– Nu poate aștepta?

– Nu, e important.

Trezită la realitate, Sabrina acoperi bulgărele de lut care abia căpătase contur. Dacă insista, probabil că l-ar fi convins pe tatăl ei să amâne acel lucru extrem de important, dar era pur și simplu prea obosită ca să se certe.

– Voi veni imediat, zise ea, forțându-și picioarele să care povara întregului trup până în sufragerie. Ce dorești, tată? La jumătatea drumului, în timp ce cobora scările, simți fiori pe șira spinării. După câtiva pași, alungă această senzație care o enerva. Se opri brusc pe ultima treaptă.

– Bună, Sabrina. Îmi pare rău că ți-am întrerupt lucrul. Tonul sardonic al vocii lui Bay îi tăie respirația.

Sabrina își ascunse mâinile tremurânde în buzunare.

– Ce surpriză, Bay, își auzi propria voce care nu exprima decât încântare. Ce te aduce aici?

– Bay a venit să...începu tatăl ei să-i explice.

– Presupun că trebuia să te sun înainte, îl întrerupse Bay scuzându-se. Vroiam să-l cunoști pe Howell Fletcher, Sabrina.

– Aceasta este tânăra despre care mi-ai vorbit? se auzi vocea plăcută a unui bărbat care făcu câțiva pași înainte pentru a-i strânge mâna. Domnișoară Lane, sper să fie o plăcere pentru amândoi.

Încruntată, Sabrina îi întinse mâna. Aceasta fu prinsă ușor de niște degete lungi și eliberată repede.

– Îmi pare rău, dar nu cred că am înțeles, se scuză ea.

– Howell este aici pentru a-ți vedea lucrările și a-și spune opinia critică asupra talentului și potențialului tău, îi explică Bay. Vocea lui extrem de caldă îl făcea să pară un străin pentru ea. Nu mai exista nimic din amuzamentul și din prietenia tonului lui pe care era obișnuită să le audă.

– Nu cred... începu Sabrina să protesteze, considerând că nu este pregătită să accepte criticile unui profesionist asupra lucrărilor ei.

– Cred că ar fi mai bine să afli dacă îți pierzi sau nu timpul încercând să-ți faci speranțe false, interveni bărbatul prezentat a fi Howell Fletcher.

– Așa este, spuse Bay ca să-și motiveze prezența. Sabrina nu se putu stăpâni să nu se întrebe dacă figura îi arăta uimirea.

– Îmi țin toate lucrările în atelierul de sus, zise ea ridicând capul cu mândrie. Vii și tu, Bay?

– Nu, eu voi pleca. Își luă repede la revedere de la tatăl ei și de la Howell Fletcher. Pe Sabrina o ignoră.

Ca un robot, Sabrina îl conduse pe critic în atelier. Bărbatul nu scoase nici un cuvânt în timp ce studia atent fiecare piesă, dar ea nu-și făcea griji. În mod ciudat, n-o interesa părerea lui. Îi păsa de un singur bărbat și Bay plecase atât de repede încât inima ei rănită nu avu ocazia să bată din nou normal.

Munca ei era felul în care își umplea orele goale de singurătate, provocând-o și dându-i un motiv pentru care să se ridice din pat în fiecare dimineață. Spera ca într-o zi tot acest efort îi va da satisfacție și atunci nu va mai depinde de tatăl ei. Dorea ca el să se însoare cu Deborah și să fie fericit. Era normal să fie împreună, din moment ce se iubeau atât de mult. Ea nu-l va avea niciodată pe Bay.

– Cât de multe din aceste lucrări le-ați făcut de când sunteți oarbă, domnișoară Lane? o întrebă gânditor bărbatul.

– În lut? Toate, răspunse ea absentă. Picturile au fost făcute înainte de accident.

– Am înțeles că îl cunoașteți pe domnul Cameron numai de câteva luni, comentă el.

– Da, așa este, zise Sabrina masându-și gâtul încordat.

– Cum ați reușit să modelați acest bust?

Un zâmbet amar îi apăru pe buze Sabrinei.

– O persoană oarbă vede cu mâinile, domnule Fletcher.

– Încă nu m-ați întrebat ce părere am despre aceste lucrări. Nu sunteți curioasă, domnișoară Lane?

– Din experiență, știu că orice critică vine de la sine, ca și complimentele, oftă ea obosită.

– Aveți o experiență remarcabilă, comentă el.

– Nu în toate lucrurile. Nu și în dragoste, adăugă în sinea ei.

Apoi, Howell Fletcher începu să vorbească, să critice de fapt. Nu-și alegea cuvintele,dar le pronunța accentuat fără a-și face griji că era vorba de viitorul ei. Critica fiecare piesă în parte. Fiecare linie, oricât de neînsemnată, îi era adusă în atenție. Fiecare obiect îi era pus în mână pentru ca ea să-l poată studia și singură.

Mereu și mereu vocea cultivată pronunța monoton cuvintele, până când Sabrina dori să țipe la el pentru a-l opri. Greutatea eșecului începu s-o apese pe umeri, încercând s-o doboare înainte de final. Fața ei, deja prea albă și încercănată din cauza dragostei neîmplinite, aproape se înverzi. Mândria îi ținu bărbia ridicată până când și ultima piesă fu supusă aceleiași critici analitice cu care fuseseră tratate și celelalte. O liniște apăsătoare urmă constatărilor lui.

– Ei bine, zise Sabrina respirând adânc, n-am realizat niciodată că sunt un amator atât de incompetent.

– Dumnezeule, copila mea, râse criticul, nu ești nici incompetentă și nici amatoare. Unele piese sunt uimitoare, cele statice mai au nevoie de lucru pentru întărirea liniilor. Dar celelalte sunt excelente. Mândria și puterea pe care le-ai transpus pe figura lui Bay sunt incredibile. Pocăința de pe figura madonei este extrem de încântătoare. Ca și în picturile tale, talentul îți constă în arta de-a surprinde figurile omenești. Le faci să prindă viață, să strălucească, și aceste calități atrag privirile oamenilor.

– Atunci, credeți că pot continua să lucrez? întrebă ea, crezând că nu auzise bine.

– Dacă poți menține acest ritm și acest standard, îți pot promite că îți voi organiza o expoziție în șase luni, declară Howell Fletcher.

– Cred că glumiți, zise Sabrina , uimită.

– Draga mea, nu glumesc niciodată când e vorba de bani. Și dacă mă scuzi pentru că mă pronunț astfel, faptul că ești oarbă va contribui la o frumoasă publicitate. Ceea ce vom face va fi o combinație între cele mai bune picturi pe care le-ai făcut și cele mai bune sculpturi în lut, și vom începe prin a oferi invitații celor mai "potrivite" persoane... El continuă să-i dezvăluie planul pe care-l avea în minte, în timp ce ea era șocată de ceea ce auzea.

– Sper că nu-mi spuneți toate astea din cauza lui Bay, nu-i așa? îl întrerupse brusc Sabrina, neliniștită că Bay se folosise de influența lui.

– Mă întrebi dacă am fost pus să țin acest discurs? o chestionă el pe un ton foarte indignat. Ea încuviință ezitând. Bay Cameron a făcut presiuni asupra mea ca să mă aducă astăzi aici, dar nu mi-aș risca reputația pentru nimeni! Dacă n-aveai nici talent nici potențial, ți-aș fi spus acest lucru chiar din prima clipă, fără menajamente.

Sabrina îl crezu. Simțea cum victoria o binedispune. Îl lăsă pe bărbat să-i destăinuiască toate planurile, știind că nu va putea gusta din nectarul victoriei deoarece n-o putea trăi împreună cu bărbatul pe care-l iubește. Triumful era la fel de gol pe cât se simțea și ea.

*

* *

O expoziție peste șase luni, declarase Howell Fletcher. După ce luase în continuare mai multe detalii, stabilise data în prima săptămână din decembrie, când se putea baza pe vacanța de sărbători și pe luna cadourilor. Sabrina realizase că el aprecia arta în felul în care aprecia și banii.

– Cred că ai reușit, Sabrina, îi spuse tatăl ei la ureche, astfel încât să nu fie auzit de cei ce roiau în jurul lor. N-am auzit decât complimente.

Sabrina zâmbi mulțumită, nu din cauza cuvintelor lui frumoase ci pentru că-i auzise mândria din voce. Își putea imagina figura lui radioasă.

– Nu se pot găsi cuvinte care s-o laude îndeajuns, domnule Lane, interveni Howell Fletcher care venea din direcția opusă tatălui ei,dar în tonul lui era o notă de triumf. Ești plină de succes, draga mea Sabrina, deoarece oaspeții noștri n-au refuzat să plătească prețurile piperate ale lucrărilor tale care-și merită din plin banii.

– Mulțumesc, Howell, zise ea încet.

– Suntem extrem de diplomați, decise el. A trebuit să se întâlnească talentele noastre pentru a avea succes. Acum, trebuie să circul. Tu stai aici și zâmbește-le frumos.

– Sabrina. O voce caldă de femeie îi strigă numele și fu urmată de un parfum fin de violete. Sunt eu, Pamela Thyssen. Ai fost la mine acasă acum câteva luni.

– Desigur, doamnă Thyssen, îmi amintesc foarte bine de dumneavoastră. Sabrina întinse mâna care-i fu strânsă de degetele pline de inele. Ce mai faceți?

– Sunt puțin supărată, dacă vrei să știi, se amuză femeia. A fost urât din partea ta să nu-mi spui că ai acest talent

remarcabil. Și stai să vezi ce se va întâmpla când voi pune mâna pe Bay. Îi voi da o lecție zdravănă finului meu pentru că nu m-a pus la curent.

– În acel moment nu era nimic de spus, zise Sabrina nervoasă. De fiecare dată când cineva rostea numele lui, inima începea s-o doară și parcă o mână rece încerca s-o strângă de gât.

– Credeam că Bay se va afla aici în această seară pentru a vă bucura împreună de succesul tău. Sunt sigură că și-ar fi putut scurta călătoria pe mare spre Baja pentru o asemenea ocazie, constată Pamela.

– Ah, acolo se află? întrebă Sabrina, încercând să pară dezinteresată. Nu l-am văzut în ultimul timp. Am fost foarte ocupată să pregătesc toate lucrările care sunt expuse aici.

Se părea că Pamela Thyssen habar n-avea că ea și Bay nu se mai întâlneau de luni întregi. Sabrina nu intenționa să-i aducă la cunoștință acest lucru.

– Bustul care-l reprezintă este atracția expoziției. Toți discută despre asemănarea izbitoare, observă femeia pe un ton plin de curiozitate. Se pare că Howell a intuit succesul pe care-l va avea, din moment ce prețurile lui sunt atât de ridicate.

– Eu sunt numai artistul, preciză Sabrina, spunându-i astfel că nu are nimic de-a face cu prețurile lucrărilor.

Nu dorise să expună acel bust, dar Howell nu încetase să-și impună argumentele, insistând că nu trebuie să lase sentimentele să-i întunece judecata. Când se lăsase convinsă, pusese condiția ca bustul să nu fie pus în vânzare.

Atunci își dăduse seama că Howell Fletcher nu se pricepea numai la artă și la bani. O întrebase dacă s-a gândit cum va putea face acest lucru. Îi sugerase că ar fi mai bine să-i pună un preț exorbitant, pentru ca nimeni să nu °i-l poată permite. Sabrina fusese de acord.

– Care a fost reacția lui Bay când și-a văzut bustul? întrebă Pamela.

Unul dintre invitați alese acel moment pentru a o felicita și a face unele comentarii, astfel încât Sabrina ignoră întrebarea. După aceea, se apropiară mai multe persoane. Pamela fusese acostată de o cunoștință și Sabrina scăpă definitiv de întrebările ei curioase.

– E minunat, domnișoară Lane, o felicită o femeie. Absolut uimitor. Picturile, statuetele par mai mult decât reale și îți taie respirația.

– Vă mulțumesc, încuviință Sabrina politicoasă, neștiind de unde venea această efuziune și cine era femeia care-i vorbea.

– Scuzați-mă, doamnă Hamilton, dar trebuie s-o răpesc pe Sabrina pentru câteva clipe, interveni Howell Fletcher, în timp ce mâna lui mică se strecura sub cotul ei.

Sabrina își ceru scuze femeii și-l lăsă pe Howell s-o îndepărteze, mișcându-se cu grație. Bastonul de fildeș îi făcea cunoscută calea. Știa că el uita uneori că e oarbă și nu-și dădea seama că trebuia să-i spună pe unde merge.

– Cu cine vrei să-mi mai faci cunoștință de această dată? îl întrebă ea.

– Nu știu cum să-ți spun, Sabrina. Vocea îi era neliniștită. Avem un cumpărător pentru bust, care dorește să te vadă.

– Un cumpărător? se miră ea. Doar știi că nu e de vânzare.

– Am încercat să-i explic că nu vrem să ne despărțim de el și de aceea am fixat un preț mai mare decât valorează. N-am putut să-i spun prea multe, de frică să nu cumva să se împrăștie acest zvon și să se pună în discuție și prețurile celorlalte exponate, replică el pentru a se apăra.

– Nu trebuia să mă las convinsă încă de la început să-l expun. Ai ghicit ce sentimente am în legătură cu el, îl acuză ea.

– Da, am ghicit, încuviință el calm. Poate că poți apela la sentimentalismul cumpărătorului și-l vei putea convinge să aleagă altceva. Te așteaptă în biroul meu. A spus că dorește puțină intimitate pentru această discuție.

– N-am de gând să-l văd, hotărî Sabrina, în timp ce lăsau în urmă mulțimea de invitați pentru a intra în holul din spate. Nu mă interesează care vor fi urmările.

Howell nu comentă, când o conducea pe hol întorcând-o în direcția ușii deschise. Sabrina intră în cameră cu bărbia ridicată. Howell îi șopti la ureche „mult noroc" și închise ușa. Sabrina auzi cum cineva se ridică în picioare. Intrase în acest birou de multe ori și știa că potențialul cumpărător stătuse pe canapeaua în stil victorian aflată lângă peretele din stânga. Abordând un zâmbet frumos, se apropie în direcția din care venise zgomotul.

– Bună ziua, zise Sabrina întinzând politicoasă mâna. Eu sunt Sabrina Lane. Howell mi-a spus că sunteți interesat să cumpărați piesa mea favorită.

– E adevărat, Sabrina.

Vocea lui o izbi ca un fulger. Mâna îi căzu în jos,uitând să rămână în atitudinea pe care și-o compusese. I se părea

că se învârtește în jurul ei, dar era numai din cauza genunchilor care-i tremurau.

– Bay... Bay Cameron, îl identifică ea cu respirația întretăiată, însă forțându-se să-și mențină vocea calmă. Ce coincidență! Pamela Thyssen mi-a spus câteva minute mai devreme că navighezi spre Baja, în California. Cred că e greu să te afli în două locuri în același timp.

Howell, trădătorul, de ce n-o avertizase că Bay este cel care vrea s-o vadă? Acum își dădea seama de ce plecase atât de repede, lăsând-o singură!

– Pamela avea tot dreptul să se înșele. Nu plănuisem să mă întorc atât de repede, replică el pe un ton rece care o făcu să simtă frisoane. În această seară ai succesul pe care ți l-ai dorit. Cum te simți?

„Mizerabil", spunea inima ei.

– Splendid, minți vocea ei.

– Arăți foarte elegantă și sofisticată în această rochie neagră. Șiragul mic de perle pe care-l porți în jurul gâtului se potrivește de minune. Aceste lucruri te fac să pari mai palidă, dar frumoasă, ca și cum ai suferit o mare tragedie și ai reușit să te redresezi. Cred că presa a umplut prima pagină cu povestea ta, comentă Bay cinic.

Dorea să-i spună că tragedia ei fusese pierderea lui și nu cea a vederii, dar rămase tăcută, încercând să nu mai asculte sarcasmul cu care i se adresa.

– Credeam că până acum ai renunțat la acest baston în favoarea altuia. Faptul că se referea la bastonul de fildeș pe care se crispaseră mâinile ei o făcu să creadă, speriată, că i-l va lua înapoi.

– De ce-aș fi făcut-o? Mă ajută foarte mult, oftă ea nervoasă.

– Nu aveam de gând să te acuz că i-ai dat vreo importanță sentimentală, răspunse Bay sec. De fapt, când am văzut bustul pe care mi l-ai făcut, am fost curios să aflu dacă privești cu afecțiune relația pe care am avut-o.

– Normal. Vocea ei vibră din cauza acestei afecțiuni. În afară de asta, ți-am spus odată că îmi place fața ta. Trăsăturile tale sunt mândre și puternice.

– Howell ți-a spus că am de gând să cumpăr bustul, nu-i așa?

– Da, dar nu mi-am dat niciodată seama că ești orgolios, Bay. Râsul ei nu era amuzat. Nu mi-am imaginat că-ți vei cumpăra propria imagine.

– Ar fi o amintire grozavă pentru viitor.

– Bay, eu... Sabrina își întoarse capul, simțind cum ochii lui îi cercetează profilul, parcă înghețând-o. Este... o greșeală. Howell m-a adus aici deoarece... ei bine, deoarece nu e de vânzare.

– De ce nu? Nu parea supărat de anunțul ei hotărât. Cerdeam că scopul acestei expoziții este de a vinde exponatele.

– Așa este, dar nu și această piesă, protestă ea. De aceea i-am pus un preț atât de ridicat, pentru ca nimeni să nu-l poată cumpăra.

– Eu îl cumpăr, răspunse Bay răutăcios.

– Nu! Nu îl vei avea! țipă ea, disperată. Mi-ai luat tot ce aveam. Te rog, lasă-mă să păstrez acest bust!

– Ți-am luat totul! râse el uimit. Mâinile lui se apropiară de ea și-i prinseră încheieturile cu degetele. Ce ți-am luat eu vreodată? Ai uitat că eu am fost cel folosit? De ce nu-mi

accepți banii? Mi-ai luat tot ce am avut de valoare și tot ce am avut de oferit!

– Milă? Simpatie? Caritate? Vârful bastonului ei lovi cu putere podeaua din cauza enervării. De când aceste lucruri umilitoare au valoare? Și pentru cine? Cu siguranță, nu pentru mine!

– Doar nu crezi și acum că mi-a fost milă de tine? Vocea lui o avertiza că nu avea dreptate.

– Cu siguranță , nu m-ai iubit, șuieră Sabrina.

– Și dacă te-aș fi iubit – mâinile lui îi înconjuraseră gâtul pentru a-i întoarce fața spre el – ar fi fost altceva?

Dacă n-ar fi atins-o, își spuse Sabrina simțind fiori pe șira spinării, poate că ar fi reușit să rămână calmă și să nu simtă cum sufletul ei plângea. Acum simțea că se prăbușește, mândria n-o mai putea susține și se clătină în fața pieptului lui.

– Dacă m-ai fi iubit măcar puțin, Bay, oftă ea tristă, în timp ce inhala parfumul lui fin, poate nu m-ar fi deranjat atât de mult că te iubesc cu disperare. Dar ce femeie și-ar dori să fie cu un bărbat care simte numai milă pentru că e oarbă?

– Ești oarbă, Sabrina, zise el. În vocea lui se simțea o anumită ușurare. O mână de-a lui îi trecu de-a lungul spatelui și se opri pe talie în timp ce cealaltă îi mângâia blând obrazul. Nu mi-a fost niciodată milă de tine. Am fost prea preocupat să mă îndrăgostesc de tine pentru a avea și alte sentimente.

– Oh, Bay, nu mă tachina, se plânse ea făcând un pas înapoi pentru a scăpa de îmbrățișarea lui tandră. Nu m-am făcut destul de rușine, pentru ca acum să te amuzi pe seama mea?

– Nu te tachinez. Crede-mă, iadul prin care am trecut în aceste ultime luni nu a fost deloc amuzant, o încredință Bay.

– Sunt oarbă, Bay. Cum ar fi posibil să mă iubești? insistă Sabrina pentru ca el să n-o mai răvășească.

– Curajoasa și frumoasa mea regină oarbă, cum aș putea să nu te iubesc? Tonul lui era incredibil de cald și drăgăstos.

– Doar nu încerci să mă păcălești din nou, nu-i așa, Bay? Nu-mi face asta numai pentru că-ți dorești bustul pe care nu ți-l vând. Ți-l voi da bucuroasă dacă încetezi să mă minți.

Mâinile lui îi înconjurară umerii și o traseră lângă pieptul lui. Îi puse mâinile pe inima lui care bătea repede sub palmele ei. Inima ei avea același ritm susținut. Cuprinzându-i fața cu mâinile, Bay îi sărută blând ochii închiși.

– Faptul că ești oarbă nu mă face să simt că în brațele mele nu se află o femeie, draga mea, șopti el emoționat.

– Nu mi-ai spus asta niciodată, murmură Sabrina, punându-și capul pe pieptul lui puternic.

– Am vrut s-o fac de nenumărate ori, în mii de feluri. Brațele lui puternice o strânseră ca și cum îi era frică să n-o piardă din nou. Te-am iubit aproape de la început. Poate chiar din seara când ne-am refugiat din cauza ploii pe vasul meu, nu știu. Dar mi-am spus că nu trebuie să mă grăbesc. Erai mândră, încăpățânată și foarte nesigură. N-am încercat să te conving de la început că sunt îndrăgostit de tine pentru că nu m-ai fi crezut. De aceea am vrut să te ajut să-ți recapeți încrederea în tine. Ca să realizezi că nu există nici

un lucru pe care să nu-l poți face dacă îți dorești. După aceea, am crezut cu arogantă că voi reuși să te fac să te îndrăgostești de mine. Îți poți imagina cât de trist și dezamăgit am fost când mi-ai spus cu cruzime că nu mai ai nevoie de mine.

El zâmbi cu buzele lipite de tâmpla ei și Sabrina îl îmbrățișă.

– Aveam nevoie de tine. Te doream cu disperare, murmură ea înfierbântată. Eram îngrozită că vei ghici sentimentele și vei simți și mai multă milă pentru mine.

– N-am simțit niciodată milă. Mândrie da, dar niciodată milă.

– Mândrie? Își întoarse fața către el, întrebătoare și uimită.

– Întotdeauna am fost mândru de tine. N-avea importanță cu ce te provocam, întotdeauna te descurcai. Îi sărută ușor buzele.

– Acceptam protestând, îi reaminti ea, zâmbind fericită.

– Nimeni nu te-ar putea acuza vreodată că ai fi influentabilă. Încăpățânată și independentă, da, dar niciodată influențabilă. M-ai făcut să înțeleg acest lucru de la prima întâlnire, când m-ai pălmuit, râse Bay cu blândețe.

– Și tu mi-ai întors palma. Sabrina îi mângâie ușor obrazul cu degetele. Asta m-a enervat. Se pare că m-a făcut să te iubesc.

Degetele lui îi mângâiară mâna drăgăstos și se opriră pentru ca buzele lui să-i sărute palma.

– Acum vrei să-mi spui ce te-a făcut să fugi de mine la petrecerea Pamelei? îi ceru el brusc. E timpul să spunem adevărul.

Inima ei se opri. În acel moment nu voia să vorbească, mai ales după ce-i sărutase cu atâta senzualitate palma.

– Te-am auzit vorbind cu o femeie pe nume Roni. Ea spunea că m-ai adus cu tine numai pentru că îţi era milă de mine şi că sperai s-o faci geloasă. Nu ai negat aceste cuvinte, Bay. Speram măcar că vei spune că îţi sunt prietenă, dar n-ai făcut decât s-o laşi să vorbească în continuare despre actul de caritate pe care-l făceai şi despre biata femeie lipsită de noroc. Am crezut că spune adevărul. De aceea am fugit, recunoscu ea.

Auzi şi simţi râsul lui înfundat care venea din interiorul fiinţei lui. Era cald, blând şi ciudat de convingător.

– Unul din primele lucruri pe care mi le voi aminti în ziua în care ne vom căsători va fi că ai un auz foarte fin, declară Bay zâmbind satisfăcut în părul ei. Dacă ai mai fi ascultat puţin, ai fi auzit că i-am spus lui Roni să dispară imediat din faţa mea, să plece pe Lună sau în altă parte, şi că nu apreciez comentariile ei despre femeia cu care am de gând să mă însor.

– Bay! Vocea ei nu exprima decât adânca dragoste pe care i-o purta. Ai de gând să te însori cu mine?

– Dacă e o cerere în căsătorie, accept.

– Nu... nu mă mai tachina, şopti ea, oftând cu durere.

Buzele lui le cuprinseră pe ale ei într-un sărut plin de promisiuni. Sabrina îi răspunse imediat, modelându-şi trupul după formele lui masculine. Dorinţa fierbinte o făcu să primească plină de încântare tandreţea buzelor lui. Iubirea lui parcă aprindea o lumină în lumea ei de umbre şi întuneric din care nu crezuse să mai iasă vreodată.

După mult timp, Bay se desprinse puţin din îmbrăţişarea lor. Ea se înclină spre pieptul lui şi mângâie cu degetele locul unde îi simţea bătăile inimii.

– Dragul meu, te iubesc atât de mult, şopti Sabrina fericită. Te rog, mai ţine-mă puţin în braţe.

– Nu sunt de fier, draga mea. Vocea lui nu indica decât dragostea profundă pe care i-o purta. Nu-mi mai pot înfrâna pasiunea.

Buzele ei zâmbeau larg, în vreme ce simţea o imensă plăcere.

– Uşa are cheie, Bay.

– Şi în galerie sunt o mulţime de oameni care se întreabă ce s-a întâmplat cu starul lor plin de succes, îi reaminti el încurcat.

– Nu vreau să fiu un star, răspunse ea.

– Munca ta... începu Bay.

– ... avea rolul de a umple clipele în care erai departe de mine. Asta a fost singurul ei rost, murmură Sabrina.

– Înseamnă că nu ţi-a fost deloc uşor să rămâi sensibilă, bombăni el luând-o din nou în braţe.

– Ştiu, şopti ea cu o secundă înainte ca buzele lui să pună stăpânire pe ale ei.

Sfârşit